Georgia Briggs
Icoana
Coperta: Anca Popescu
Ilustraţie copertă: Camelia Popa
Traducere după originalul în limba engleză: Georgia Brigg Icon, Ancient Faith Publishing, Chesterton, uşa, 2017.

ISBN 978-973-136-605-0
Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Naţională a României
Georgia Briggs
ICOANA
O poveste despre puterea credinţei
Traducere din limba engleză de Emilia Cristea
Bucureşti
5
Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său;
după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie. (Facerea 1, 27)
CAPITOLUL I
3 decembrie, 0000 Epoca Toleranţei

hillary Matthews, poţi să mai rămâi puţin după ore?

încremenesc cu un biblioraft în mână. Toţi ceilalţi vorbesc în gura mare, fără să bage de seamă ce se întâmplă, pregătindu-se pentru masă.

hillary? zice încă o dată domnişoara Linda, încuviinţez din cap către ea şi închid fermoarul de la rucsac.

Ceilalţi copii se îmbulzesc şi îşi croiesc drum spre uşă, grăbiţi să ajungă la dulapuri sau la baie. Eu rămân în urmă. Domnişoara Linda pare prietenoasă, dar mă sperie. Se uită prea insistent la mine. Cred că ştie.

Când mă apropii de catedră, văd că are o hârtie în mână. Stomacul mi se destinde. Nu e decât testul de ieri, la verbele limbii spaniole. Oare am luat notă mică? Ciudat. De obicei mă pricep destul de bine la spaniolă.
7

hillary, spune ea blând, cu glasul acela moale şi înfricoşător pe care îl folosesc adulţii. Te-ai descurcat foarte bine la test. Ai luat cea mai mare notă din întreaga clasă.

E ceva în neregulă cu vocea ei. Nu sună a laudă. Examinez testul pe care mi-l înmânează nici o greşeală, punctaj maxim -, iar apoi privirile mi se opresc pe numele din colţul de sus al paginii.

hillary, poţi să-mi spui de ce te-ai semnat aşa? şopteşte domnişoara Linda.

În caligrafia mea îngrijită stau scrise cuvintele: Euphrosyne Matthews. Mi se pune un nod în gât. Poate că nu am fost atentă. E scrisul meu, fără îndoială; iată bucla pe care o adaug întotdeauna la coada literei y.

Stomacul mi se încordează din nou şi inima începe să-mi bată puternic. Nu mai pot decât să şoptesc:

îmi pare rău.

nu-ţi fă griji pentru asta, încearcă doar să nu se mai întâmple.

îmi ia testul din mâinile tremurânde şi îl strecoară într-un teanc de hârtii, pe care îl loveşte uşor de catedră ca să-i alinieze îngrijit marginile.

aşa am să fac, răspund eu.

Mă îndepărtez de catedră, furişându-mă către uşă. Poate că asta-i tot. Poate că îmi dă voie să plec...

hillary? spune ea înainte să pot apăsa pe clanţă. Locuieşti cu bunicii tăi, nu-i aşa?
8

Ştie.

da, doamnă.

richard şi Gladys?

da, doamnă.

Le ştie până şi numele? Le ştiu toţi profesorii? Ştiu unde locuiesc? Simt cum respiraţia mi se iuţeşte şi încerc să nu intru în panică.

Domnişoara Linda notează ceva pe o bucată de hârtie.

iar ei... îţi spun Hillary?

da, doamnă.

mereu?

da, doamnă.

Repet aceleaşi cuvinte. Pot să-mi aud spaima din glas.

bine. Bine.

Domnişoara Linda pune hârtia într-o cutie plină cu agrafe pentru foi şi îmi face semn cu mâna.

-Atunci, poftă bună! Ne vedem mâine.

Deschid uşa şi mă strecor repede afară. Ne vedem, aşa a spus. Toţi mă supraveghează. Toţi ştiu.

Sâmbăta Mare

E ora 18:54 şi întreaga casă doarme. Eu, Katerina şi verişoara mea Olivia ne-am îmbrăcat deja cu rochiile albe, gata să ne dăm jos din pat şi să intrăm în maşină de îndată ce va sosi ora plecării.

Toate ventilatoarele funcţionează, zbârnâind şi acoperind zgomotul maşinilor care parchează pe alee.

Mă trezeşte Hershey, scheunând la uşa dormitorului. Auzul lui e mai ascuţit decât al meu eu încă nu ştiu că se întâmplă ceva rău. îmi închipui că vrea să fie scos afară, sau ceva de felul acesta.

Katerina şi Olivia încă mai dorm, cu Olivia acaparând toate păturile de lângă mine. Oftez, mă ridic şi mă iau după ţăcănitul ghearelor lui Hershey până în salon. Hershey aleargă la uşa din faţă, gâfâind nerăbdător.

în spatele perdelelor albe se întrevăd siluete întunecate. Cineva smuceşte de clanţă.

Mă opresc.

Aud lemnul gemând şi despicându-se pe dinafară.

Camera părinţilor mei se află de cealaltă parte a casei. O iau la goană pe coridor şi trec de camera mea, împiedicându-mă de cele două trepte în întuneric. Mă ridic iar în picioare, fără să-mi pese de durerea din fluierul piciorului.

tată! Cineva încearcă să spargă uşa, mi-e frică...

Mama frecându-se la ochi, tata împleticindu-se jos din pat, poticnindu-se, înhăţând bâta de baseball din spatele măsuţei de toaletă...

Răcnete.

Bocanci.

Geamuri spărgându-se.

treci sub pat!

kat şi Olivia...

treci sub pat! Ţine asta.

îmi vâră în mână o bucată groasă de lemn. Praful de pe covor. Albumele de fotografii ale familiei. O şosetă pierdută.

alex...

Focuri de armă.

Alte geamuri.

nu, vă rog... fie-vă milă, Doamne, ai milă, Sfântă Fecioară...

pe ele nu, vă rog, nu...

Focuri de armă.

Un câine scheunând.

Bocanci.

Linişte.

4 decembrie, 0000 ET

Camera mea din casa bunicilor e curată. şi albă. Fără prea multe jucării. înainte aveam o grămadă, multe dintre ele primite atunci când eram mai mică. Le-am simţit lipsa după ce m-am mutat aici, dar nu am avut chef să-mi cumpăr altele. Ce aş putea să fac cu alte jucării? Să mă aşez pe podea şi să mă uit la ele de una singură?

în general, mă simt bine. Dar mă întristez noaptea, când vreau să-mi ţin maimuţa cea veche
11
de pluş în braţe, până adorm. La început am încercat să mă întind pe burtă, dar nu m-am simţit în largul meu fără maimuţa care să îmi sprijine braţul. Aşa că acum dorm pe o parte. încolăcită ca o ruladă.

Am un pat acoperit cu o pătură albastru deschis şi un birou din lemn închis la culoare. Jaluzele, pe care îmi place să le închid şi să le deschid atunci când mă plictisesc. Şi un ceas de perete.

Ceasul e singurul lucru pe care l-am adăugat eu. La o săptămână după ce m-am mutat, am întrebat-o pe bunica dacă putem să cumpărăm un ceas, iar ea a mers cu mine la Walmart ca să-mi găsesc unul.

Am ales un ceas simplu, cu ramă neagră, cadran alb şi secundar roşu.
nu vrei unul digital? a întrebat bunica mirată.

nu, îmi place acesta, am răspuns eu, luând cutia de pe raft şi uitându-mă la preţ.

Nu era scump.

sigur? Nici măcar nu sună.

îmi place acesta, am repetat eu.

Bunicul a bătut un cui în peretele de lângă pat şi a atârnat ceasul de el. Noaptea mă încolăcesc pe o parte şi-i ascult ticăitul zgomotos. Nu prea-mi place liniştea. Kat obişnuia să sforăie.
12
Paştile

Rămân sub pat. Atât de mult, încât fac pe mine şi îmi stric rochia albă. şi tot nu ies. Ţin strâns bucata pătrată de lemn pe care mama mi-a vârât-o în mână. Nici măcar nu ştiu ce e, dar o strâng atât de puternic, încât mă dor degetele.

Telefonul tatei începe să sune. A căzut de pe noptieră, căci îl văd aprinzându-se pe podea, la câţiva centimetri de mine. Pe ecran scrie „Mark". Domnul Liakos. Cel mai bun prieten al tatei şi dascălul de la biserică.

îmi descleştez degetele din jurul bucăţii de lemn şi trag telefonul lângă mine, sub pat. încă mai sună. Ating ecranul ca să răspund.

alo? şoptesc.

alex? răsună vocea joasă şi înăbuşită a domnului Liakos.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

alex? Mă auzi?
Mă străduiesc să spun ceva.

sunt Euphrosyne.

drăguţa mea! Pot să vorbesc cu tatăl tău?
Lacrimile încep să curgă. Suspin la telefon.

euphrosyne! Drăguţa mea! Unde e tatăl tău? S-a întâmplat ceva?

mi-e frică să ies, strig eu, mi-e frică! Nu vreau să ies. Cred că nu am mai rămas decât eu...

au venit? Drăguţa mea, spune-mi ce s-a întâmplat.
13

erau nişte bărbaţi cu pistoale, suspin eu, şi mama mi-a spus să mă ascund sub pat, iar tata a plecat şi am auzit împuşcături şi cred că nu am mai rămas decât eu...

rămâi unde eşti. Vin imediat.

bine, scâncesc eu.

Ecranul se luminează timp de o clipă, arătând că apelul se întrerupsese. Apoi mă înconjoară din nou întunericul. Nu mă mişc din loc şi încerc să nu mă gândesc la nimic.

După un timp, nu ştiu cât de mult, aud zgomot de paşi. Cineva merge pe coridor, înspre dormitor. Pe duşumea trece o rază albastră de lumină, rostogolindu-se peste faldurile unei pături răsucite şi peste una dintre jucăriile lui Hershey.

euphrosyne? se aude vocea domnului Liakos. întrerupătorul ţăcăne, iar lumina din dormitor se aprinde. Fluorescenţa gălbuie pare bolnăvicioasă. încă mai e întuneric afară.

Se ivesc pantofii negrii şi lucioşi ai domnului Liakos. Pantofi de biserică. Apoi domnul Liakos se lasă în genunchi şi în coate ca să mă caute sub pat. încă nu m-am mişcat din loc.

te-am găsit, drăguţa mea, spune el. Eşti bine? încuviinţez din cap.

poţi să ieşi de acolo? Nu suntem în siguranţă. Trebuie să plecăm.

Ies şovăind de sub pat. Sunt acoperită de praf din cap până-n picioare şi rochia e udă şi rece din cauză că am făcut pe mine.

14

Domnul Liakos îmi întinde mâna şi mă ajută să mă ridic. Se uită la obiectul pătrat pe care îl ţin în mână.

ai grijă să n-o pierzi, spune el.

Smulge pătura verde de pe patul mamei şi al tatei şi o înfăşoară în jurul meu. Apoi se apleacă şi mă priveşte în ochi.

e destul de rău, spune el cu voce joasă. Dacă vrei, pot să te duc în braţe, ca să stai cu ochii închişi până ieşim.

Scutur din cap. Am făcut pe mine. Şi nu-mi place să mă îmbrăţişeze sau să mă atingă altcineva în afară de mama şi de tata.

bine, spune el. Dar să te uiţi numai la mine.

Restul casei e cufundat în întuneric şi, în lumina albăstruie pe care o răspândeşte telefonul domnului Liakos, nu disting decât contururi şterse. Ar trebui să-l ascult şi să privesc drept înainte. Dar nu o fac. Şi, oricum, n-aş fi avut cum să nu văd câte ceva...

Mama prăbuşită lângă uşa dormitorului. Două fetiţe, fiecare în patul ei, împietrite şi mute.

Pe podea, o vitrină spartă, două cununiţe de nuntă smulse şi călcate în picioare.

Icoane făcute ţăndări.

Tata şi Hershey sunt în camera de zi, tata cu faţa în jos şi Hershey încolăcit lângă el, cu sânge pe bot.

îl urmez pe domnul Liakos afară, în noapte, şi chiar atunci, la răsărit, înfloreşte o lumină palidă

15

şi purpurie. E dimineaţa de Paşti. Hristos a înviat!

5 decembrie, 0000 ET

Mă bucur când petrec după-amiaza la bibliotecă. Bunica mă ia de la şcoală şi mergem împreună la biblioteca Nolan C. Mayhew din centru. Ea mai citeşte un capitol din Pasiune în prerie: O poveste de dragoste, iar eu mă plimb printre rafturi şi mă uit la cărţi. îmi plac bibliotecarii de aici. Te ajută dacă îi rogi, dar nu au nimic împotrivă să te plimbi de capul tău, atâta timp cât nu muţi fotoliile-sac din secţiunea pentru copii în cea pentru adolescenţi.

Una dintre bibliotecare e nemaipomenit de

cumsecade. O cheamă Mimi. O cunoşteam dinainte. Pe ecusonul ei scria „Mary", un nume destul de obişnuit, dar care a dispărut printre cele dintâi. Nu ştiu dacă i s-a alocat „Mimi" sau dacă l-a ales chiar ea pentru că sună aproape la fel ca numele ei cel vechi.

Schimbările de nume s-au dovedit mai supărătoare decât ne-am fi aşteptat, cred eu. Când au început să le trieze, au găsit mult mai multe nume de sfinţi sau de oameni din Biblie decât îşi închipuiseră. Şi mai puţine nume noi decât speraseră. în cele din urmă, oamenii au început să folosească nume de familie sau să le dea copiilor

16

nume de plante, sau de celebrităţi, sau de locuri. La mine în clasă mai e încă o Hillary, o Boston, o Poppy[1], trei Carter şi un copil pe care îl cheamă Sheeran.

în orice caz, Mimi se poartă frumos cu mine. Mă ajută să găsesc câte ceva de citit, chiar dacă am terminat deja cele mai multe dintre cărţile cu coperţi interesante din secţiunea pentru copii.

Mimi mi-a recomandat rafturile cu non-ficţiune. înainte nu-mi plăceau cărţile acelea, căci nu sunt poveşti. Dar acum trebuie să ştiu lucruri pe care nu pot să le aflu de la adulţi şi nici să le caut pe internet, iar la şcoală, timpul pe care îl petrec la calculator este monitorizat. Durează mai mult să găsesc lucruri în cărţi, dar pot să o fac în secret. Am ajuns să mă pricep foarte bine la fişiere.

Mă întreb uneori cine e Mimi. Mary era un nume obişnuit, aşa că nu are nici o însemnătate. Ca şi faptul că nu are tatuaje.

Ascunzându-mă după un exemplar din Cel care dăruieşte[2], mă uit la ea cum aşază cărţile pe rafturi. Fredonează o melodie, legănându-se înainte şi înapoi, iar fusta ei roşie şi vaporoasă flutură încet dintr-o parte în alta. îşi dă părul pe spate cu mâna dreaptă şi, pe degetul inelar, întrezăresc strălucirea aurului.

[1] Mac, în limba engleză (n. trad.).

[2]Cel care dăruieşte de Lois Lowry (1993), în original The giver, roman pentru adolescenţi care descrie o societate distopică (n. trad.).

17

Întorc pagina şi mă cufund mai adânc în fotoliu. Va trebui să stau cu ochii pe Mimi.

Paştile

Mă aflu de o bună bucată de timp în camioneta verde a domnului Liakos. Mă ghemuiesc sub pătură. Nu e frig, dar ţesătura moale şi groasă, înfăşurată strâns în jurul meu, mă mai linişteşte puţin. Pentru prima oară, mă simt în siguranţă şi pot în sfârşit să plâng. Mă ghemuiesc şi mă sprijin de portieră. Pe tabloul de bord, o icoană a Sfintei Fecioare se clatină când trecem peste liniile de cale ferată. Cifrele fosforescente ale ceasului arată ora 4:45.

Domnul Liakos înţelege că am nevoie să plâng şi nu-mi spune că totul are să fie bine. îşi ia doar o mână de pe volan şi mă strânge de umăr.

Mergem pe drumuri de ţară, cotind printre câmpuri cu iarba necosită şi pini crescuţi la întâmplare. După o vreme, domnul Liakos spune:

nu ştiu unde am putea să mergem.

n-ar trebui să mergem la poliţie? întreb eu printre lacrimi.

Am vocea ascuţită, ca de copil mic.

Domnul Liakos scutură din cap.

nu suntem în siguranţă acolo.

Nu suntem în siguranţă la poliţie? Ce se întâmplă? Sunt mai înspăimântată decât înainte. Strâng obiectul de lemn mai puternic în mână.

18

Euphrosyne, spune domnul Liakos, ai văzut cine v-a spart casa?

Clatin din cap.

i-am auzit, numai.

aproape toate familiile care aparţin parohiei Sfântul Ioan au fost atacate azi-noapte. De asta l-am sunat pe tatăl tău, ca să văd dacă sunteţi bine. Locuiţi mai departe de oraş decât alţii şi am crezut că pot să vă avertizez la timp.

dar de ce nu putem merge la poliţie? îl întreb.

Nici măcar nu înţeleg ce spune... Că mulţi dintre oamenii pe care-i cunosc sunt morţi.

Poliţia a dat foc la biserică.

-Ce?

Nici nu-mi închipui cum ar putea cineva să
incendieze Sfântul Ioan. E atât de frumos şi de linişte înăuntru, cu pereţii albi, cu tavanul boltit şi cu
mirosul bogat şi sfânt de tămâie... Şi sfinţii privindu-te din icoanele de pe pereţi. Toate icoanele
acelea. Ard şi ele, oare? Mă simt pierdută. Singurele locuri din lume care nu credeam că se
vor schimba vreodată casa mea şi Sfântul Ioan
au dispărut.

Domnul Liakos oftează şi văd că şi el are lacrimi în ochi. Biserica e tot ce are mai scump pe lume. El şi familia lui participă la toate slujbele.

familia dumneavoastră e bine? îl întreb.

Clatină din cap fără să-mi răspundă. Ţintuieşte drumul cu o privire aspră şi mă înlu-h din l im
cumva nici lui nu-i vine să creadă că e adevărat.

19

daniel e în Austria, în excursie, spune el după o clipă.

Glasul îi sună nefiresc.

s-ar putea să fie bine. N-am reuşit încă să iau legătura cu el. Şi nu ştiu ce am să-i spun, atunci când o voi face.

Mi-l închipui pe Daniel, într-o ţară îndepărtată, aflând că mama lui a murit, că nu mai are nici fraţi, nici surori.

Nici eu nu mai am surori. Sunt orfană. Simt un nod în gât şi ochii mi se umplu iar de lacrimi. Care sunt ultimele cuvinte pe care le-am spus lui Kat şi Oliviei? Nici măcar nu-mi amintesc. Oare le-am spus să nu mai acapareze chiuveta ca să pot şi eu să mă spăl pe dinţi? Sunt îngrozitoare, îmi ascund

faţa în mâini.

Mergem şi tot mergem, iar eu adorm plângând. Când mă trezesc, am un gust rău în gură şi mă doare gâtul pentru că m-am sprijinit de panoul din imitaţie de lemn al camionului. Afară s-a luminat de ziuă, e ora 7:22, iar camionul se opreşte. Atunci mă trezesc. Ridic capul şi mă uit ameţită în jurul meu. Suntem în parcarea unui McDonalds.

trebuie să mănânc ceva şi să merg la toaletă, spune domnul Liakos. Ţi-e foame?

da, îi răspund.

Şi am mare nevoie să merg la toaletă. Dau pătura la o parte ca să îmi desfac centura de siguranţă. Arăt oribil. Rochia mea albă e pătată şi

urât mirositoare şi părul, ciufulit. Nu am pantofi în picioare.

Văd pentru prima oară că şi domnul Liakos arată rău. Poartă sutana de dascăl peste hainele de biserică, dar pânza neagră e sfâşiată la gât şi, pe o parte, se văd câteva pete de culoare întunecată. Are ochii înroşiţi şi plini de cearcăne vineţii. Miroase a tămâie şi a fum.

Ne uităm unul la altul, iar domnul Liakos spune:

cred că or să cheme poliţia dacă intrăm aşa.

probabil, încuviinţez eu.

undeva, sub scaun, găseşti o perie, spune domnul Liakos. Iar eu am să-mi scot sutana.

O scoate de pe el cu greu în spaţiul înghesuit, o împătureşte cu grijă şi o ascunde în torpedo. Pe dedesubt are o cămaşă albă şi o pereche de pantaloni kaki. Nişte haine destul de obişnuite, numai că marginea cămăşii e pătată cu roşu. Cred că urmele închise la culoare de pe sutană erau de sânge.

Găsesc peria şi îmi descâlcesc părul. încă mă simt oribil.

înfăşoară-te în pătură ca şi cum ţi-ar fi somn şi poate că nimeni nu o să bage de seamă, spune domnul Liakos.

bine. Aveţi sânge pe cămaşă, spun eu.

am să încerc să-l acopăr cu mâna.

Ieşim din camionetă. Mi-am ţinut picioarele îndoite prea mult timp şi acum îmi tremură.

Parcă ar fi o excursie ca oricare alta am pornit dis-de-dimineaţă, ne-am oprit la McDonalds, lumina trandafirie se strecoară printre nori, mi-e foame şi somn doar că nu mă însoţesc mama, tata şi Kat, ci domnul Liakos. Numai că totul e pe dos.

Restaurantul e aproape gol. Singurii clienţi sunt un bărbat îmbrăcat într-o salopetă pătată cu vopsea şi un cuplu în vârstă care mănâncă clătite la una dintre mesele din colţ. Femeia din spatele tejghelei nici nu se uită la noi. Are trei cercei în ureche şi scrie mesaje pe furiş în spatele casei de marcat.

să mergem la baie mai întâi, îmi şopteşte domnul Liakos. Trebuie să mă spăl pe faţă şi pe mâini.

încuviinţez din cap. Aş vrea să am o periuţă de dinţi ca să scap de gustul rău din gură.

Baia e murdară şi miroase a săpun. Folosesc toaleta repede, agăţându-mi pătura de uşă ca să nu o târăsc prin bălţile de pe gresia maronie, care sper că sunt de apă. încerc să nu calc în ele cu picioarele goale. Când termin, îmi tamponez perechea udă de chiloţi cu hârtie igienică. Nu ajută cine ştie ce. Mă înfior de scârbă când îi trag pe mine şi îi simt lipindu-mi-se de picioare.

Mă spăl pe mâini, dar mă opresc când mă văd în oglindă. Pielea mea nu mai are culoarea obişnuită. Pare prea cenuşie. Poate că lumina verzuie şi ciudată de deasupra capului e de vină.

Am ochii umflaţi şi trişti. Mă stropesc cu apă caldă pe faţă şi caut un prosop de hârtie. Nu găsesc decât unul dintre uscătoarele acelea cu aer cald care nu folosesc la nimic.

Când domnul Liakos iese din toaleta bărbaţilor, văd că şi de pe faţa lui se prelinge puţină apă. însă pare mai treaz.

haide, să luăm ceva de mâncare, spune el.

Mergem la tejghea şi ne uităm pe meniu.

cu ce vă servesc? întreabă fata, fără să-şi ridice privirile de pe telefon.

un minut, vă rog, spune domnul Liakos.

Mă gândesc să aleg terci de ovăz sau chiftele de cartofi, dar îmi amintesc că pot să comand orice vreau. S-a terminat postul.

nu uita că putem să luăm carne acum, îmi şopteşte domnul Liakos, gândindu-se fără îndoială la acelaşi lucru. Dar trebuie să fie ceva ce putem mânca în maşină.

Mama şi tata plănuiau să ne ducă la Cracker Barrel[1] la sfârşitul postului. Mi-aş fi dorit să iau ouă, cârnaţi şi vafe. îmi vine iarăşi să plâng, deşi e o prostie să plângi după vafe când aproape toţi oamenii pe care îi cunoşti sunt morţi. Dar vânzătoarea se uită bănuitoare la hainele noastre murdare şi la feţele noastre obosite, aşa că strâng din pumni până când unghiile mi se înfig în palme, apoi mă concentrez asupra meniului şi uit să mai plâng.

[1] Lanţ de restaurante american (n. trad.)

te-ai hotărât? mă întreabă domnul Liakos.

Vede că femeia se uită ţintă la noi şi începe să

se mute neliniştit de pe un picior pe altul.

un Egg McMuffin şi un suc de portocale, răspund eu.

luăm asta şi doi crenvurşti şi o Cola mare, fără zahăr, la pachet.

Vânzătoarea le înregistrează în casa de marcat.

plătiţi aici, spune ea, bătând în aparatul pentru cardul de credit cu o unghie lungă şi vopsită cu ojă aurie.

Domnul Liakos plăteşte şi merge să-şi umple paharul. Eu aştept într-un colţ, sorbind din sucul de portocale pe care mi l-a înmânat vânzătoarea. Nu-mi schimbă prea mult gustul din gură.

Nu durează prea mult să ne aducă mâncarea, dar privirea vânzătoarei mă nelinişteşte. Mă simt uşurată atunci când domnul Liakos îmi întinde pachetul de hârtie cald şi ne urcăm iar în camionetă.

Domnul Liakos îşi mănâncă crenvurştii unul câte unul şi conduce maşina cu genunchii. Eu îmi ţin sandvişul în mână câteva minute înainte să muşc din el, ca să îi simt căldura. Carnea are un gust atât de bun... Când termin, am degetele pline de grăsime. Mă şterg cu un şerveţel, iar apoi scot obiectul de lemn de sub scaun.

ştiţi deja unde mergem? îl întreb pe domnul Liakos.

m-am gândit la ceva, spune el. Vreau să văd ce face părintele Inochentie. A avut nişte probleme

de sănătate, aşa că nu a putut să ajungă la biserică în ultima vreme. Dacă e bine, s-ar putea să ştie ce se întâmplă şi unde ar trebui să ne ducem.

bine, spun eu, încercând să-mi amintesc cum arată părintele Inochentie.

I-am auzit pe mama şi pe tata vorbind despre el şi înainte, dar nu-mi amintesc chipul lui.

avem cam o oră de mers, spune domnul Liakos. Părintele locuieşte într-o rulotă, la ţară. Poate că l-au trecut cu vederea.

Aşa aţi crezut şi despre noi, gândesc eu. Sper ca domnul Liakos să aibă dreptate de data aceasta.

Carnea mi-a astâmpărat foamea şi începe să mi se facă iarăşi somn. Mă înfăşor în pătură, strâng obiectul de lemn în braţe şi închid ochii.

Nu dorm prea bine din cauza drumului cu hârtoape. Dar trebuie să fi aţipit măcar puţin, căci, atunci când camioneta se opreşte pe neaşteptate, ceasul de pe tabloul de bord arată ora 8:41. Domnul Liakos vorbeşte precipitat ce spune? Sunt atât de confuză, iar stomacul meu pare să nu se fi săturat numai cu un Egg McMuffin.

euphrosyne, Euphrosyne, trebuie să rămâi aşa, culcată, înţelegi? Am să întreb ce se petrece, dar tu să nu ieşi dacă nu suntem în siguranţă. Bine? Să nu dai drumul la icoană. Să spui: „Doam ne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă!" Să repeţi asta tot timpul.

-De ce? Ce seîntâmplă?

Să repeţi asta tot timpul, spune el, deschizând uşa camionetei.

Îşi desface centura de siguranţă şi iese afară, zâmbind cu încredere, de parcă ar veni în întâmpinarea unei familii noi la biserică.

bună dimineaţa! îi aud de afară vocea înăbuşită. E închis drumul?

permisul de conducere, vă rog, aud vorbind alt bărbat.

sigur, numai o clipă, să îl găsesc...

aveţi sânge pe cămaşă?

ha, nu, ketchup. A trebuit să luăm micul dejun la McDonalds şi pachetul a explodat de-a dreptul

pe mine...

Acum aud o voce mai joasă, vorbind bănuitor.

ce aveţi în jurul gâtului?

arătaţi-ne colierul, spune prima voce.

Urmează o clipă de tăcere. Rămân nemişcată,
inima îmi bate cu putere, strâng în mână crucea cu trei braţe care îmi atârnă la gât.

e unul dintre ei, spune vocea joasă. împuşcă-l.

Până să apuc să înţeleg ce se întâmplă, răsună un pocnet care mă face să tresar.

verifică-i buzunarele şi telefonul, spune prima voce. Apoi caută în maşină. Poate că are nume, contacte.

Ridic încet capul de după tabloul de bord. în mijlocul şoselei e parcat un jeep, blocând ambele

benzi de circulaţie. Doi bărbaţi se apleacă peste un corp prăbuşit pe asfalt.

Apăs cu grijă pe mânerul portierei. Se deschide cu un ţăcănit. Nici unul dintre bărbaţi nu se întoarce spre mine. I-au găsit portofelul şi se uită prin el, aruncând cardurile şi chitanţele pe jos.

Mă furişez afară din camionetă şi închid portiera aproape de tot. Alerg în pădure, ţinând icoana strâns.

6 decembrie, 0000 ET

hillary, de ce nu te-ai trezit până acum?

Stau întinsă cu faţa la perete şi cu genunchii
îndoiţi la piept. E ora 7:15. Trebuie să ajung la şcoală înainte de 7:55.

ţi-am spus că ar fi trebuit să cumpărăm ceasul acela digital cu alarmă. Grăbeşte-te, altfel o să întârzii! spune bunica.

nu mă simt bine, spun eu. Nu pot să merg
azi la şcoală.

hmm...

Se apropie de mine şi mă pipăie pe frunte. Mâinile ei sunt moi şi miros a detergentul pe care îl foloseşte întotdeauna. Nu e un om rău. Dar nu-i poate înlocui pe mama şi pe tata.

nu ai febră, spune ea. Ce s-a întâmplat? Te doare stomacul?

-Nu mă simt bine, spun eu din nou.

păi, dacă nu eşti bolnavă, trebuie să mergi la şcoală. Cred că o să te descurci.

Mă bate cu palma pe umăr în chip de încurajare.

îmbracă-te repede, şi îţi încălzesc unul dintre crenvurştii aceia pe care i-a adus bunicul.

Nu vreau să mănânc crenvurşti. E decembrie, îmi spun eu. Dar încuviinţez din cap ca să nu o necăjesc.

Mă ridic până şi din pat ca să nu o supăr. Şi îmi trag pe mine o pereche de blugi şi un pulover. Se străduieşte cu adevărat. De unde ar putea să ştie? îmi pun şosetele pufoase, cele pe care le port când sunt tristă.

hillary! strigă bunica din camera de alături.

-Da!

ce caută pantofii tăi lângă uşă? Ştii doar că trebuie să-ţi pui lucrurile la locul lor.

îmi pare rău. Am uitat, mint eu.

Tenişii mei sunt acolo unde i-am lăsat ieri seara, arătând părăsiţi şi foarte amărâţi.

îi întorc cu josul în sus şi îi scutur, ca să fiu sigură. Moş Nicolae nu mi-a lăsat nimic. Iar apoi mă supăr şi mă enervez pe mine însămi. Ce proastă sunt! Bineînţeles că sunt goi. îmi mănânc crenvurştul acela prostesc şi-i spun proastei de mine să aibă poftă.

7 decembrie, 0000 ET

Joia merg la doctorul Snead. Bunica vine să mă ia cu maşina după şcoală şi stăm în sala de aşteptare până când doctorul mă cheamă la el în birou. Nu-mi place sala de aşteptare. E mereu înăbuşitor de cald înăuntru şi pereţii cafenii îmi provoacă claustrofobie. Plantele de pe măsuţele din lemn de nuc sunt artificiale, poate din cauză că nu există ferestre şi s-ar usca şi ar muri altfel. Scaunele arată bine, dar te obligă să stai prea drept şi braţele sunt prea înalte. E o sală de aşteptare în care ar

trebui să te simţi confortabil, ca acasă, dar te sufocă, în schimb.
hillary?
îmi ridic ochii din Cel care dăruieşte. Doctorul Snead stă în faţa mea, cu dosarul meu sub braţ.
ne vedem curând, drăguţo, spune bunica, îl urmez pe doctorul Snead în partea din spate a clădirii. Sunt multe birouri, unele dintre ele cu uşile închise şi cu aparatele pentru zgomot alb zumzăind lângă ele. Doctorul Snead are penultimul birou.
ia loc, spune el, dând drumul la aparat şi închizând uşa după noi.
Mă aşez pe canapeaua de piele, ţinând strâns de carte. îmi place să iau o carte cu mine, ca să am ce să fac cu mâinile.
Doctorul Snead se aşază picior peste picior pe scaun şi deschide dosarul
29
cum te mai simţi astăzi? întreabă el.
bine, răspund eu ca de fiecare dată.
El încuviinţează din cap, răsfoind paginile.
văd că ai avut o săptămână destul de bună la şcoală.
-Da.
Mă întreb cât de mult timp a trecut de când doctorul Snead a fost în clasa a şaptea. Nu pot să mi-l închipui purtând altceva decât pantaloni în dungi, vestă şi pantofi sport, aşa cum se îmbracă în fiecare săptămână. La mine la şcoală ar râde de el toţi copiii.
Se opreşte din răsfoit şi ridică o foaie de hârtie, coborând bărbia ca să se uite la ea peste ochelari.
Apuc cartea mai strâns.
văd că domnişoara Linda a scris ceva pe testul la spaniolă, spune el.
Pune hârtia pe birou, la o parte şi începe să caute printre celelalte.
Îţi greşeşti deseori numele atunci când nu eşti atentă?
nu, răspund eu.
Doctorul Snead mormăie ceva. Mai scoate câteva hârtii din dosar şi le aşază lângă testul la spaniolă.
vino să vezi ceva, spune el.
Mă ridic de pe canapea şi mă apropii de birou ca să mă uit mai bine. Sunt câteva hârtii, la întâmplare nişte exerciţii la matematică, un test de vocabular şi prima pagină din testul la citire.
30
Toate sunt semnate Hillary. Nu înţeleg cum aş putea să dau de necaz din pricina lor.
aş vrea să te uiţi la scrisul tău de aici, spune doctorul Snead, ridicându-şi ochelarii înapoi pe nas. Scrisul spune multe despre oameni, ştii.
Examinez hârtiile fără să-i răspund nimic. Nu sunt scrise dezordonat.
compară felul în care ţi-ai scris greşit numele pe testul la spaniolă cu semnăturile de pe celelalte hârtii, spune el.
Arată cu un deget gros către Euphrosyne, cu bucla elegantă de la capătul literei y, iar apoi către literele pătrăţoase din Hillary.
vezi diferenţa?
încuviinţez, temându-mă de ce vrea să spună până la urmă.
îmi fac griji, Hillary, continuă el, strângând hârtiile şi vârându-le înapoi în dosar.
Se uită la mine fără să clipească.
îmi fac griji că nu te-ai obişnuit să fii Hillary. Nu ai asumat-o încă pe Hillary.
Mă uit în jos, către carte.
mă simt bine, spun.
cred că ţi-ar folosi să-ţi exersezi numele,
să-ţi faci o semnătură. Să te obişnuieşti cu tine însăţi. Săptămâna aceasta îţi voi da o temă pentru acasă. Trebuie să lucrezi la un autograf.
bine, spun eu.
Mă aşez la loc pe canapea.
31
Doctorul Snead oftează din greu şi pune dosarul pe birou.
deseori, e foarte greu pentru cei care provin din culte sau din comunităţi opresive să îşi găsească

de îndată propria voce sau propria personalitate. Dar tu eşti o fată puternică. Cred că, dacă mai aştepţi puţin, vei reuşi să treci peste ce ţi s-a întâmplat şi să-ţi construieşti o nouă viaţă. Te supără lucrul acesta? continuă el. Am observat că te tragi de degete când te simţi neliniştită.

mă simt bine, spun eu din nou.

hillary, e normal să-ţi fie greu, mai ales la vârsta ta. Sunt convins că ţi-ai iubit familia foarte mult.

încuviinţez din cap.

şi ceea ce s-a întâmplat cu ei a fost o tragedie. Dar putem să învăţăm din asta că lipsa de orizont şi discriminarea duc la violenţă. Nu trebuie să mai gândim în alb şi negru, ci să învăţăm să-i acceptăm pe toţi.

Mă uit la bătrânul de pe coperta cărţii. Oamenii aceia au trăit într-o lume în alb şi negru. Dar nu s-a ajuns oare la violenţă tocmai pentru că au scăpat şi de iubire şi de furie? Pare să fie opusul a ceea ce spune doctorul Snead.

e greu de înţeles la anii tăi, ştiu, continuă el. Dar încearcă să te gândeşti cât de departe ai ajuns. Când ai început să mă vezi, refuzai să mănânci carne miercurea şi vinerea! Nu te simţi mai liberă când poţi să guşti din orice? Aşa e şi viaţa.

32

Dacă laşi restricţiile altora să te lege de mâini şi de picioare, sfârşeşti prin a pierde multe lucruri bune. Ceea ce contează cu adevărat e să-i accepţi atât pe ceilalţi, cât şi pe tine însăţi, cu tot ce vă face fericiţi.

Dar nu sunt fericită, îmi spun eu.

gândeşte-te puţin, continuă doctorul Snead. Dacă te accepţi drept Hillary, asta nu înseamnă că-ţi trădezi familia. Poţi să-i iubeşti şi să-ţi fie dor de ei şi, în acelaşi timp, să-ţi formezi propriile păreri despre ce înseamnă să fii un om bun.

Rămânem tăcuţi timp de un minut. Nu vreau să vorbesc cu el. Nu am vrut să fiu aici de la bun început.

te vei gândi la asta, de dragul meu? întreabă el.

nu ştiu, răspund eu.

e alegerea ta. Dar cred că te-ar ajuta mult.

Paştile

Copacii sunt rari şi mă tem că oamenii mă vor vedea înainte să mă îndepărtez destul. Pământul îmi răneşte picioarele goale. Mi-e frică să mă uit înapoi. Când vor căuta prin maşină, vor găsi două pahare de la McDonalds. O pătură pe scaunul de lângă şofer. Vor şti. Din clipă în clipă vor alerga după mine ca să mă împuşte.

33

Domnul Liakos e mort.

Mă caţăr pe un deal, alunecând pe frunze şi gonesc de partea cealaltă, către poale. Trebuie să găsesc un loc în care să mă ascund. Nu pot să fug mai repede decât un adult. Inima îmi bate cu putere şi mă tem să nu fac iarăşi pipi pe mine.

Aud strigăte în urma mea. Mă opresc şi caut ceva orice unde m-aş putea adăposti. Nimic. Doar copaci. Nici măcar nişte copaci groşi, ca să mă ascund în spatele lor. Cineva se năpusteşte spre mine prin tufişuri.

Mi-e atât de frică... Nu mai vreau decât să se termine odată. Măcar să nu doară. Măcar să nu doară. Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă! Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă! Dă, Doamne, să mă trezesc, dă să fie un coşmar, pune-i capăt, pune-i capăt, Te rog...

am prins-o!

Mă întorc, ridicând instinctiv icoana.

Răsună încă un pocnet, atât de puternic, încât simt că mi se sparg timpanele. Ceva mă loveşte în piept, culcându-mă la pământ. Nu mai aud decât un ţiuit ascuţit. Zac nemişcată în noroi, printre frunze. Poate că am murit.

Trece mult timp până să mă mişc din nou. Ţiuitul se stinge încet şi aud frunzele foşnind în bătaia vântului şi câte o pasăre ciripind. Mă doare pieptul de parcă m-ar fi lovit cineva. Ţin ochii închişi şi sper să-i aud vocea mamei. Poate că şi ea e aici.

34

Dar nu se aude nici un glas. O furnică sau un ţânţar mă pişcă de gleznă. În cele din urmă, deschid ochii.

încă mă mai aflu în pădure. Dimineaţa se apropie de sfârşit, iar razele soarelui străbat printre frunze. Ce s-a întâmplat cu bărbatul care mă urmărea? Mă ridic ameţită în capul oaselor şi mă uit în jur.

Nu mai e nimeni în pădure. Bărbatul a dispărut. Ce s-a întâmplat? M-a împuşcat? îmi duc mâna la piept. Mă doare destul de rău, dar nu curge sânge. Nu am sânge pe nicăieri. Am doar mâinile zgâriate din cine ştie ce motiv, aproape ca atunci când am plecat în excursie cu şcoala şi ne-am jucat de-a trasul cu frânghia.

Mă mănâncă glezna. Mă scarpin zdravăn. Nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat.

Alergam, iar apoi m-am oprit. Am auzit pe cineva venind, dar nu am avut unde să mă ascund. Bărbatul a strigat ceva, iar eu m-am întors şi am ridicat icoana... dar unde e icoana?

Mă ridic în picioare şi încep să caut pe jos. Iat-o puţin mai încolo, unde a căzut cu faţa în sus, lângă un trunchi de pin. Mă îndrept spre ea, dar mă opresc.

E o icoană cu Sfântul Nicolae, sfântul protector al mamei, pe care o păstrase întotdeauna pe noptieră. Stă liniştit pe fundalul auriu, ţinând
Biblia într-o mână şi binecuvântând cu cealaltă.
Faţa i-a rămas neschimbată, serioasă şi imperturbabilă,
35
însă în pieptul lui pictat, chiar între cele două cruci albastre de pe epitrahil, e înfipt un glonţ.

Mă aplec să ridic icoana de pe jos şi mâinile îmi tremură. E atât de mică şi de uşoară... O întorc pe o parte. Nu e mai groasă de un centimetru şi totuşi glonţul nu a străpuns-o cu totul. Spatele e neatins, iar în colţul stâng e scris cu negru Nicole Matthews. O întorc pe partea cealaltă.

Când bărbatul acela a tras cu pistolul, am ridicat icoana. Am ridicat-o la piept. înseamnă că a oprit glonţul, iar forţa împuşcăturii mi-a smuls-o din mână şi m-a trântit la pământ. Oare m-a crezut moartă?

Mă aşez la loc pe pământ şi mă uit la icoană. Sfântul Nicolae pare atât de senin... Nu-mi place glonţul din pieptul lui. încep să trag de el cu degetele, ca să îl scot. Mă ajut cu o piatră pe care am găsit-o lângă rădăcina unui copac.

Glonţul e înfipt bine, dar după câteva minute reuşesc să îl smulg.

Din pieptul sfântului curge o şuviţă subţire de sânge.

9 decembrie, 0000 ET

cum ţi s-a părut? întreabă Mimi zâmbind.

a fost foarte interesantă, dar puţin cam tristă, spun eu, întinzându-i Cel care dăruieşte.
36

Mimi ia cartea în mână şi mângâie chipul bătrânului cu un deget. Asta mă face să citesc cărţile pe care le primesc de la ea. Ştiu că ţine la fiecare în parte.

da, e cam tristă, spune ea, înregistrând cartea şi aşezând-o în căruciorul din spatele biroului. Mi-aş fi dorit să continue, ca să ştim dacă Jonas şi Gabe au sfârşit bine în cele din urmă.

aşa e, spun eu. Nu mi-am dat seama dacă era un vis sau chiar au ajuns undeva, în siguranţă. De ce nu e scris mai clar?

poate că autoarei i s-a părut mai realist aşa, spune Mimi. Viaţa e plină de suspansuri. Lucrurile nu se termină întotdeauna limpede.

de aceea ar trebui cărţile să aibă un final fericit, spun eu. Viaţa e mult prea tristă.

Mimi râde.

cu cât îmbătrâneşti, cu atât devine mai adevărat.

Cât de încurajator!

Mimi îşi sprijină coatele pe birou şi îşi lasă bărbia în palme. Verigheta de pe mâna dreaptă străluceşte.

dacă vrei, mai am o carte pentru tine. E cam tristă la început, dar se termină bine. Face parte dintre preferatele mele.

Zâmbesc.

Spune despre fiecare carte pe care mi-o recomandă că e preferata ei.

da! Despre ce e vorba?
37

despre o fată care e deprimată din cauză că a păţit ceva rău. E în clasa a noua şi se simte singură, aşa că trebuie să-şi dea seama cum ar putea să treacă peste ce i s-a întâmplat. Sună trist, dar unele

părţi sunt de-a dreptul amuzante, de fapt. Descrie perfect anii de liceu.

Mimi se ridică şi mă conduce înapoi în secţiunea pentru adolescenţi. Eu mă gândesc la şcoală, unde domnişoara Linda mă supraveghează şi ceilalţi copii nu vorbesc cu mine şi mi se pare că subiectul cărţii sună foarte cunoscut.

anderson... Anderson... murmură Mimi către ea însăşi.

Se uită la cotoarele cărţilor, căutând numele potrivit.

cred că sunt deprimată uneori, spun eu.

Nu ştiu de ce am zis asta. Nu o cunosc pe bibliotecară atât de bine.

Timp de un minut, Mimi nu răspunde. Apoi spune:

Şi eu.

Scoate o carte de pe raft şi mi-o întinde. Pe copertă e desenată o fată cu faţa pe jumătate acoperită de ramurile unui copac argintiu.

poftim. Se cheamă Vorbeşte![1]. Va trebui să-mi spui ce crezi despre ea. Mai ales despre copacii Melindei.

despre ce?

[1] Speak (1999), roman pentru adolescenţi de Laurie Halse Anderson (n. trad.).

ai să vezi.

Mă uit la copertă, iar Mimi se uită în jur, de parcă nu vrea să se întoarcă şi să se aşeze la birou. Se joacă preocupată cu verigheta.

hei, Mimi!

-Da!

de ce porţi verigheta pe mâna dreaptă?

Se opreşte şi mă cântăreşte din priviri. Am mai văzut privirea aceea aşa fac adulţii când se întreabă dacă e bine sau nu să îţi spună ceva.

e mâna cu care fac promisiuni, spune ea.

Se uită la mine cu prudenţă.

cunoşteam... nişte oameni... care făceau la fel, şoptesc eu.

Mimi încuviinţează din cap. Se uită în jur, dar nu e nimeni prin preajmă.

ştii ceva? spune ea. Citeşte cartea. Şi când te întorci, o să vorbim despre copaci.

10 decembrie, 0000 ET

E duminică dimineaţa, ceea ce înseamnă că televizorul merge. Toate episoadele noi se difuzează acum duminica. Bunicii se uită la ultimul episod din Salvaţi de Moşul, un serial despre Moş Crăciun care vizitează părinţii stricţi şi moralizatori şi îi învaţă să-şi accepte copiii oricum ar fi ei

Poate că mama şi tata nu m-ar fi lăsat SĂ MĂ uit la serialul acesta. Există o

grămadă de lucruri pe care mă simţeam stânjenită să le văd împreună cu bunicii, iar Moş crăciun e de fapt o doamnă în vârstă, ceea ce i-ar fi înfuriat pe amândoi. Dar m-am săturat să stau la mine în cameră şi afară plouă, aşa că stau pe fotoliul de piele al bunicului şi scriu Hillary iar şi iar pe un carneţel. Poate că, dacă fac asta, doctorul Snead va înceta să-mi mai pună întrebări.

încerc să scriu numele în mai multe feluri, uneori caligrafic, alteori cu înfloriturile pe care le folosesc fetele cu mulţi admiratori. Pun până şi inimioare în loc de puncte pe i. Până la urmă mă enervez şi mă apuc iar să-l scriu cu litere mari şi pătrăţoase.

Nu e numele meu. L-am scris de atâtea ori, încât literele nu mai au nici o noimă. Smulg filele pe care le-am irosit şi le fac ghemotoc.

Zgomotul îl face pe bunicul să se uite la mine.

e totul în regulă, Hillie-billie? mă întreabă cu vocea lui răguşită. Ai iarăşi probleme cu matematica?

nu ştiu, mormăi eu. Nu mă cheamă Hillie-billie. Mă duc sus ca să citesc puţin.

ce idee bună, mai ia şi tu o pauză, spune bunicul, îndreptându-şi iar atenţia către televizor.

Mă ridic de pe fotoliu şi încep să urc scările, în timp ce Moş Crăciun îşi scoate barba falsă şi se dă cu ruj pe buze.

CAPITOLUL II

Antipaştile

domnul şi doamna Matthews?

da, doamnă, noi suntem, spune bunicul.

aţi completat toate formularele?

da, doamnă, numai că nu ştim sigur ce ar trebui să scriem la nume...

daţi-mi voie să mă uit. Ce număr de asigurare socială are? Ah, da. Hmm... e trecută drept „Hillary Jane". Aveţi grijă să scrieţi cu litere de tipar, ca să putem citi.

Bunicul scrie numele cu stiloul pe care îl are întotdeauna la el şi apoi îi înmânează femeii din spatele biroului teancul de hârtii.

mulţumesc! O găsiţi acolo, dar să nu plecaţi încă. Cred că doctorul Snead vrea să vă vadă înainte. O să fie terapeutul ei.

se simte bine? o aud pe bunica şoptind.

sunt sigură că are să fie bine, spune femeia. Doctorul Snead vă va explica totul.

41

Eu aştept în camera de alături pe o canapea albastră de vinilin, înfăşurată într-o pătură şi examinându-mi picioarele. Sunt tot murdare şi goale. Mi-au dat un tricou prea mare pentru mine şi o pereche de pantaloni scurţi pentru băieţi, dar nu au reuşit să-mi găsească pantofi. îmi simt mintea amorţită şi mă tot gândesc că mi-ar fi plăcut să am o pereche de pantofi. Şi să fac un duş.

Bunicii intră. Bunica mă strânge în braţe.

te simţi bine, draga mea? mă întreabă ea. încuviinţez din cap. Nici măcar nu-i cunosc atât
de bine. Nu vorbeau niciodată cu mama şi cu tata. De ce se poartă atât de frumos cu mine acum?

doamna de la birou spune că o să te cheme Hillary de acum înainte, zice bunicul, aşezându-se lângă mine. E grozav să ai un nume pe care toţi ştiu să-l scrie, nu-i aşa?

îmi face cu ochiul.

richard, murmură bunica.

ce-i? spune el. Zic şi eu aşa.

Bunica pare stânjenită.

poate ar trebui să...

Chiar atunci intră un bărbat şi închide uşa în spatele lui. E mai în vârstă decât tata. Cam de cincizeci de ani. Şi poartă un costum în dungi şi pantofi sport. Are păr ciudat, fără vreun fir alb. Şi lucios de atâta gel.

doamnă şi domnule Matthews, spune, dând mâna cu ei. Hillary, mă bucur să te cunosc, mi se adresează. Sunt doctorul Snead.

42

De ce mă strigă oamenii aceştia cu un nume care nu e al meu? De ce nu am pantofi în picioare?

Doctorul se aşază picior peste picior pe un scaun de cealaltă parte a camerei. îşi împreunează mâinile pe genunchi şi îşi sprijină degetele mari unul de altul.

nu vreau să vă ţin prea mult, sunt sigur că Hillary e obosită şi copleşită de ce s-a întâmplat şi că abia aşteaptă să meargă acasă, spune el.

Care casă? îmi spun eu. Nu mă cheamă Hillary.

dar e important să discutăm despre unele lucruri mai întâi, continuă doctorul Snead. Hillary a trecut prin multe şi are nevoie acum de sprijin.

ce s-a întâmplat de fapt? întreabă bunica, luându-mă de mână. Nu ştim decât ce s-a dat la ştiri sâmbătă şi duminică, iar marţi am primit un telefon de la poliţie în legătură cu fiul meu şi cu familia lui...

eşti pregătită să vorbeşti despre ce ai păţit, Hillary? spune doctorul Snead.

îmi trag mâna din a bunicii şi îmi înfăşor pătura mai strâns în jurul umerilor.

hillary nu a putut încă să povestească nimănui ce s-a petrecut, oftează doctorul Snead. Dar nu mă îndoiesc că se va deschide, cu timpul.

unde aţi găsit-o? întreabă bunica.

poliţia a găsit-o în pădurea de lângă şoseaua comunală 22, din Henderson, spune doctorul Snead. Credem că se afla acolo încă de duminică, pentru că purta o rochie albă.

43

cum adică se afla acolo de duminică? întreabă bunicul.

părinţii ei erau ortodocşi, spune doctorul Snead. E o tradiţie pentru ei să poarte alb de Paşti, care

a fost duminica trecută.

am ştiut de la bun început că Alex o să dea de necaz într-o zi din cauza cultului aceluia, spune bunicul, clătinând din cap. L-am avertizat într-una, dar nu a vrut niciodată să asculte.

îl ascult cu atâta atenţie pe doctorul Snead, încât de abia îl aud pe bunicul. De unde ştie el asta?

sunteţi credincios, domnule Matthews? întreabă doctorul Snead.

am fost, cu mult timp în urmă, răspunde bunicul. Eu şi Gladys am mers la biserică o vreme, dar mă scotea din sărite să-i aud spunându-mi ce să fac şi cerându-mi mereu bani. Voiam să trăiesc viaţa în felul meu.

Doctorul Snead încuviinţează din cap.

aşa a început declinul creştinilor şi mai cu seamă al ortodocşilor. I-au criticat pe ceilalţi, au refuzat să oficieze căsătorii, n-au recunoscut drepturile femeilor, i-au dezaprobat pe cei care alegeau alt drum în viaţă... nu e de mirare că şi-au făcut duşmani.

dar s-a terminat acum, nu-i aşa? întreabă îngrijorată bunica. Euph vreau să spun, Hillary va fi în siguranţă cu noi?

fără îndoială. De aceea s-au schimbat atâtea lucruri, răspunde doctorul Snead. Secularizarea

în masă a pus capăt multor controverse şi multor cazuri de violenţă. O să mai treacă destul timp până când guvernul va reuşi să pună în aplicare toate schimbările, dar asemenea tragedii nu se vor mai întâmpla niciodată.

Sunt atât de obosită, încât nici măcar nu înţeleg despre ce vorbesc. Ce înseamnă secularizarea în masă? Ce vrea să spună doctorul Snead, că familia mea a fost ucisă din propria ei vină?

deci din cauza asta s-a ordonat închiderea bisericilor? întreabă bunica. Unii oameni spun că guvernul e anti-creştin acum.

nu suntem „anti" nimic, spune doctorul Snead. Toţi sunt liberi să creadă în orice vor. Dar religia va fi un lucru personal, diferit de la om la om. Tragediile apar atunci când cineva încearcă să-şi impună credinţele asupra altora. Gândiţi-vă la cruciade.

Dar atunci de ce a incendiat poliţia Sfântul Ioan? mă întreb eu. Dacă guvernul nu e anti-creştin, de ce mă obligă să îmi schimb numele?

noul sistem va promova toleranţa şi acceptarea, continuă doctorul Snead. E îngrozitor că atâţia oameni au fost ucişi de Paşti. Viaţa fiecăruia dintre ei reprezintă o mare pierdere. Dar Ortodoxia însăşi? O asociaţie de extremişti religioşi hotărâţi să îi condamne pe toţi ceilalţi? Cred că ţării noastre îi va fi mai bine fără ea. Şi, Hillary, ştiu că ţi-e greu să auzi asta acum, dar cred că şi ţie îţi va fi mai bine fără ea, în cele din urmă.

Nu ştiu ce aş putea să-i răspund acestui om care îmi spune că are să-mi fie mai bine acum, fără familie şi fără lumea în care am crescut. Mă uit la picioarele mele goale, dorindu-mi să primesc şosete şi o pereche de pantofi şi să fiu lăsată singură.

Doctorul Snead le dă bunicilor o carte de vizită şi o roagă pe secretară să-mi programeze prima şedinţă.

ne vedem într-o săptămână, Hillary, spune el, bătându-mă pe spate. Poate vorbim puţin despre ce ţi s-a întâmplat. Te-ar ajuta să spui ce ai pe inimă.

Ridic din umeri. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Şi nu mă cheamă Hillary.

Mă duc cu bunicii la maşină. îmi povestesc despre camera mea cea nouă, că nu va trebui să o împart cu nimeni, că voi putea să o aranjez cum vreau eu. Nu vreau să plâng în prezenţa lor, dar nu mă pot abţine. Maşina lor miroase ciudat şi e prea curată şi scaunul lui Kat nu e aici.

Până la noua mea casă e drum lung.

12 decembrie, 0000 ET

Mimi stă într-o nişă dintre rafturile cu non-ficţiune, trecând cu degetul peste cotoarele cărţilor şi mormăind de una singură.

ce faci? o întreb.

îmi face semn cu degetul, iar eu aştept până ajunge la capătul rândului. Apoi oftează şi scrie ceva pe o bucată de hârtie.

inventariez rafturile, spune ea în cele din urmă.

ce-i asta?

verific dacă toate cărţile sunt în ordine, citind numerele şi literele de pe cotoare.

ah! spun eu.

Mă apropii şi mă uit la cărţi cu mai multă atenţie. întreb:

de ce 515.1244 BLA e aşezat înainte de 515.13 BLA? N-ar trebui numerele mai mici să vină primele?

păi, cum numerele zecimale sunt fracţii, de fapt, răspunde Mimi, 515.1244 e mai mic.

ah! Da, într-adevăr.

Nu mă prea pricep la matematică.

în ce clasă eşti? N-ai învăţat încă despre numere zecimale? întreabă Mimi.

în clasa a şaptea. Am învăţat, dar nu ştiu unde mi-e capul zilele astea.

nici eu. Din cauza asta mă doare mintea când inventariez rafturile.

Mă strâmb.

nu credeam că trebuie să ştii matematică dacă vrei să te faci bibliotecară.

Mai tai încă o posibilă carieră de pe listă.

din nefericire trebuie să ştii matematică
pentru aproape orice meserie, spune Mimi. Din cauza asta s-a inventat cafeaua.

47

nu prea-mi place să beau cafea.

nici mie nu-mi plăcea la vârsta ta, spune Mimi. Apoi am intrat la facultate.

Râd.

mama obişnuia să bea atât de multă cafea! Cinci sau şase ceşti pe zi. Şi îşi uita ceştile peste tot, aşa că le găseam mereu pe jumătate pline pe rafturile pentru cărţi sau prin baie...

Mimi râde şi ea.

poate că am făcut şi eu la fel, dar nu recunosc nimic.

Clatină din cap.

vai, dimineţile de duminică treceau atât de greu fără cafea...

Vocea i se stinge. Ne uităm una la alta şi zâmbetul ne piere de pe buze.

îmi aduc aminte de carte şi i-o întind.

am terminat Vorbeşte!.

Mimi ia cartea şi o deschide ca să-i miroasă paginile. E puţin cam ciudat, dar poate nu pentru o bibliotecară.

cum ţi s-a părut?

e o carte bună. Seamănă mai mult cu realitatea decât Cel care dăruieşte. Mi-a plăcut mult de Melinda. Cred că îmi aminteşte de mine.

Mimi îşi înfoaie fusta şi se aşază pe podea. Mă aşez lângă ea turceşte.

cu toţii trecem prin greutăţi şi trebuie să ne luptăm ca să le depăşim, spune ea cu voce joasă.

48

da. Mă gândesc mereu la mama şi la tata şi la Kat, sora mea. Avea doar şase ani când a murit.

de Paşti? şopteşte Mimi.

încuviinţez din cap. Inima începe să-mi bată puţin mai tare. Nu am mai vorbit cu nimeni despre asta de când s-a întâmplat. Pot să am încredere în ea? Oare va spune cuiva?

mi-e dor de Alex tot timpul, spune ea atât de încet, încât abia o aud.

care Alex? întreb.

Oare l-a cunoscut pe tata?

Mimi îşi răsuceşte verigheta de pe mâna dreaptă.

soţul meu, spune. Mă gândesc la seara când m-a cerut în căsătorie... Era vineri, aşa că nu puteam să luăm cina la restaurant, dar el a făcut sandvişuri cu jeleu şi unt de arahide şi am organizat un picnic la el în apartament, pe podea...

Vocea i se stinge, iar apoi zâmbeşte. E felul acela de zâmbet care lasă de înţeles că poţi izbucni în plâns în orice clipă. Dulce, dar trist.

ai de gând să-i spui cuiva? mă întreabă ea.

Scutur din cap.

mulţumesc! îmi spune.

E, fără îndoială, înspăimântător să-i încredinţezi unui copil secretul care te poate ucide.
de unde ştiai că am fost ortodoxă? o întreb.
înainte, când veneai aici cu părinţii tăi, obişnuiai să porţi o cruce cu trei braţe la gât, răspunde
49
ea. Şi odată, acum câteva luni, te-am văzut închinându-te când mergeai pe culoarul din centrul secţiunii pentru copii.
ah! spun eu, stânjenită. Nu ştiam că am făcut asta.
nu o faci, de obicei, spune Mimi. Cred că te gândeai la biserică. De altfel, secţiunea pentru copii e amenajată ca o biserică, într-un fel, cu scena aceea micuţă acolo unde ar trebui să fie altarul.
eu am ghicit că ai fost ortodoxă pentru că porţi verigheta pe mâna dreaptă, spun eu. Şi pentru că înainte te chema Mary, dar asta nu dovedeşte nimic.
Mimi se apleacă spre mine.
am să îţi spun un secret şi mai mare, îmi şopteşte ea. încă mai sunt ortodoxă. Mă cheamă şi acum Mary. Şi, ştii ceva? Aşa o să mă cheme mereu.
pe mine m-au obligat să mi-l schimb în Hillary, spun eu. Mă chema Euphrosyne.
după Sfântul Eufrosin Bucătarul?
da. Era sfântul meu protector.
încă mai e sfântul tău protector, şopteşte Mimi.
dar dacă nu mai e, acum că port alt nume?
nu pot să-ţi schimbe numele pe care ţi l-a dat Dumnezeu, spune Mimi. De altfel... ştii care e ironia?
care?
50
hillary[1] e şi el un nume ortodox, spune ea cu un zâmbet răutăcios.
Clatină din cap.
iar Mimi e prescurtarea de la Miriam, care înseamnă tot Mary. Cineva nu a investigat cum trebuie.
13 decembrie, 0000 ET
Afară e frig, dar ne-au obligat să luăm prânzul pe terenul de picnic chiar şi aşa. Ne-am îmbrăcat jachetele şi aproape toate fetele poartă eşarfele acelea noi din flanelă care le plac tuturor, cele care se închid cu nasturi la gât. îmi văd răsuflarea ieşind pe nări şi îmi aduc aminte de Kat, care se juca mereu de-a dragonul. Un dragon arătos, însă. Cu solzi purpurii.
Cei mai mulţi au terminat de mâncat şi s-au strâns în grupuri, vorbind sau sărind pe loc ca să se încălzească. Eu merg pe marginea terenului, ţinându-mi echilibrul pe scândurile care împiedică pietrişul să se împrăştie peste tot, gândindu-mă la ale mele şi temându-mă să-l întâlnesc a doua zi pe doctorul Snead.
ce-aţi văzut păstori, sculaţi până-n zori? Prunc Iisus din cer venitu, Fiu dumnezeiesc... Cine sta cu El, Pruncul mititel? Sta Maria Maica Sfântă, sta Iosif cu faţa blândă, sta şi se-nchina...
[1] Daria, de la Sf. Mc. Ilarie sau de la Sf. Cuvios Ilarion (n. ed.).
51
încremenesc, clătinându-mă pe scândură. O fată care se sprijină de perete cea pe care o cheamă Boston cântă în surdină, căutând ceva pe telefon.
cine îi cânta, cine-L preamărea? îngerii din cer veniră, vesele cântări doiniră...
Se concentrează asupra telefonului, încruntând din sprâncene. Nu cred că-şi dă seama ce face.
-...Micului Stăpân. Ce-aţi văzut păstori, sculaţi până-n zori...
Domnişoara Linda, care stă de cealaltă parte a meselor de picnic, lângă o uşă, se îndreaptă de spate şi se uită în jur cu ochii mijiţi. Mă rog ca Boston să se oprească din cântat.
Boston bate cu degetul mare pe ecran ca să trimită un mesaj şi zâmbeşte.
ce-aţi văzut păstori... o ia de la capăt.
Apoi:
au! Ce te-a apucat, Hillary? M-a durut! Te spun domnişoarei Linda!
Las al doilea pumn de pietriş pe care l-am adunat de pe jos să-mi alunece printre degete.
domnişoară Linda! Hillary Matthews a aruncat cu pietre în mine!
Domnişoara Linda vine spre noi, ocolind doi băieţi care se joacă de-a prinselea.
poftim? E adevărat, Hillary?
mă jucam numai, răspund eu.

m-a nimerit în faţă, spune Boston, frecându-şi semnul roşu de pe obraz. Nici măcar nu o deranjam.
52
hillary, e inacceptabil să arunci cu pietre! Ai putea să răneşti pe cineva.
Mă uit în jos.
îmi pare rău!
va trebui să mergem să vorbim cu directorul, spune domnişoara Linda. Vino cu mine, domnişoară!
O urmez către poartă, sub privirile tuturor. Nu am dat niciodată până acum de necaz. Nu m-au mai trimis niciodată până acum să vorbesc cu directorul. Ochii mi se umplu de lacrimi.
îi vor spune doctorului Snead.
14 decembrie, 0000 ET
aşadar, n-ai avut o săptămână prea bună, hmm?
I-au spus.
Ridic din umeri, iar doctorul Snead îmi răsfoieşte în continuare dosarul.
Dar văd că ai luat numai note de zece. Chiar şi la testul la matematică! Bună treabă...
Amestecă hârtiile şi le dă la o parte. Apoi se apleacă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Se uită la mine prin ochelarii de citit.
aşadar, spune el, hai să vorbim despre ce simţi.
Hai să nu, îmi spun eu.
nu ştiu, adaug cu glas tare.
53
ai un chip foarte expresiv, Hillary. E uşor să-mi dau seama când eşti furioasă.
nu sunt furioasă.
Doctorul Snead clatină din cap.
nu e nevoie să te prefaci în prezenţa mea. Poţi să fii sinceră. Ce te supără?
nu ştiu.
Îşi încleştează dinţii. Îl enervează când răspund aşa. Şi mie mi-e uşor să-l citesc.
de ce ai aruncat cu pietre în Boston, Hillary? mă întreabă.
Mă uit în jos. Apoi îmi dau seama că mă trag iar de degete şi îmi ascund mâinile sub picioare.
ţi-a spus ceva neplăcut? Ceva despre trecutul tău?
-Nu.
ceva trebuie să te fi supărat. E prima dată când îi faci rău cuiva.
Unul dintre cele mai agasante lucruri pe care le face doctorul Snead este să-ţi vorbească de parcă te cunoaşte grozav de bine. De parcă ar fi prietenul tău cel mai bun, însă mai inteligent decât tine şi nu ai voie să ieşi din biroul lui.
nu ştiu.
Doctorul Snead oftează. Se lasă înapoi pe spătarul scaunului şi îşi mângâie distrat capul dat cu gel. Părul trosneşte ca frunzele uscate sub picioare. Rămânem tăcuţi timp de un minut sau două, ascultând zumzăitul aparatului pentru zgomot alb. Are obiceiul să mă facă să mă simt stânjenită,
54
numai ca să spun ceva. Dar eu ştiu mai bine. Mă pierd în gânduri până când e pregătit să-mi pună şi alte întrebări.
îmi închipui că treci printr-o perioadă mai dificilă, spune el în cele din urmă şi, când vede că nu-i răspund, continuă: Sărbătorile înseamnă familie şi cadouri. E primul an în care le petreci fără părinţii tăi şi, prin urmare, e de la sine înţeles că întâmpini greutăţi.
Nu vreau să mă supăr. Nu vreau.
e de la sine înţeles, spune el cu voce joasă, să fii supărată. Pe părinţii tăi. Pe bunicii tăi. Pe Ortodoxie.
nu sunt supărată, spun eu.
Doctorul Snead se preface că nu m-a auzit.
-în copilărie, continuă el, am crezut mult timp în Moş Crăciun. Mai mult timp decât alţii. Sărbătorile de iarnă, sau Crăciunul, cum obişnuiam să le numim, erau preferatele mele, datorită farmecului şi tainei lor. Iar apoi, într-un an, i-am prins pe părinţii mei umplându-mi ciorapul cu daruri. Am fost foarte supărat. La fel cum eşti tu acum.
nu sunt supărată, spun din nou.

credeam că părinţii mei m-au minţit, continuă el. Credeam că totul era o amăgire. Farmecul dispăruse.

Nu pot să nu mă gândesc la ghetele goale de lângă uşă, din ziua de Sfântul Nicolae.

dar ştii ceva? spune doctorul Snead. în cele din urmă am înţeles că adevăratul farmec se

55

găseşte în familie şi în lucrurile pe care le sărbătorim împreună. Jocul de-a Moş Crăciun era doar unul dintre felurile în care părinţii mei îmi arătau că mă iubesc. Tradiţiile părinţilor tăi ortodoxia, Naşterea Domnului, Moş Crăciun -, toate erau feluri în care sărbătoreaţi împreună. Farmecul nu se ascunde în tradiţii, ci în timpul petrecut cu familia ta.

Pare să aibă dreptate. Sunt nedumerită.

nu e nevoie să rămâi supărată, Hillary, spune doctorul Snead. Acum ştii că părinţii tăi nu erau perfecţi. Te-au învăţat greşit. Dar nu viziunea lor asupra lumii contează cel mai mult, ci iubirea lor. Poţi să ai păreri diferite şi, în acelaşi timp, să le respecţi amintirea.

Dar vreau să fie adevărat, îmi spun eu. Vreau adevărata taină, vreau ca sărbătorile să însemne ceva.

ce planuri ai pentru Sărbătorile de iarnă? mă întreabă el.

Ridic din umeri.

cred că rămânem acasă. S-ar putea să treacă pe la noi unchiul Robert şi mătuşa Cindy. Sâmbătă împodobim bradul bunicii.

Doctorul Snead scrie ceva pe o bucată de hârtie.

unchiul Robert e fratele tatălui tău?

-Da.

iar fiica lui îşi petrecea Paştile cu familia ta?

-Da.

Olivia.

56

dar nu erau ortodocşi?

nu, nu se duceau la biserică, dar Olivia venea uneori cu noi.

şi nu i-ai mai văzut de la moartea Oliviei, spune doctorul Snead.

nu.

Unchiul şi mătuşa locuiesc la o oră distanţă de bunici, dar nu au venit niciodată în vizită. Poate că nu vor să mă vadă. În dormitorul meu şi al lui Kat erau două paturi şi, în ele, două fetiţe. Nimeni nu m-a căutat sub patul mamei şi al tatei pentru că nimeni nu a ştiut că în casă se aflau trei copii.

ţi-e teamă să îi vezi din nou? mă întreabă doctorul Snead.

da, îi răspund.

poate vorbim săptămâna viitoare despre asta. Să-mi aminteşti, bine?

bine.

Se ridică şi îmi deschide uşa. Ieşim pe coridor şi ne îndreptăm spre sala de aşteptare, unde bunica răsfoieşte reţete de plăcinte într-o revistă.

cum a fost şedinţa? întreabă ea veselă.

grozavă, spune doctorul Snead, bătându-mă pe spate.

Ridic din umeri.

trebuie să cumpărăm nişte felicitări în drum spre casă, spune bunica. Vrei să luăm o pizza congelată pentru cină?

mmm, pizza, spune doctorul Snead. Sunt invidios!

57

Râd şi sporovăiesc împreună cât timp bunica îşi strânge lucrurile în geantă. Apoi doctorul Snead se întoarce în birou, iar eu şi bunica plecăm.

Când ieşim din încăperea claustrofobică, aerul e rece şi înviorător. Trag aer adânc în piept, apoi dârdâi. Se aşterne întunericul şi decoraţiunile de sărbători încep să se aprindă pe fiecare stâlp de telefon. Brazi, fulgi de zăpadă şi reni. Şi, pe un stâlp de la colţul străzii, o stea. Din amintiri răsună un cântec, vocea mamei împletindu-se cu a mea:

Astăzi, Fecioara pe Cel mai presus de fiinţă naşte

Şi pământul peştera Celui neapropiat aduce, îngerii cu păstorii slavoslovesc, iar magii cu steaua

călătoresc.

Că pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci...

Vocile se domolesc, pline de uimire.

...S-a născut Prunc tânăr.

Stau nemişcată lângă maşină, de abia îndrăznind să respir, şi mă uit cum răsar stelele adevărate în noaptea de cerneală ce se aşterne deasupra mea.

Dacă totul e o minciună, de ce le e atât de greu să mă facă să uit?

58

15 decembrie, 0000 ET ora 20:13

După ce îmi termin tema la matematică, mă duc în camera mea şi mă întind pe pat ca să nu mai fiu supărată pe arii şi perimetre. Ceasul ticăie zgomotos.

E mai bine să ai un ceas decât un psihiatru. Cel puţin, un psihiatru ca doctorul Snead. Poate că există şi psihiatri buni, dar îmi place mai mult ceasul meu, pentru că nu-mi pune întrebări greu de răspuns şi nu încearcă să mă facă să vorbesc. Ticăie liniştit, numai. Nu se supără ca bunica şi nu e prefăcut ca domnişoara Linda.

Dacă o să am casa mea într-o zi, vreau să pun ceasuri în fiecare cameră, ca să pot vorbi cu cineva cumsecade oriunde m-aş duce. O să am rafturi înalte şi o să le umplu cu toate cărţile care îmi plac. Nu o să le las decât pe Mimi şi pe bunica să vină în vizită. Şi, la mine în casă, o să poţi să foloseşti orice cuvinte vrei, chiar şi „Crăciun" sau „Dumnezeu", fără să dai de necaz.

Şi nu o să fie nici un pic de matematică.

16 decembrie, 0000 ET ora 3:47

hillary! Trezeşte-te, Hillie-Billie!

Cineva mă scutură de umăr. Cineva care miroase a flanel şi a Old Spice[1]. Bunicul. Ce se întâmplă?

[1] Marcă americană de produse de îngrijire pentru bărbaţi (n. trad.).

59

E întuneric. Tocmai spuneam ceva, dar nu-mi amintesc ce.

vorbeai iar prin somn, spune bunicul. Ai trezit-o pe bunica.

cât e ceasul? întreb cu voce răgușită.

vreo patru dimineaţa, spune el. Ai avut un coşmar?

nu cred.

încă mă mai simt nedumerită.

spuneai ceva despre pisici. încearcă să dormi fără să faci zgomot. Bunica are insomnie.

Ascult cum îşi târâie picioarele afară din cameră şi închide uşa. E ţâfnos atunci când îi e somn.

Pisici? Nu pare să fie asta. Mă uit la tavan prin întuneric. Am nevoie să merg la baie, dar păturile îmi ţin de cald şi nu vreau să mă scol din pat. Poate că reuşesc să adorm la loc şi să aştept până mâine dimineaţă.

kat, nu pisică[1], îmi spun.

Apoi îmi aduc aminte.

Kat numără. Eu îmi caut un ascunziş. Dar copacii din jurul meu sunt rari şi pipernicíţi. Nu mai am timp. Unde să mă ascund?

Mă îndepărtez de ea alergând, mă afund în pădure, caut. Ştiu pădurea asta. Am mai fost aici. Acolo-i izvorul. Trunchiul prăbuşit. Copacul cu scorbură. E o scorbură mică, nu încape în ea decât un raton sau un câine de mărimea lui Hershey. Dar eu mă micşorez pe măsură ce fug şi, dintr-odată, sunt înăuntru.

[1] Cat (pisică) în limba engleză N. trad.).

60

cine nu e gata, îl iau cu lopata! se aude slab vocea lui Kat.

Scorbura e atât de întunecoasă, iar eu atât de mică, încât n-o să mă găsească niciodată. Mă strecor mai adânc prin frunze şi prin pământul afânat, ca să mă îndepărtez de marginea scorburii. Apoi văd o lumină la celălalt capăt. Ce-i asta?

Nu e lumina zilei. E mai albă, ca lumina stelelor.

Mă îndrept către ea. Cât de mare e copacul? Sau sunt eu foarte mică?

Strâng cearşaful în pumni. Vreau să-l chem pe bunicul înapoi, chiar dacă e ţâfnos.

E faţa unui bărbat. Un uriaş. Are ochii deschişi, dar se uită spre cer. Se înalţă deasupra mea,

sprijinit de trunchiul copacului, cu picioarele întinse şi cu mâinile încrucişate pe burtă.

hei? spun eu, însă din gură nu iese nici un sunet.

Trec pe lângă saboţii lui roşii. Sunt la fel de înalţi ca mine. Faldurile veşmântului roşu ar putea să mă înghită. Pe patrafirul alb are cruci albastre în mărime naturală.

-Euphrosyne? Euphrosyne, unde eşti?

Uriaşul se mişcă la auzul vocii lui Kat. Bărbia lui imensă, acoperită cu o barbă albă, se întoarce către mine. Are chipul blând, dar atât de luminos şi de înspăimântător, încât mă dau înapoi, împiedicându-mă cu un strigăt. Uriaşul râde şi întinde mâna ca să mă sprijine. Patrafirul se dă la o parte şi îi văd glonţul înfipt în piept, sângele picurând din rană.

Uriaşul mă prinde şi mă aşază uşurel pe pământ.

ai găsit-o! spune Kat, sărind într-un picior către noi. Poartă hainele ei preferate-fusta de sărbătoare din tul, cizmele roz de cowboy şi tricoul tatei cu o mustaţă pe el. Are rucsacul pe umeri.

katerina are un cadou de Crăciun pentru tine, spune uriaşul.

Kat dă jos rucsacul şi îi desface fermoarul.

întinde mâna! îmi spune.

Nu-mi pot desprinde privirile de la uriaş, dar fac aşa cum îmi cere Kat.

îmi pune în palmă unul, două, trei merişoare. închide fermoarul de la rucsac şi îl ia înapoi pe umeri, apoi se apleacă şi îmi şopteşte la ureche:

sunt de la Bucătar. (Sfântul Eufrosin Bucătarul.)

Pe urmă o ia la fugă.

kat! strig eu, găsindu-mi în sfârşit vocea. Aşteaptă, vino înapoi! Kat!

16 decembrie, 0000 ET ora 16:28

Mimi e vârâtă în altă firidă din zona cu non-ficţiune, aranjând pe rafturi cărţile dintr-un cărucior. Mi-a luat ceva timp să o găsesc, dar am nevoie să vorbesc cu cineva.

crezi în minuni? o întreb.

categoric, îmi răspunde.

vreau să spun, nu numai în minunile din Biblie, ci şi în unele, ştii, din zilele noastre.

categoric, repetă ea.

Stau lângă ea, uitându-mă la titlurile cărţilor, gândindu-mă ce să mai spun. Surorile Bronte. Operele complete ale lui Charlotte Bronte. Gondal.

ai văzut vreodată o minune? întreb eu.

Mimi desprinde eticheta de pe cotorul unei cărţi din cărucior şi o înlocuieşte cu alta, apoi aşază cartea pe raft.

nu, răspunde ea. Cel puţin, nu din câte îmi amintesc. Dar nu sunt chiar atât de evlavioasă.

îmi zâmbeşte.

dar nici eu nu sunt evlavioasă.

Mimi se opreşte cu o etichetă desprinsă doar pe jumătate.

ai văzut o minune? încuviinţez din cap.

Timp de câteva minute nu mai scoate o vorbă. Aştept să mă întrebe ce am văzut. Apoi spune:

cred că trebuie să te întâlneşti cu cineva.

nu sunt nebună, spun eu.

nu, nu. Nu cu un doctor. Adică, nu cu felul acela de doctor.

Mă uit bănuitoare la ea. Poate că nu ar fi trebuit să aduc vorba despre asta.

Pare că Mimi încearcă să ia o hotărâre.

câţi ani ai? mă întreabă.

doisprezece. Aproape treisprezece.

Mimi se sprijină de cărucior şi oftează.

nu ştiu ce să fac, murmură ea.

despre ce vorbeşti?

Ia o carte în mâini şi o întoarce de pe o parte pe cealaltă.

Euphrosyne, spune. Ştii în ce fel de lume trăim?
Ce întrebare ciudată...
cred că da.
Mimi îşi coboară glasul.
ai doisprezece ani, spune ea. Şi ai văzut lucruri pe care nici un copil de doisprezece ani nu ar trebui să le vadă. Eşti nevoită să iei hotărâri pe care nici un copil de doisprezece ani nu ar trebui să le ia. Ştii vocea îi coboară şi mai mult că suntem supravegheaţi?
Mă gândesc la doctorul Snead şi la domnişoara Linda şi încuviinţez din cap.
ştii ce o să se întâmple dacă te prind?
ce? şoptesc eu.
habar nu am, îmi răspunde ea, tot în şoaptă. Dar soţul meu e mort.
familia mea e moartă.
nu eşti prea tânără ca să iei o hotărâre? Poate că e mai bine să te protejez.
Mimi pare să vorbească de una singură.
E pe cale să îmi spună ceva. Un lucru important. Un lucru pe care poate că nu vreau să-l ştiu. încă nu e prea târziu. încă mai pot să mă întorc la bunica în secţiunea cu romane de dragoste, să rămân copil, să fiu în siguranţă. Să-i las pe adulţi să-şi facă griji pentru tot felul de lucruri înspăimântătoare.
Mă gândesc la vis, la uriaş şi la Kat. Şi vreau
să ştiu.
64
spune-mi, te rog.
Mimi se închină. Mă uit în jur, de teamă că a văzut-o cineva. Nu e nimeni prin preajmă.
la colţul dintre Eighth Street şi First Avenue, în centru, e un anticariat, spune ea. Proprietarul poate să te ajute.
Un anticariat? Cu ce poate să mă ajute?
cine-i proprietarul? întreb eu.
mergi acolo, dacă poţi, şi cere să vezi un atlas al lumii.
o carte cu hărţi?
Mimi dă din cap aprobator.
o să te întrebe ce ţară te interesează. Să-i răspunzi: Sinai.
asta nu-i o ţară, spun eu. Nu e locul în care a primit Moise cele zece porunci?
Mimi pune degetul la buze, iar eu îmi dau seama că vorbesc prea tare.
îmi pare rău, îi şoptesc. Dar de ce să spun asta?
pentru că un client obişnuit, care vrea să cumpere un atlas, nu o să spună aşa ceva. E un cuvânt secret.
încuviinţez din cap.
şi ce o să se întâmple pe urmă?
nu ştiu, răspunde Mimi. O să te ajute pe cât poate. Trebuie să ai deplină încredere în el. Dar să nu spui nimănui despre asta.
n-o să spun.
Mimi se apucă din nou să aranjeze cărţile. încruntă din sprâncene şi pare să fie îngrijorată.
65
Poate crede că o să trădez secretul. Nu ştiu cum să o conving că n-am să o fac.
îmi dai cartea aceea, te rog? mă întreabă ea, arătând cu mâna dreaptă spre cărucior şi ţinând, cu stânga, un loc liber pe raft.
Iau cartea şi i-o întind, iar apoi încremenesc, cu ochii la copertă. E o Biblie veche. Numerele de pe etichetă se potrivesc cu cele de pe raft, dar cărţile de pe raft poartă titluri ca Operele complete ale lui John Donne, Poeţii metafizici şi Sonete din secolul al şaptesprezecelea.
uneori, cineva aşază cartea pe raftul greşit, spune Mimi, luându-mi Biblia din mâini şi strecurând-o printre celelalte volume. Iar apoi e aproape cu neputinţă să le mai găseşti.
Mă uit la celelalte cărţi din cărucior. Unele sunt normale. Dar nu, iată Vieţile sfinţilor şi Calea pelerinului.
or să te prindă, şoptesc eu.
Mimi încuviinţează din cap.

în cele din urmă. Dar le va lua o veşnicie să găsească toate cărţile. Şi, între timp, oamenii vor da peste ele şi poate că le vor citi. încerc să găsesc o metodă prin care să apară în baza de date. Le-am înregistrat cu nume false în sistem şi, odată ce le pun o etichetă, vor putea fi găsite.

Nu înţeleg prea bine, dar pare riscant. Să nu o prindă, Te rog, îmi spun. E singura prietenă pe care o am.

17 decembrie, 0000 ET

bradul acesta artificial îmi place mult mai mult decât cei adevăraţi, îi spune bunica bunicului. Nu face mizerie. Când băieţii erau mici şi aveam brazi adevăraţi, trebuia să dau mereu cu aspiratorul după ace.

aha, spune bunicul.

Bea o bere şi se uită la meci. Nu cred că ne dă prea multă atenţie nici uneia dintre noi. Trebuia să ne ajute să împodobim bradul, dar meciul a intrat în prelungiri.

Nu pot să sufăr fotbalul. Tata obişnuia uneori să se uite şi să ne spună că nu au mai rămas decât zece minute, iar apoi mai trecea încă o oră până să se joace cu noi pentru că, pare-se, nu se pune la socoteală decât timpul în care băieţii aleargă şi aruncă mingea, nu şi cel în care măsoară lucruri şi se ceartă unul cu altul şi se uită la reluări ca să vadă dacă piciorul cuiva a depăşit linia albă. Sporturile sunt distractive doar atunci când nu se amestecă în ele adulţii.

Stau cu bunica pe podeaua din camera de zi şi construiesc bradul. Am înălţat trunchiul de plastic şi am aşezat crengile artificiale în grămezi separate, iar bunica le înşurubează acum la locul lor, în timp ce eu încerc să le înfoi ca să nu mai arate chiar atât de jalnic.

Cred că e un brad destul de vechi. L-am scos dintr-o cutie ruptă şi plină de praf şi o parte

dintre acele de hârtie lipsesc de pe crengi. Poate că l-au cumpărat de îndată ce tata a plecat la facultate.

ah, aici o să fie nevoie de mai multă muncă, Hillary, spune bunica, ridicând o crenguţă care se potriveşte lângă vârf. I-au mai rămas doar câteva ace ciufulite.

Cât de trist... Vreau un brad adevărat, puţin încovoiat, care miroase frumos şi îţi lasă răşină pe mâini când îl scoţi din maşină. Vreau să-i aud pe mama şi pe tata ciondănindu-se că nu stă drept, în timp ce eu mă dondănesc cu Kat ca să hotărâm cine agaţă primul glob. Vreau să-l văd pe Hershey mâncând ace de brad pe ascuns, chiar dacă ştiu că o să le vomite apoi pe covor.

Din televizor se aud răcnete, iar bunicul spune un cuvânt urât şi clatină din cap.

asta a fost, spune el, luând o înghiţitură de bere. S-a terminat. N-au nici o şansă să-şi mai revină după asta.

s-a terminat meciul? întreb eu.

nu, încă patruzeci de secunde, răspunde bunicul fără să-şi ia ochii de la ecran.

Cine ştie cât o să mai dureze... Eu şi bunica terminăm de montat bradul şi facem un pas înapoi ca să ne admirăm munca.

e grozav! spune bunica.

aşa-i! confirm eu.

Ba nu. E jalnic. Poate că o să arate mai bine cu nişte globuri în el.

luminile sunt acolo? întreb eu, împungând cu piciorul una dintre cutiile prăfuite pe care le-a tras afară din dulapul de sub scări.

nu sunt sigură, îmi răspunde bunica. Toate decoraţiunile de Crăciun vreau să spun, de Sărbători sunt amestecate acolo. Va trebui să ne uităm prin ele.

Găsim instalaţia cu lumini în prima cutie, făcută ghem. Mai sunt şi pungi cu ornamente desperecheate, lumânări pe jumătate arse şi un ceainic care arată ca o casă de turtă dulce. Şi, la fund, nişte beteală. Scoatem totul afară şi bunica începe să descurce ghemul de lumini.

Deschid a doua cutie. Câţiva ciorapi, cu numele tatei brodat pe unul dintre ei. Trec cu degetul peste litere. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ciorapul meu. Şi cu toate celelalte lucruri din vechea mea casă. Sub ciorapi, Moş Crăciun şi nevasta lui de pluş. Arată cam fioros, cu sprâncene de aţă încruntate. La fund, un obiect din lemn cu vârful ascuţit.

ce-i asta? întreb, scoţându-l din cutie.

E greu, şi când îl aşez pe podea, din el se rostogolesc câteva pacheţele înfăşurate în ziare şi în

şerveţele.
Bunica se luptă cu ghemul de lumini.
ce anume, draga mea? mă întreabă.
chestia asta din lemn.
Desfac unul dintre pacheţele şi găsesc un bărbat bărbos de porţelan, cu veşmânt purpuriu şi cu o cutie aurie în mâini.
69
Bunica ridică privirea.
vai, Richard, am uitat. Va trebui să scăpăm de el.
poftim? spune bunicul.
staulul, spune bunica, uitându-se la el cu coada ochiului de parcă i-ar fi frică să nu dea de bucluc.
-Ah, asta, mormăie bunicul. Da, mai bine scăpăm de el chiar acum.
Şi chiar se ridică de pe fotoliu, cu câteva secunde rămase din meci, îngrămădeşte pacheţelele în staulul de lemn şi îl ridică sub un braţ. Aud lemnul fragil pârâind sub strânsoare. Bunicul întinde mâna să îi dau magul.
I-l înmânez cu încetineală, iar el îl aruncă înăuntru cu un clinchet. Apoi iese, târându-şi picioarele şi aruncă totul la gunoi. Trosnetul porţelanului spart se aude până în casă. Tresar, amintindu-mi de zgomotul ferestrelor spărgându-se de Paşti.
e totul în regulă, Hillie-billie? întreabă cu voce joasă bunica.
nu ştiu, răspund eu.
îşi înfăşoară în jurul braţului primul şirag de lumini pe care l-a descurcat.
păcat de el, spune.
Când bunicul se întoarce, nu scoate nimeni o vorbă în afară de comentatorii de la televizor, care spun că a fost meciul cel mai important al sezonului şi că nimeni nu ar fi putut prezice un
70
asemenea scor. Bunicul se supără că nu a văzut sfârşitul. Bunica atârnă luminile în brad, iar eu mă gândesc la cărţile pe care le salvează Mimi şi la omuleţii din lada de gunoi.
Noaptea, în timp ce bunicii dorm, mă furişez afară şi caut prin gunoi. Lada era goală când bunicul a aruncat staulul, aşa că mi-e frică să iau prea multe. Ar putea să bage de seamă. Dar îi iau pe Pruncul Iisus în iesle, pe Sfânta Fecioară şi un înger cu aripa spartă. Vreau să-l iau şi pe Iosif, dar a căzut din pachetul lui şi s-a spart în trei bucăţi şi nici măcar nu-i găsesc capul. Aşa că pun omuleţii reci în buzunare şi mă strecor înapoi în casă. îi ascund în fundul sertarului de la birou, în spatele exemplarului din Cine numără stelele?[1] pe care l-am împrumutat de la Mimi. Cumva, îmi e mai uşor să adorm ştiind că omuleţii se află la adăpost.
20 decembrie, 0000 ET
arătaţi cu toţii atât de frumos în hainele de sărbătoare! spune domnişoara Linda, împreunându-şi mâinile. Ştiu că de abia aşteptaţi să ajungeţi la petrecere, dar mai avem câteva lucruri de făcut înainte! Aşa că luaţi loc la birouri şi concentraţi-vă puţin!
[1] Counting the Stars (1989), roman istoric pentru copii al scriitoarei americane Lois Lowry despre persecuţia evreilor în Danemarca (n. trad.).
71
Până şi vocea ei are semne de exclamare. Nimeni nu pare entuziasmat. Câteva fete îşi folosesc telefoanele pe ascuns.
Doi copii trebuie să îşi susţină prezentarea la geografie în faţa clasei înainte să putem mânca dulciurile pe care le-am adus de acasă. Primul băiat, Austin, vorbeşte despre Rusia. Nu e prea creativ. Pe afiş a lipit o imagine mare şi neclară a steagului Rusiei, cu sigla firmei Shutterstock imprimată pe mijloc. Nu cred că şi-a bătut prea mult capul nici cu discursul, căci nu face altceva decât să citească nişte informaţii de pe dosul unui test mai vechi la matematică. Când vrea să ştie dacă avem întrebări, nu ridică nimeni mâna pentru că puţin le pasă de Rusia şi speră cu toţii să se aşeze înapoi în bancă şi să tacă.
îmi pare rău pentru el, aşa că ridic mâna.
da, tu, hmm... spune el, de parcă ar încerca să-şi aducă aminte cum mă cheamă.
de ce ai ales Rusia? îl întreb.
ah, tata spune mereu că ar trebui să le punem bombe, răspunde Austin.

Iată de ce nu-mi place să vorbesc cu băieţi.

Următoarea prezentare merge mai bine. E Boston, fata în care am aruncat cu pietre. Cu plăcere, Boston. Prezintă despre Anglia. Poartă o bentiţă cu steagul britanic şi un pulover cu TARDIS[1], iar pe afiş a pus titlul „Rămâi calm şi bea ceai". Poza

1 Maşina timpului din serialul ştiinţifico-fantastic britanic Doctor Who (n. trad.).

cu regele William pare să fi fost decupată dintr-o revistă de scandal, dar ne spune măcar unele lucruri pe care nu le-am mai auzit până acum şi ne arată o fotografie în care se plimbă cu un autobuz cu etaj. îi pun întrebări alţi copii, aşa că nu e nevoie să mă mai fac de râs.

Petrecerea de Sărbători e în regulă. Stau cu două fete pe care le cheamă Hamilton şi Sasha, care sunt cele mai bune prietene şi nu se supără dacă petrec puţin timp cu ele. Toată lumea mănâncă biscuiţii cu glazură pe care am rugat-o pe bunica să îi cumpere de la cofetărie. Nu dispar la fel de repede ca negresele pe care le-a trimis mama lui Gates, dar întrec covrigeii şi cerealele, iar eu m-am descurcat mult mai bine decât copilul care a adus morcovi şi ţelină. Aşa că totul e în regulă. Am trecut cu bine de prima jumătate de an. Pot să fac asta.

Iar mâine merg cu bunica la cumpărături de Crăciun. Cumpărături de Sărbători. La anticariatul din centru, despre care mi-a povestit Mimi. Sper că au romane de dragoste.

CAPITOLUL 3

21 decembrie, 0000 ET

Stăm în faţa magazinului micuţ şi ne uităm la cărţile prăfuite din vitrină. Cele mai multe sunt rupte sau au colţurile îndoite.

eşti sigură că nu vrei să mergem la Walmart, draga mea? întreabă bunica. Bunicului nu-i prea plac cărţile. Poţi să-i cumperi nişte ustensile pentru pescuit. Sau o cană, sau orice altceva.

vreau să caut şi aici, îi spun bunicii. Şi trebuie să îţi cumpăr şi ţie un cadou. Ţie îţi plac cărţile.

aşa e, spune bunica.

Nu vrea să mă supere. îi plac cărţile noi.

trebuie să intru singură, ca să nu vezi ce iau, spun eu. îmi dai banii, te rog?

Bunica scoate din portofel bancnota de zece dolari pe care am câştigat-o când am dat cu grebla prin curte.

sigur te descurci?

da, sigur.

bine, atunci mă duc la Starbucks să beau nişte cafea şi să citesc până termini ce ai de făcut.

Bunica mă îmbrăţişează şi pleacă.

De îndată ce se îndepărtează, mă grăbesc să intru în anticariat. Nu vreau să-şi facă griji dacă stau prea mult.

Clopoţelul de la uşă sună când intru. Magazinul miroase a cărţi vechi şi a ceai un miros prăfuit şi înţepător care îmi place de la început. În mijloc sunt rafturi mai înalte decât mine, iar altele stau aliniate pe lângă pereţi. Pe o tejghea din sticlă sunt expuse câteva cărţi care par foarte vechi. În spatele tejghelei se află o uşă prin care văd şi mai multe cărţi şi o canapea galbenă şi decolorată, cu umplutura ieşind pe alocuri.

vin imediat, se aude o voce groasă din camera din spate.

Dintr-odată mi se face teamă. Ce caut eu aici? Aş putea să intru în mare bucluc. înaintez către tejghea, strângând în pumn bancnota de zece dolari.

Pe uşă intră un bătrân cu un teanc de cărţi în ♦

braţe. Pare bătrân, cel puţin, căci are părul şi barba argintii, în afară de o şuviţă neagră pornind de la bărbie. Dar mâinile cu care tine cărţile sunt imense, iar în mersul lui şi în spatele drept se citeşte putere. Poate că nu e chiar atât de bătrân, la urma urmei.

cu ce te pot ajuta? mă întreabă el, aşezând cărţile pe tejghea.

am nevoie de un atlas, răspund eu îngrijorată.

Timp de o clipă, bărbatul mă măsoară din priviri, fără să scoată o vorbă.

părinţii tăi sunt aici? mă întreabă în cele din urmă cu voce joasă.

au murit, spun eu. Bunica bea cafea alături.

Vestea că au murit nu-i stârneşte nici o reacţie.

Se uită la mine fără să clipească din ochi şi nu-i pot citi expresia din spatele bărbii. Habar nu am la ce se gândeşte. Sau ce ar trebui să fac eu.

am mare nevoie de un atlas, şoptesc.

ce ţară te interesează?

Sinai. Înclină din cap.

cred că am un atlas în camera din spate care te poate ajuta, spune el. Ai timp să vii şi să te uiţi la el?

da, domnule.

vino în spatele tejghelei şi am să ţi-l arăt.

Ocolesc vitrina de sticlă şi îl urmez în spatele magazinului. E o cameră îngustă, plină de cărţi, cu o canapea ponosită, un birou, un calculator vechi şi un cuptor cu microunde. într-un colţ văd un frigider şi câteva perne şi pături. Mă întreb dacă locuieşte aici. E frig, în ciuda radiatorului electric vârât în priză lângă birou.

Bărbatul se duce la birou şi deschide sertarul. Scoate o carte mare, cum sunt cele cu care oamenii îşi decorează măsuţele pentru cafea, şi

76

o aşază pe birou. Pe copertă are fotografia unui munte, iar titlul e Sinai. Oare nu înţelege? Chiar crede că vreau o carte despre Sinai?

asta cauţi? spune el, deschizând cartea, înaintez ca să pot vedea. Cineva a tăiat o gaură pătrată în mijlocul cărţii. înăuntru se adăposteşte o icoană a lui Hristos.

da, spun eu.

Bărbatul se îndepărtează puţin de birou, se închină şi face două mătănii, apoi sărută cu blândeţe icoana, se închină şi face încă o metanie.

A trecut mult timp de când nu am mai făcut asta. Strâng laolaltă primele trei degete de la mâna dreaptă şi trasez o linie invizibilă de la frunte până la stomac, iar apoi de la umărul drept la cel stâng. Mă aplec şi ating pardoseala prăfuită. Am părul mai lung decât înainte. îmi cade peste faţă când mă înclin a doua oară şi trebuie să îl dau la o parte. Sărut icoana, mă închin şi mă înclin încă o dată. Simt două priviri aţintite asupra mea a bărbatului şi a lui Hristos.

sunt părintele Inochentie, spune bărbatul. Cum te cheamă?

Părintele Inochentie? Preotul la care mă ducea domnul Liakos? Mă fâstâcesc şi mai tare. Nu am mai vorbit niciodată de una singură cu un preot, chiar dacă am crescut ortodoxă. Am fost mereu prea timidă.

sunt Hi vreau să spun, sunt Euphrosyne, spun eu. Euphrosyne Matthews. Mama era Nicole

77

şi tata, Alexander. Obişnuiam să mergem la Sfântul Ioan.

Preotul încuviinţează din cap.

îmi amintesc de ei, spune. Cred că v-am văzut pe tine şi pe nu ai cumva o soră?

a murit, spun eu.

Simt o durere în gât şi înghit în sec.

Părintele Inochentie înclină capul.

îmi pare foarte rău.

domnul Liakos mă ducea să vă întâlnesc, spun eu. Credea că sunteţi încă în viaţă.

dascălul Mark? întreabă el, ridicându-şi repede privirea. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

a murit şi el, îi răspund. Nişte bărbaţi ne-au oprit pe drum şi l-au omorât. Eu am fugit.

E prima oară când povestesc cuiva ce s-a întâmplat. Poliţiştii, doctorul Snead, bunica şi bunicul m-au întrebat iar şi iar.

Părintele Inochentie se prăbuşeşte pe scaun şi îşi acoperă faţa cu mâinile.

cum am să-i spun lui Daniel? se întreabă el.

dar, când au încercat să mă împuşte şi pe mine, s-a întâmplat ceva, continui eu. îmi amintesc cum am alergat prin pădure, căutând un loc în care să mă ascund, şi inima începe să îmi bată cu putere. Cred că a fost o minune. De aceea Mimi vreau să spun, Mary mi-a spus că ar trebui să vin şi să vorbesc cu dumneavoastră.

ce s-a întâmplat? mă întreabă preotul.

un bărbat mă urmărea. Şi ţineam icoana pe care mi-a dat-o mama...

78

ce icoană?

a Sfântului Nicolae. Şi m-am întors pentru că l-am auzit apropiindu-se şi l-a împuşcat.

Părintele Inochentie clipeşte din ochi.

cine a împuşcat pe cine?

bărbatul care mă urmărea l-a împuşcat pe Sfântul Nicolae, spun eu. Vreau să spun, voia să mă împuşte pe mine, dar ridicasem icoana şi glonţul l-a nimerit pe Sfântul Nicolae, nu pe mine. Nici măcar nu a străpuns lemnul. I-a rămas înfipt în piept. Şi când l-am scos...

Mă opresc.

când l-am scos a început să sângereze.

unde e icoana acum? mă întreabă părintele Inochentie.

Pare atât de calm... M-a auzit, măcar?

am ascuns-o în pădure. într-o scorbură, îi răspund. Dar, acum câteva nopţi, am avut un vis şi cred că trebuie să mă întorc să o caut...

Mă întrerupe clinchetul clopoţelului de la uşă.

hillary? se aude vocea bunicii.

Şi eu, şi părintele Inochentie tresărim.

sunt aici, în spate, vin acum! strig eu.

Preotul închide repede cartea cu Sinai şi se

ridică.

o să iau legătura cu tine în curând, prin Mary, spune el cu vocea joasă. între timp, să nu faci nimic periculos.

încuviinţez din cap.

unde eşti, Hillary? O să întârziem la şedinţa cu doctorul Snead.

79

am spus că vin acum, răspund eu.

Lângă uşă e un teanc de romane de dragoste.
Înhaţ un volum mai puţin ferfeniţit şi mă grăbesc afară.

Părintele Inochentie vine după mine.

sper că ai găsit ce căutai, spune el, apăsând nişte butoane de la casa de marcat.

da, pă... vreau să spun, da, domnule. Cât costă?

Bunica vine lângă mine, sorbind din cafea şi uitându-se la cărţile vechi din vitrină. Habar nu are ce se întâmplă.

bunico, nu te uita la cadou! spun eu.

cărţile broşate sunt un dolar bucata, spune preotul.

Îi întind bancnota de zece dolari, iar el îmi dă restul şi o pungă de hârtie pentru carte.

mulţumesc, spun eu, Sărbători fericite.

crăciun fericit, spune el încet.

Bunica se uită în sus, mijindu-şi ochii de parcă l-ar fi auzit spunând un cuvânt urât.

haide, e vremea să plecăm, spune ea, luându-mă de mână şi trăgându-mă afară din magazin.

Clatină din cap în timp ce ne îndreptăm spre maşină.

bietul om... Nouă, bătrânilor ne e cel mai greu să ne obişnuim cu schimbările.

Stau în maşină şi mă prefac că citesc din Cine numără stelele?, gândindu-mă de fapt la ce s-a întâmplat. Un preot a rămas în viaţă. Preotul pe

80

care voia să îl întâlnească domnul Liakos. Cum a scăpat? înseamnă că Ortodoxia încă mai există? A spus ceva despre Daniel, fiul domnului Liakos. Trăieşte şi el? Era plecat din ţară în ziua de Paşti. Nu-mi aduc aminte unde, prin Europa, cred.

Mă supără ceva. Ceva ce nu vreau să mă supere, ceva la care nu vreau să mă gândesc, dar care nu vrea să îmi iasă din minte. E atât de rău, încât pun cartea jos şi încep să mă trag de degete.

De ce trăieşte părintele Inochentie?

N-ar trebui să mă gândesc la asta.

De ce a scăpat cu viaţă, iar părinţii mei şi Kat sunt morţi? Nu-i drept! Erau oameni obişnuiţi, iar el, preot. Ar fi trebuit să moară el, mai degrabă.

Mi-e ruşine de mine. Nu-mi vine să cred că am astfel de gânduri, dar e un lucru care mă supără cu adevărat. Părintele Inochentie a fost preot. A fost printre cei mai credincioşi oameni din biserică. A fost un conducător. De ce să trăiască în timp ce oamenii de care ar fi trebuit să aibă grijă sunt morţi? Nu-i drept. Nu-i drept că familia mea a murit, iar el nu.

Păi, vrei să moară şi el? Asta nu rezolvă nimic, îmi spun cu jumătate de gură. Nu ştiu ce să răspund. N-ar schimba lucrurile cu nimic în bine şi e groaznic să ai un astfel de gând, dar nu mi se pare drept.

Ai rămas şi tu în viaţă. şi erai ortodoxă, iar Olivia, nu. N-ar trebui să trăiască în locul tău? Care-i diferenţa?

81

Ori de câte ori mă gândesc la Olivia, mă copleşeşte un sentiment de vinovăţie. Nu mă gândesc la ea destul. Nu pot să simt mai multă tristeţe decât atât şi cea mai mare parte din ea este pentru mama, pentru tata şi pentru Kat. Dar Olivia se purta frumos cu mine. Era o verişoară de treabă. Mă lăsa să merg pe bicicleta ei de fiecare dată când veneam în vizită şi uneori mă lăsa să fac poze cu aparatul ei scump, care încă mai folosea film adevărat.

Părintele Inochentie nu merită să fie în viaţă în timp ce părinţii mei sunt morţi, iar eu nu merit să fiu în viaţă în timp ce Olivia e moartă. Nimic nu e drept pe lumea asta. Oamenii par să trăiască şi să moară la întâmplare. De parcă Dumnezeu nici măcar nu deţine controlul. Ne cere să facem tot felul de lucruri, iar apoi nu ne poartă de grijă.

Dar a avut grijă de tine.

îmi amintesc de împuşcătură, de cădere, de glonţul înfipt în icoană.

Dar de ce eu? De ce nu ei?

Nu scot o vorbă, uitându-mă la coperta cărţii. Nu înţeleg. Am văzut o minune. Am văzut-o cu adevărat. Icoana a oprit glonţul, iar Sfântul Nicolae a început să sângereze când l-am scos. Aşa că Dumnezeu poate să salveze oamenii de la moarte.

Aproape că mă înfurii. Dacă Dumnezeu deţine într-adevăr controlul, atunci a ales să-i lase să

82

moară pe mama, pe tata, pe Kat şi pe domnul Liakos. E aproape la fel de rău ca şi când i-ar fi omorât cu mâna Lui. Nu pot să sufăr gândul ăsta. Dar m-a salvat pe mine, aşa că n-ar trebui să mă înfurii pe El. Nu atâta timp cât sunt în viaţă.

Poate că Dumnezeu e îngrozitor sau poate că e mai deştept decât mine. Pentru că nu reuşesc să înţeleg. Şi mi-e frică să gândesc aşa. înainte de Paşti, totul era simplu şi clar. Mergi la biserică, faci ce trebuie, eşti fericit, eşti în siguranţă. Acum totul e încurcat şi complicat.

Ajungem în parcarea de lângă biroul doctorului Snead, iar eu sunt nedumerită şi supărată. Nu vreau să vorbesc cu el. Nu ştie nimic. Trebuie să fie grozav când crezi că, dacă eşti om bun şi faci tot ce-ţi trece prin cap, o să rămâi toată viaţa fericit şi la adăpost. L-a împuşcat cineva vreodată? L-a salvat vreodată un Dumnezeu care i-a lăsat părinţii lui să moară? Nu noi avem controlul, sărmane fiinţe mărunte. Ni se întâmplă lucruri pe care poate că le merităm, poate că nu.

Gândindu-mă la toate acestea m-am tulburat peste măsură şi am ochii în lacrimi când urcăm scările şi ne înregistrăm la recepţie.

Totul e fals, îmi spun eu, uitându-mă la florile din plastic şi la scaunele incomode. Lumea întreagă e falsă şi diluată sărbătorile, oamenii, fraza cu „trebuie să-i acceptăm pe toţi" pe care mi-o tot spune doctorul Snead. Cum pot toţi

83

să trăiască în ea fără să o ia razna? Bunicii mei, domnişoara Linda, ceilalţi copii de la şcoală? Chiar îşi închipuie că asta e tot?

Poate că eu ştiu mai bine pentru că am trecut prin atâtea. Sau poate că am înnebunit şi încerc să dau vieţii un înţeles.

hillary?

Vocea doctorului Snead îmi întrerupe gândurile. Iată-l, privindu-mă prin ochelarii cu rame groase, cu dosarul meu sub braţ.

vreau să plec acasă, spun eu.

poftim? spune bunica, uimită.

vreau să plec acasă, repet eu.

hillary, ce-ar fi să intri măcar pentru câteva minute, ca să vorbim despre...

nu vreau să vorbesc despre nimic! Nici unul dintre voi nu înţelege!

Mă ridic în picioare. încep să plâng de-a binelea, iar cealaltă pacientă din sala de aşteptare, o doamnă între două vârste cu o tunsoare scumpă, se preface că îşi citeşte revista.

ştiu că aşa te simţi acum, începe doctorul Snead, dar eu îi tai vorba.

nu ştiţi nimic despre asta, suspin. Lăsaţi-mă în pace. Vreau să plec acasă.

Mă întorc spre uşă, dar bunica mă prinde de braţ. Mă smulg din strânsoarea ei şi încep să plâng mai tare, pentru că mă doare.

vreau să plec acasă, strig eu, şi nu ştiu dacă vorbesc despre casa bunicii sau despre casa mea

84

cea veche sau despre un loc unde totul are înţeles şi cineva poate să mă îmbrăţişeze.

Vreau să vorbesc cu Mimi sau cu părintele Inochentie şi să-i întreb de ce se întâmplă lucruri rele.

dacă tot suntem aici, intră şi vorbeşte cu doctorul Snead, spune bunica.

Mă aşez la loc pe scaun şi tremur cu faţa ascunsă în mâini.

haide, Hillary. Poţi să faci asta. O să te simţi mai bine după ce îţi descarci sufletul, spune doctorul Snead, lăsându-şi mâna grea pe umărul meu.

Mai plâng puţin, iar apoi intru în cele din urmă în birou. Dar mă simt amorţită. Stau jos şi îl ascult pe doctorul Snead vorbind despre sentimente împărtăşite şi despre diverse tipuri de familii şi despre spiritul sărbătorilor şi îi examinez şireturile de la pantofii sport.

te simţi mai bine? mă întreabă el la sfârşitul şedinţei.

nu ştiu, răspund eu.

22 decembrie, 0000 ET

Când mă trezesc, simt că s-a schimbat ceva. în cameră încă mai e întuneric şi s-a făcut frig. Foarte frig. La colţurile ferestrei am flori de gheaţă. însă, de fapt, s-a schimbat tăcerea. Acum

85

e o tăcere înăbușită, de parcă întreaga casă ar fi înfăşurată într-o plapumă.

Mă ridic, îmi trag pătura pe umeri şi mă aşez pe marginea patului. Uff, oftez. Parchetul e rece ca gheaţa. Lipăiesc până la fereastră şi mă uit afară.

Lumina portocalie a felinarului licăreşte slab pe un strat de zăpadă. Nu se zăresc pe nicăieri urme de paşi, nici oameni şi nici animale, doar zăpada şi felinarul şi tufişurile întunecate de sub fereastra mea.

Alerg la şifonier şi trag pe mine o pereche de blugi, o bluză cu mânecă lungă şi un hanorac. Înhaţ ghetele şi şosetele din dulap şi ies din dormitor în vârful picioarelor, cobor scările, traversez camera de zi şi ajung la uşa din faţă. E întuneric şi încalţ una dintre şosete pe dos, dar nu-mi pasă. Vreau să ies mai repede afară, în zăpadă.

Paşii mei sunt primii care sparg crusta subţire de pulbere şi gheaţă. Traversez curtea cu zăpada scârţâindu-mi sub picioare şi trag aerul rece adânc în piept. Toţi vecinii dorm. E un sentiment plin de taină.

Arunc o privire către casă. În camera bunicilor e întuneric şi draperiile, trase. Dar cineva a uitat să stingă luminiţele din brad. Roşii, verzi, albastre şi galbene, pâlpâie prin jaluzelele de la camera de zi.

Nu mă supraveghează nimeni.

86

Dansez puţin, sar şi mă rotesc, iar gheaţa îmi Trosneşte sub paşi. în scurt timp am şosetele ude şi răsuflarea tăiată, dar nu îmi pasă. Mă rotesc iarăşi, alunec şi cad. Mă întind pe spate şi fac un înger de zăpadă.

aş vrea să fie şi Kat aici, îmi spun eu în şoaptă, îi plăcea zăpada atât de mult. Aici, în Alabama, nu ai parte de ea decât o dată sau de două ori pe an, dacă ai noroc. Kat îşi dorise dintotdeauna să ningă de Crăciun, dar nu s-a întâmplat niciodată.

Gheaţa începe să se topească şi să-mi ude pantalonii, aşa că mă ridic şi mă scutur. Gândul la Kat a adus înapoi toate grijile zilei de ieri. Mă uit fără să vreau la cerul întunecat, de parcă m-aş aştepta să-L văd pe Dumnezeu acolo, sus.

Dumnezeu nu Se arată, dar câteva stele îmi fac cu ochiul.

într-un fel e mai uşor să crezi în Dumnezeu într-o dimineaţă geroasă, când stai singur în zăpadă şi te uiţi la stele.

totul e adevărat, spun eu.

Vocea îmi sună ciudat.

totul e adevărat, repet.

Vreau să fac ceva. Asemenea lucruri nu se mai întâmplă în ultima vreme. Cineva mă supraveghează tot timpul. Aş putea să fug de acasă. Poate găsesc copacul în care am ascuns icoana Sfântului Nicolae şi o aduc înapoi. Aş putea să iau nişte mâncare din bucătărie şi încă o jachetă şi căciula cu urechi a bunicului...

Dar nu ştiu să conduc maşina. Şi nu ştiu sigur unde e pădurea. Undeva pe şoseaua comunală 22, undeva între un McDonalds şi rulota părintelui Inochentie. S-ar putea, totuşi, să fie o zonă destul de mare.

Pe zăpada din faţa mea apare o fâşie de lumină. Mă răsucesc. Lampa de noapte a bunicilor e aprinsă şi licăreşte prin draperiile trase.

Cineva o să mă găsească înainte să apuc măcar să mă apropii de pădure. Şi o să mă întrebe unde mă duc, o să mă pârască la doctorul Snead, iar pe urmă or să mă supravegheze toţi cu şi mai multă atenţie decât înainte.

Mai trag o gură de aer rece şi mă furişez înapoi în casă. Nu are nici un rost să mă prefac că nu am ieşit am lăsat urme de paşi prin toată curtea şi mi-am udat ghetele şi ciorapii. Le scot din picioare şi le las la uscat lângă uşă. Bunica nu o să fie mulţumită, dar o să se supere şi mai rău dacă răspândesc apă prin toată casa.

Trec în vârful degetelor pe lângă camera bunicilor. încă mai străbate o lumină pe sub uşă, dar înăuntru e linişte. Poate că bunica nu poate să doarmă şi citeşte iar. Ceasul din camera de zi arată ora 4:02 dimineaţa. Am timp să mă schimb în pantalonii mei pufoşi de pijama şi să mă ghemuiesc sub plapumă până adorm la loc.

24 decembrie, 0000 ET

Când maşina cea nouă şi albastră a unchiului Robert şi a mătuşii Cindy opreşte în curte, zăpada s-a topit deja de tot.

hei! Au ajuns! spune bunicul, ridicând braţele şi înaintând către ei ca să primească îmbrăţişări. Grozavă maşină, Robert. Ce-aţi făcut cu furgoneta?

Unchiul Robert trânteşte portiera şi îl îmbrăţişează grăbit pe bunicul înainte să deschidă portbagajul.

ne-am hotărât să cumpărăm ceva mai mic. Ceva mai elegant, acum că... nu mai avem nevoie de atâta spaţiu.

N-o să ne distrăm prea mult zilele astea.

Mătuşa Cindy coboară din maşină şi îşi netezeşte fusta şi paltonul. Pare mai slabă decât ultima oară când am văzut-o. Şi foloseşte mai mult fard. îi îmbrăţişează pe bunici, iar mie îmi face un semn din cap.

Mătuşa Cindy ne făcea macaroane cu brânză şi ne strângea în braţe pe mine şi pe Kat ori de câte ori mergeam pe la ea.

Aştept stânjenită în pragul uşii şi mă trag de degete.

haideţi, intraţi! spune bunica, mângâind paltonul mătuşii Cindy. V-am pregătit camera de oaspeţi, aşa că puteţi să vă lăsaţi lucrurile înăuntru şi să vă odihniţi puţin. Ştiu că Richard are un

meci de văzut şi poate că vrei să te uiţi la el şi tu, Robert. Cindy, nu mai ştiu cât de mult îţi place fotbalul, dar i-am promis lui Hillary că o să facem nişte biscuiţi şi ne-ar prinde bine puţin ajutor.

hillary? spune mătuşa Cindy cu privirea în gol.

Toată lumea se uită la ea.

hillary, repetă bunica, lăsându-şi mâna pe umărul meu.

Aş vrea să dispar.

-Aşa ţi se spune acum, hmm? întreabă mătuşa Cindy.

da, răspund eu.

frumos, spune ea. Se întoarce spre bunica. De fapt, mă gândeam să văd dacă aveţi vreo sală de fitness prin apropiere. Iau parte la un program de antrenament şi e important să merg în fiecare zi.

cindy a slăbit mult de la de curând, spune unchiul Robert. îmi tot zice că trebuie să reduc numărul de calorii, dar ţin prea mult la berea mea.

Bunicul râde şi deschide uşa pentru noi toţi.

nu poţi să desparţi un bărbat de berea lui, Cindy, spune el.

Mătuşa Cindy caută deja sala de fitness pe telefon. Era mai drăguţă înainte să slăbească. Acum pare încărunţită şi obosită. În ciuda fardurilor.

De îndată ce intrăm, unchiul Robert şi bunicul dau drumul la televizor, iar eu şi bunica mergem

la bucătărie. Mătuşa Cindy dispare undeva, la etaj.

Bunica scoate reţeta şi două castroane argintii, iar eu aduc făina şi zahărul din cămară. Mă bucur că am altceva de făcut decât să vorbesc cu unchiul Robert şi cu mătuşa Cindy.

avem nevoie de bicarbonat sau de praf de copt? întreb, uitându-mă pe lista cu ingrediente plină de pete.

praf de copt, răspunde bunica. Vrei să amesteci făina cu restul cât timp bat eu untul cu zahărul?

bine.

Cântăresc cu grijă toate ingredientele, apoi le amestec cu o furculiţă, desenând vârtejuri în făină. Mama obişnuia să coacă prescura pentru biserică. Făcea o cruce în făină cu degetul înainte să adauge apă caldă şi drojdie.

va trebui să-i decorăm de îndată ce se răcesc, spune bunica, strivind untul şi zahărul cu tocătorul de cartofi. Altfel n-o să avem biscuiţi pentru Moş Crăciun.

Mă opresc din amestecat făina.

moş Crăciun?

Bunica se uită la mine cu mirare.

trebuie să-i laşi lapte şi biscuiţi lui Moş Crăciun! Altfel îţi lasă cărbuni în ciorap.

Nu ştiam că o să facem chestia asta cu Moş Crăciun.

atârnăm ciorapi?

fireşte, spune bunica.

dar ciorapul meu... Mă gândesc la ciorapul meu, cu numele Euphrosyne înghesuit pe margine. Nu-l mai am.

ce-ar fi să te uiţi în punga de lângă scări? spune bunica, zâmbind.

Are ciorapul meu? L-a recuperat cumva? Scap furculiţa din mână, mă reped către scări şi e cât pe-aici să mă ciocnesc de mătuşa Cindy, care coboară purtând pantaloni scumpi de yoga şi pantofi de tenis.

mă duc la sală, spune ea, trăgând fermoarul de la jachetă.

distracţie plăcută, spune bunicul şi ia o gură de bere.

La capătul scărilor găsesc o pungă pe care scrie Monograme etc. cu litere cursive. Bag mâna înăuntru şi scot un ciorap mare.

E roz. Cu buline albe şi margine verde. Şi cu numele Hillary brodat drăgălaş. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi fost un prosop de plajă. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ciorapul meu vechi, urât şi roşu, cu călcâiul ros şi cu un pom de Crăciun pe jumătate cojit. Şi, scris pe el, numele meu adevărat.

îţi place? mă întreabă bunica din uşa de la bucătărie, ştergându-se pe mâini cu un prosop de hârtie.

da, răspund eu. E grozav. E cadoul meu de Sărbători?

nu, prostuţo, spune bunica. Pe acelea le primeşti mâine! Acum atârnă-ţi ciorapul!

unde?

Bunicii nu au şemineu.

alex şi Robert obişnuiau să-i atârne pe ai lor în cuier, spune bunica.

Mă duc la cuierul de lângă uşă şi agăţ ciorapul de cel mai înalt cui. E atât de nou, încât atârnă ţeapăn, păstrându-şi forma. Cel vechi se lăsa în jos.

mulţumesc, bunico, spun eu, strângând-o în braţe.

A fost frumos din partea ei. încerc să par fericită.

25 decembrie, 0000 ET

Miroase a şuncă.

Din cauza asta mă trezesc. Clipesc şi mă uit la ceas. 7:30. N-am mai dormit niciodată atât de mult în dimineaţa de Crăciun. Kat mă trezea de fiecare dată înainte să se lumineze de ziuă. Ne furişam în sufragerie şi ne luam ciorapii de pe şemineu, iar apoi ne cuibăream în patul meu şi scoteam cadourile unul câte unul, până când ajungeam la fund. Regula era să nu-i trezim pe mama şi pe tata înainte de ora şase.

Şunca miroase bine. Cred că sunt şi ouă. Când deschid uşa de la dormitor şi mă îndrept către

93

scări, aud tigaia sfârâind şi cafeaua scurgându-se prin filtru.

bună dimineaţa, Hillie-billie, îmi spune bunicul când intru în bucătărie.

Stă pe un scaun şi se uită cum pregăteşte bunica micul dejun.

vrei nişte cafea?

Mă strâmb. Apoi îmi aduc aminte că lui Mimi a început în cele din urmă să-i placă şi spun:

păi, poate o picătură.

nici în ruptul capului, Joseph, spune bunicul. Cafeina te împiedică din creştere.

nu vrei să spui: „Nici în ruptul capului, Jose"? întreb eu.

trăim în America[1], mormăie bunicul.

eşti răutăcios, Richard, spune bunica. Las-o să încerce, dacă tot i-ai oferit. O să pun mult lapte şi zahăr în ea. Hillary, te-ai uitat deja în ciorap?

ah, aşa-i! spun eu.

Alerg în camera de zi şi îmi iau ciorapul plin vârf. E foarte greu. Mă întorc în bucătărie şi mă aşez la masă, lângă bunicul.

ce-ai primit? mă întreabă el, întinzându-i bunicăi o cană.

nu ştiu încă, răspund eu, trăgând cu ochiul în ciorap.

păi, dă-i bătaie şi răstoarnă tot ce-i înăuntru.

nu, trebuie să mă uit la fiecare în parte.

[1] Joc de cuvinte bazat pe expresia americană No way, Jose, echivalentă în română cu Nici în ruptul capului (n. trad.).

94

Scot primul cadou şi îl aşez pe masă. O sticlă roz din metal cu iniţialele HM imprimate pe ea.

ce frumos, spun, simţind privirile bunicilor aţintite asupra mea. O să-mi prindă bine la şcoală!

Mai găsesc două bentiţe argintii, un bloc micuţ pentru desen, o agrafă de păr cu flori, patru creioane cu forme şerpuite, un pachet de cărţi de joc şi o grămadă de bomboane de ciocolată învelite în staniol verde şi roşu. Numai chestii grozave, dar e ciudat să arăt atâta entuziasm pentru fiecare lucruşor. Şi, la urmă, vine clipa în care bagi mâna să vezi dacă a mai rămas ceva şi pari să crezi că nu ai primit destul.

e nemaipomenit, spun, zâmbind către lucruri şi răsucindu-mi degetele sub masă. O să le iau cu mine în cameră.

Pun cadourile la loc în ciorap şi urc la etaj. Uşa de la camera de oaspeţi e închisă acum şi era doar crăpată când am coborât. Mă opresc. Dinăuntru se aude un plânset înăbuşit.

Intru în cameră şi închid uşa cu grijă în urma mea. Azvârl ciorapul pe pat şi deschid sertarul de la birou. Acolo am ascuns Sfânta Fecioară din porţelan. Faldurile rochiei şi ale vălului ei sunt reci şi netede la atingere. Mă ghemuiesc sub plapumă şi mă uit la chipul ei, încercând să nu mă gândesc la nimic, să nu fac nimic altceva decât să privesc.

Nu-i vina mea.

95

Nu-i vina mea.

Totul e atât de complicat şi de încâlcit şi de fals şi toată lumea se preface. De ce ne prefacem că suntem fericiţi?

Chipul mariei e atât de calm... îi examinez ochii şi respir mai rar şi îmi dau seama că strângeam din dinţi, pentru că acum i-am descleştat. Stau nemişcată şi învăţ pe dinafară fiecare detaliu al feţei

ei.
Mai târziu, bunica mă cheamă la micul dejun
şi îi găsesc pe mătuşa Cindy şi pe unchiul Robert
stând la masă şi bând cafea. Nu ştiu unde s-a dus
bunicul. Ochii mătuşii Cindy par puţin umflaţi, dar s-a fardat deja şi nu se vede chiar atât de rău. Nimeni nu scoate o vorbă.

ai venit, Hillary, spune bunica. Avem şuncă şi omletă şi scot chiar acum nişte cornuleţe cu portocale din cuptor. Ia-ţi o farfurie. Cindy şi Robert, aţi face bine să mâncaţi repede, pesemne Hillary de-abia aşteaptă să deschidă nişte cadouri!

îmi zâmbeşte larg.

Nu prea îmi pasă de cadouri, dar râd din politeţe.

E cumplit să fii singurul copil din casă în ziua de Crăciun. Poate copiii care nu au avut niciodată fraţi sau surori sunt obişnuiţi cu asta şi nu-i mai supără. Mă simt stânjenită cât timp deschidem cadourile, de parcă totul ar fi de dragul meu şi trebuie să par fericită ca să nu-i dezamăgesc pe ceilalţi. De fapt, ca să nu o dezamăgesc pe bunica.
96

Bunicul şi unchiul Robert par plictisiţi, iar mătuşa Cindy stă ţeapănă şi îşi examinează mâinile. Adulţii îşi oferă unul altuia câteva lucruri, apoi nu mai rămân decât cadourile mele. Bunica mi-a luat o grămadă de lucruri.

oho, spun eu, smulgând ambalajul cu oameni de zăpadă de pe o cutie. E un telefon?

un smartphone! spune bunica. Vânzătorul mi-a spus că e cel mai bun! Ştii că poţi să asculţi muzică la el?

n-a fost prea scump? întreb, răsucind cutia ca să mă uit pe spatele ei.

nu-ţi bate capul cu asta, răspunde bunica.

putem să ne grăbim puţin? spune bunicul, uitându-se la ceas. Meciul de Sărbători începe la zece.

Am primit tot felul de haine frumoase de la bunici. Şi un card de la Walmart cu cincizeci de dolari pe el de la unchiul Robert şi de la mătuşa Cindy. Oho! Mă simt prost pentru că nu mi-a trecut prin cap să le iau şi lor un cadou. Aş fi putut măcar să le desenez ceva. Bunica face mare caz de cât de grozavă e cartea pe care i-am cumpărat-o din anticariatul părintelui Inochentie inimă de tâlhar. Pe copertă e desenat un ins îmbrăcat doar cu un kilt şi privind cu ochii pierduţi la un peisaj întunecat şi furtunos. Bunicul râde şi spune că am ajuns să-l cunosc atunci când scoate din cutie o cană de cafea pe care scrie Bunicul ştie cel mai bine.
97

Deschidem televizorul şi prindem sfârşitul spectacolului de Sărbători înainte să înceapă meciul. Pare să fi fost destul de interesant. îmi place partea cu patinatorii, deşi trebuie să le fie tare frig în costumele acelea. îmi place şi parada lui Moş Crăciun. Dar cântăreţii nu sunt cine ştie ce. Nu au versuri potrivite pentru Crăciun.

O noapte cu tine, iubito, E tot ce-mi doresc acest an, Sărutări lângă foc Şi-un pahar de noroc, Ce te mai iubesc, Moşule, oh! Parcă nici nu ar fi Crăciunul. Ar trebui să fiu cu mama, cu tata şi cu Kat, aşteptând, îmbrăcată în roşu, să înceapă Liturghia. Să simt miros de tămâie şi să ascult clopotele sunând. „Sărbătorile de iarnă" nu sunt chiar atât de rele, doar fără viaţă. Ca şi cum ai lua o gură de coca-cola fără acid. Nu şi-a pierdut gustul dulce, dar nu-ţi mai dă fiori pe şira spinării.

văleu, ce-i trece prin cap? îmi întrerupe gândurile unchiul Robert.

Solistul, un tip cu părul strâns în coadă de cal şi cămaşă în carouri, tocmai a început să cânte Noapte de vis. în public se lasă brusc tăcerea. Nici măcar nu se atinge de chitară, cântă doar la microfon.

îşi pune viaţa în primejdie ca un neghiob, mormăie bunicul.
98

noapte de vis, timp prea sfânt, toate dorm pe pământ, două inimi veghează, Pruncul dulce visează într-un leagăn de vis...

Nu e un colind ortodox, dar corul obişnuia să îl cânte de Crăciun, după Liturghie. Iar mama îl fredona când ne învelea cu plapuma în seara de Ajun.

Într-un leagăn de vis...

Cântăreţul se opreşte când doi bărbaţi în costume negre se urcă pe scenă. Unul dintre ei spune

ceva ce nu auzim, iar cântăreţul încuviinţează din cap. Celălalt bărbat îl apucă de un braţ ca să îl scoată de pe scenă, dar, înainte să se lase dus, cântăreţul se apleacă spre microfon.

hristos Se naşte, oameni buni, spune el, făcând un semn de adio cu mâna.

slăviţi-L[1], şoptesc eu instinctiv.

ce-ai spus, Hillary? mă întreabă cu asprime bunicul.

nimic.

Bunicul clatină din cap către ecran.

ce neghiob. Unii oameni nu ştiu când e timpul să meargă mai departe.

îmi plăcea cântecul acela, spune bunica doar pentru ea.

prea sentimental, spune unchiul Robert, aşezându-se mai bine pe canapea, în vreme ce la televizor începe genericul meciului de fotbal.

[1] Cântare a canonului Naşterii Domnului: Hristos Se naşte, slăviţi-L, Hristos din ceruri, întâmpinaţi-L, Hristos pe pământ, înălţaţi-vă, cântaţi Domnului tot pământul... (n. ed.)

Eu şi mătuşa Cindy mergem la etaj, iar ceilalţi rămân să se uite la meci. îmi car mormanul de cadouri în braţe şi trebuie să urc cu atenţie pentru că nu îmi văd picioarele. Mi se pare că o enervează să aştepte în urma mea. De îndată ce nu-i mai stau în cale trece pe lângă mine şi se îndreaptă spre camera de oaspeţi.

mătuşă Cindy? spun eu.

Se opreşte cu mâna pe clanţă.

ce-i?

Nu ştiu cum să-i vorbesc. încerc să-i examinez faţa ca să văd dacă e supărată, dar stă cu ochii în podea, aşteptând să spun ceva.

ce-i? repetă ea.

îmi pare foarte rău, bâigui eu.

Sună atât de naiv...

Mătuşa Cindy pufneşte pe nas.

pentru ce îţi pare rău? Nu eşti decât un copil.

Intră în camera de oaspeţi şi închide uşa.

Atunci de ce mă urăşti? întreb eu în sinea mea.

Intru în dormitor şi îmi întind cadourile pe podea, aşa cum făceam de fiecare dată împreună cu Kat. Telefonul e mai scump decât orice lucru pe care l-am primit vreodată de la mama şi de la tata, dar când mă uit la el mi se pune un nod în gât. Nu am pe cine să sun.

Le-aş da pe toate ca să mai pot vorbi o dată cu ei.

26 decembrie, 0000 ET

Biblioteca e deschisă joia de la zece la cinci. Bunica pare că se bucură să mai iasă puţin din casă. Cred că bunicul o calcă pe nervi când nu merge la muncă. Se îndreaptă spre rafturile cu romane de dragoste, iar eu mă duc să o caut pe Mimi.

O găsesc în secţiunea pentru copii, stând lângă un bărbat înalt, cu piele roz şi păr alb. Seamănă puţin cu îngrijitorul de la şcoală, dar e mai bine îmbrăcat şi nu zâmbeşte. Scoate cărţi de pe raft şi le pune într-un cărucior.

narnia[1], fără îndoială, spune el. Elsie Dinsmoor[2]. Tot ce a scris Madeleine LEngle[3]. Volumul acela de Avi, Crucea de plumb[4] cred că-i zice. Ce-i asta? N-am mai auzit de multe dintre ele. Va trebui să faci cum crezi că e mai bine.

n-o să ne mai rămână cine ştie ce, spune Mimi, râzând stânjenită. Va trebui să comandăm literatură nouă pentru copii.

iese un catalog în ianuarie, spune el, luând O buclă în timp[5] de pe raft şi aruncând-o în cărucior.

[1] Narnia (1950-1956), serie de romane fantastice pentru copii a scriitorului englez C.S. Lewis (n. trad.).

[2] Elsie Dinsmoor (1867-1905), serie de romane pentru copii a scriitoarei americane Martha Finley (n. trad.).

[3] Madeleine LEngle (1918-2017), scriitoare americană de romane pentru copii (n. trad.).

[4] Crucea de plumb (2003), titlu original Crispin: The Cross of Lead, roman pentru copii al

scriitorului american Edward Irving Mortis, cunoscut sub pseudonimul Avi (n. trad.).

[5] O buclă în timp (1962), titlu original: A Wrinkle În Time, roman ştiinţifico-fantastic al scriitoarei Madeleine LEngle (n. trad.).

101

Cade cu coperţile în sus, dar bărbatul nu se sinchiseşte să o îndrepte. Numai autori aprobaţi. Poţi să umpli golurile de acolo.

Mimi ridică O buclă în timp şi o aşază drept.

pe acestea le vindem cu douăzeci şi cinci de cenţi bucata?

nu, fireşte că nu.

Bărbatul se uită la ea uimit.

esenţialul e să nu mai expunem copiii la astfel de idei periculoase. În principiu, cărţile ar trebui să fie distruse, dar, neoficial, multe biblioteci le aruncă pur şi simplu. E mai uşor şi mai rapid.

am înţeles, spune Mimi.

Bărbatul mai aruncă nişte cărţi în cărucior,

apoi se uită la ceas.

trebuie să plec. încă un lucru pentru fiecare carte pe care o retragi, trebuie să trimiţi conducerii lista celor care au împrumutat-o.

Mimi încremeneşte.

dar sunt mulţi copii...

ştiu, e mult de muncă, oftează bărbatul. Dar

nu avem nevoie decât de prima pagină. Nu ne interesează evidenţa mai veche de doi ani.

ce uşurare! spune Mimi.

Dar îi văd pumnii încleştaţi pe mânerul de la cărucior.

poţi să-i ceri altcuiva să se ocupe de asta, dacă vrei, spune bărbatul. Atâta timp cât treaba e făcută. Mă aştept să primesc un dosar în cel mult două săptămâni.

102

Îi strânge mâna.

sărbători fericite.

Mă ascund după un raft când trece pe lângă mine. Când ies, Mimi îşi şterge mâinile pe fustă.

hristos Se naşte, îmi spune ea cu voce joasă.

slăviţi-L, îi răspund.

Scot o bucată împăturită de hârtie din buzunar şi i-o întind.

ce-i asta? mă întreabă, apoi o deschide. Vai, e pentru mine?

da, spun eu, puţin stânjenită. Am făcut un desen cu setul de creioane colorate pe care l-am primit de Crăciun.

e minunat! râde Mimi.

vezi, asta eşti tu, spun eu, arătând către bibliotecara din centrul paginii. Poartă o fustă înflorată şi are o carte într-o mână şi o sabie în cealaltă. În spatele ei stau o grămadă de personaje din cărţi un băiat şi un bebeluş într-o sanie, o adolescentă îmbrăţişând un stejar, patru copii cu coroane pe cap, un centaur cu aripi, o fată cu un coş în mână şi mulţi alţii.

oho, eşti o artistă grozavă, spune Mimi, examinând toate detaliile.

Mă cuprinde cu braţul şi mă strânge la piept.

mulţumesc, Euphrosyne, îmi şopteşte. Mi-ai făcut ziua mult mai frumoasă.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Sunt mai mândră de desenul acesta decât de romanul pe care i l-am luat bunicii şi de cana pe care i-am

103

luat-o bunicului, cu toate că nu m-a costat nici un bănuţ.

am şi eu ceva pentru tine, spune Mimi. Hai, vino cu mine. Mă întorc după el mai târziu.

Loveşte cu piciorul în cărucior.

Ne întoarcem la rafturile cu non-ficţiune, trecem de băi şi ajungem la o uşă neagră pe care scrie „Numai pentru personal autorizat".

am voie înăuntru? întreb când Mimi îmi deschide uşa.

eşti cu mine.

Intrăm într-o cameră neîngrijită şi plină de cutii cu cărţi, cu un frigider şi cu o tablă de scris, îmi

aduce aminte de camera din anticariatul părintelui Inochentie, dar miroase a carioca, nu a ceai. Mimi scoate ceva dintr-un dulap. E o jachetă de lână, înfăşurată în jurul unui obiect dur şi pătrat. O icoană? Nu, o carte. Mi-o întinde.

O buclă în timp.

hei, nu e cartea pe care bărbatul acela a pus-o în cărucior? întreb, răsucind-o ca să mă uit la coperta din faţă.

ba da. Vrea să scap de tot ce e în el.

de ce?

pentru că scrie despre creştinism în ele, spune ea. Ar fi trebuit să-mi închipui. Au început deja să schimbe programa din şcoli. Urmează bibliotecile.

Deschid cartea şi răsfoiesc paginile.

hei, e ceva aici, înăuntru, spun şi scot din ea un plic. Are litera E scrisă pe spate.

e pentru tine de la părintele Inochentie, spune Mimi în şoaptă, deşi nu mai e nimeni altcineva în cameră. Citeşte-l într-un loc ferit şi distruge-l apoi, dacă poţi.

îl ascund din nou printre paginile cărţii.

bine.

Buzunarul de la jachetă vibrează, făcându-mă să tresar.

ah, mi-a trimis bunica un mesaj, spun eu, scoţând telefonul din buzunar. Am primit cadou un telefon.

Eşti gata de plecare? spune mesajul bunicii.

Îi răspund: Da, încă un minut.

hei, îmi dai şi mie numărul tău de telefon? o întreb pe Mimi.

păi, lasă-mă să mă gândesc puţin, spune ea. Mai vorbim când treci pe aici data viitoare.

Se uită cum închid telefonul şi îl vâr la loc în buzunar.

bunicii tăi îţi ştiu parola? mă întreabă.

da, bunicul mi-a ales-o, îi răspund.

Mimi înclină din cap.

atunci ai grijă ce faci cu el. Ţine minte că oamenii pot vedea mesajele pe care le trimiţi şi tot ce ai căutat pe internet.

Nu mă gândisem la asta.

aşa am să fac.

Ne întoarcem în sala din faţă, iar Mimi îmi face cu mâna. Când întorc capul ca să mă uit la ea înainte să ies pe uşă împreună cu bunica, o văd

desfăcând iar desenul pe care l-am făcut pentru ea. Zâmbeşte, dar când închide ochii şi trage aer adânc în piept, mă întreb dacă nu cumva îi dau lacrimile.

27 decembrie, 0000 ET

Literele sunt pline de tăieturi şi de bucle ciudate şi mi-e greu să le citesc. Nu sunt litere cursive, ci doar felul cuiva de a scrie după ce a petrecut ani de zile luând notiţe. Scrisul mamei arăta la fel.

Hristos S-a născut!

M-am gândit şi m-am rugat mult pentru situaţia în care te afli şi pentru obiectul despre care mi-ai vorbit. Răspund de tine într-o oarecare măsură şi nu iau asta în derâdere. Dacă ai fi fost mai mică, te-aş fi sfătuit să te concentrezi asupra şcolii şi să nu uiţi lucrurile pe care le-ai învăţat de la părinţii tăi. Poate că ar fi mai bine să o fac. Dar eşti destul de mare ca să iei propriile hotărâri şi ştiu că şi alţii asemenea ţie au reuşit, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Îţi dau binecuvântarea să urmezi această viaţă şi să recuperezi obiectul despre care am vorbit, dar să fii sigură că înţelegi consecinţele. Ştii mai bine decât oricine altcineva ce ţi s-ar putea întâmpla, ce ţi s-ar putea lua. Va fi greu.

Dacă hotărăşti că nu eşti pregătită, voi încerca să mă ocup de obiect chiar eu. încearcă să nu faci sau să

spui ceva ce i-ar pune în pericol pe alţii. Dacă vrei să continui, găseşti mai jos numărul meu de telefon.

Pr. Inochentie Milanovici

Apăs pe butonul pentru contacte noi şi adaug numărul părintelui Inochentie. Când ajung la locul unde trebuie să scriu numele, mă opresc. Dacă bunicul sau bunica se uită în telefon, nu vreau să intre la bănuieli. În cele din urmă scriu Austin, numele băiatului de la şcoală care a făcut prezentarea aceea proastă despre Rusia. Nu ştiu dacă am destul curaj să îi răspund la scrisoare. Mă mai gândesc.

28 decembrie, 0000 ET

ia loc, Hillary, spune doctorul Snead.

Arată schimbat. E părul. De obicei îl dă pe spate cu gel, dar acum şi-a făcut o cărare pe mijloc. Nici nu ştiam că are breton.

cum ai petrecut Sărbătorile de iarnă? mă întreabă el, aşezându-se picior peste picior şi deschizând un carneţel galben.

Se uită la mine peste ochelari.

a fost bine.

bravo, bravo. Familia ta ce a făcut?

păi am luat micul dejun împreună. Unchiul Robert şi mătuşa Cindy erau şi ei acolo şi am făcut schimb de cadouri. Apoi s-au uitat la meciul de fotbal.

pare să fi fost o zi frumoasă şi odihnitoare, spune doctorul Snead, scriind ceva în carneţel. Dar destul de altfel faţă de cum erai obişnuită, nu-i aşa?

cred că da.

îmi închipui că Sărbătorile de iarnă de anul trecut au fost mult mai încărcate. Familia ta obişnuia să meargă la biserică de Sărbători, nu-i aşa?

încuviinţez din cap. Mi-aş dori să nu mai spună „Sărbătorile de iarnă" în loc de „Crăciun".

cum te-ai descurcat cu schimbarea de anul acesta? mă întreabă el. Ţi-a plăcut să te relaxezi şi să sărbătoreşti aşa cum vrei tu?

Nu ştiu.

sunt sigur că ţi-au lipsit anumite părţi ale Sărbătorilor de iarnă cu care te-ai obişnuit, continuă doctorul Snead. Dar ai început cumva nişte tradiţii noi?

încep să mă enervez. încearcă să mă facă să spun că m-am simţit mai bine.

poate, îi răspund. Mi-a plăcut să dorm mai mult.

Doctorul Snead pare mulţumit. Scrie ceva şi subliniază.

sigur că da. Te-ai odihnit şi te-ai bucurat de zi. Ce altceva ţi-ar plăcea să devină o tradiţie pentru Sărbătorile de iarnă care urmează?

încerc să mă gândesc la ceva. Să nu-mi aud mătuşa plângând pentru că fata ei a murit. Să nu deschid cadouri singură, sub ochii tuturor.

poate să fac prăjituri cu bunica, răspund.

Doctorul Snead scrie ce-i spun cu un zâmbet pe buze.

şi să văd patinatorii din spectacolul de Sărbători.

ah, mă bucur că ai văzut asta, spune doctorul Snead. Cred că e unul dintre lucrurile care mi-a plăcut mie cel mai mult. A fost magic.

Pentru cine ştie ce motiv, veselia lui mă înfurie.

păi, nu tocmai magic, spun eu.

la modul hiperbolic, râde el.

Mă înfurii şi mai rău, căci nu ştiu ce înseamnă cuvântul acela.

a fost frumos, dar nu tocmai profund.

Doctorul Snead se opreşte din râs.

ce înţelegi prin asta, Hillary?

am fost fericită, dar nu... mai mult decât atât.

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite pentru ceea ce încerc să spun.

nu a însemnat nimic pentru mine.

să ştii că fericirea nu e un lucru rău, spune doctorul Snead. Dacă eşti fericită nu înseamnă că eşti superficială. E în regulă să sărbătoreşti fericirea, Hillary.

dar există şi fericire în tristeţe.

ce vrei să spui?
Nu folosesc cuvintele care trebuie.
aşa cum te simţi când eşti singur afară, noaptea, şi e frig şi se văd stelele.
109
atunci vreau să intru în casă şi să beau o ciocolată caldă, spune doctorul Snead zâmbind.
Mă simt atât de iritată...
nu, ca atunci când te simţi mic şi totul e mai mare decât tine şi foarte frumos, dar şi puţin înspăimântător.
nu sunt sigur că te înţeleg, Hillary.
Scutur din cap. Nu sunt destul de inteligentă
să-i explic aşa cum se cuvine.
dar ar trebui să ştii, continuă el, că nu trebuie cu tot dinadinsul să-ţi fie frică. Sau să te simţi tristă. Poţi să fii fericită.
dar fericirea nu înseamnă totul! spun eu cu glas puternic.
Doctorul Snead pare surprins. Nu am mai ridicat vocea până acum.
asta e în neregulă cu toată lumea, nu vor decât fericire tot timpul şi trebuie să ne prefacem cu toţii că suntem fericiţi şi că nu se întâmplă nimic rău şi nu putem vorbi despre nimic adevărat, ca să nu supărăm pe cineva sau ca să nu dăm de necaz. Şi totul e fals, pentru că lumea se preface că lucrurile triste şi înspăimântătoare nu există...
Vai de mine! Am vorbit prea mult.
Doctorul Snead lasă carnetul pe birou şi îşi încrucişează braţele.
Ce lucruri triste şi înspăimântătoare, Hillary? înghit în sec.
dumnezeu, de exemplu.
110
te sperie ideea de Dumnezeu? mă întreabă el.
uneori.
îmi doresc cu adevărat să fi tăcut din gură.
şi de ce te sperie?
nu ştiu, răspund.
ba nu, e bine. E foarte bine. Trebuie să-ţi exprimi sentimentele. De ce te sperie Dumnezeu, Hillary?
poate că, până la urmă, Dumnezeu nu e bun, şoptesc eu.
Doctorul Snead încuviinţează din cap.
e o nelinişte justificată. Ai văzut cum li se întâmplă lucruri îngrozitoare unor oameni care mergeau la biserică, se rugau şi trăiau creştineşte. Dacă Dumnezeu ar fi bun, nu ar avea grijă de ei?
Nu ştiu ce să-i răspund.
ştii ce cred eu, Hillary? spune doctorul Snead.
-Ce?
cred că Dumnezeu e personificarea bunătăţii din inimile oamenilor. Poate că-i spunem Dumnezeu, poate Allah, poate Ştiinţa, poate Buddha. Nu contează ce nume îi dăm, pentru că e universal. Dumnezeu reprezintă iubirea şi acceptarea din noi. Nu ceva supranatural şi înspăimântător. Când ne urmăm inimile, îl urmăm pe Dumnezeu.
dar atunci de ce nu putem vorbi despre Dumnezeu? De ce a trebuit să-mi schimb numele? întreb eu, nedumerită.
ba vorbim despre Dumnezeu, spune doctorul Snead. Vorbim despre iubire, bunătate şi
111
toleranţă. Nu folosim aceleaşi cuvinte deoarece creştinii l-au transformat pe „Dumnezeu" în ceva de care ar trebui să ne temem, în ceva care îi condamnă pe oameni. Dumnezeul creştin e un Dumnezeu al iadului, nu al Raiului.
cum rămâne cu Iisus, atunci? De ce a murit pentru oameni?
iisus a fost un om bun, spune doctorul Snead. A predicat împotriva ipocriziei şi a judecării aproapelui. Dar mulţi oameni buni au murit pentru convingerile lor. Gandhi, Martin Luther King junior.
dar Iisus a înviat, spun eu.

la sensul figurat. învăţăturile Lui trăiesc în inimile noastre.

Tac timp de câteva minute, gândindu-mă la cuvintele lui. Pare atât de uşor, atât de simplu, să crezi că bunătatea înseamnă doar să-ţi urmezi inima şi să te porţi frumos cu oamenii.

Dar e un gând searbăd. Ca Sărbătorile de iarnă în locul Crăciunului, calde şi pufoase, dar neadevărate. Nu se aseamănă nici pe departe cu mirosul pătrunzător al tămâii, nici cu căldura pe care o simţi în gât când înghiţi împărtăşania, nici cu lumina Paştilor. Am scos un glonţ dintr-o icoană şi am văzut-o sângerând. Poate că, dacă m-ar fi crescut bunicii, aş fi fost de acord cu doctorul Snead, dar nu poţi să treci prin ce am trecut eu şi să nu crezi în Dumnezeu. Adevărata întrebare este dacă vreau să-L urmez pe Dumnezeu sau nu.

112

văd că nu eşti de aceeaşi părere, spune doctorul Snead.

am să mă mai gândesc, spun eu.

nici nu-ţi cer mai mult, zâmbeşte doctorul Snead.

în maşină, pe drum spre casă, scot telefonul şi îl caut pe Austin în lista de contacte. Apăs pe butonul pentru mesaje de lângă numele lui.

Vreau să fac asta.

CAPITOLUL IV

2 ianuarie, 0001 ET

când vă strig, veniţi la catedră ca să vă luaţi manualele noi, spune domnul Hill, profesorul de ştiinţe sociale. Stanley Allison.

E prima zi de după vacanţă şi nu am primit încă nici o veste de la părintele Inochentie. Oare a hotărât că nu e o idee bună să mă ajute? Oare a fost prins? Ar trebui să-mi închid telefonul cât timp sunt la şcoală. În schimb, l-am lăsat să vibreze, ca să simt prin buzunar dacă primesc vreun răspuns.

hillary Booth.

Ridic repede capul, ca de fiecare dată când cineva o strigă pe cealaltă Hillary. încă nu a venit rândul meu. De ce primim alte manuale? De abia am citit o treime din cele vechi. Dar erau destul de ponosite. Acestea par noi.

jeremy DeMarko.

austin Hallegher.

114

domnule Hill? ridică mâna Boston.

Domnul Hill, care tocmai scria numele lui
Austin şi seria cărţii, se opreşte şi spune:

-Da?

cred că m-aţi sărit, spune Boston.

Domnul Hill se uită la ecranul calculatorului.

nu te am pe listă, spune el. E ciudat. Lasă-mă să verific... ah! Eşti aşteptată în biroul directorului.

am dat de necaz? întreabă Boston, făcând ochii mari.

nu, nu, spune domnul Hill. Nu mi-aş face griji în locul tău.

Boston se ridică, îşi pune jacheta şi îşi ia rucsacul în spate. Se îndreaptă spre uşă încovoindu-se sub greutatea lui.

ai putea să-ţi iei şi lucrurile din dulap înainte să pleci, adaugă domnul Hill, scriind ceva la calculator.

Cum, nu se mai întoarce niciodată? Şi nu mă gândesc numai eu la asta, căci în jurul meu se aud şoapte şi scaunele scârţâie când ceilalţi copii se răsucesc ca să se uite la Boston.

Boston pare pe cale să izbucnească în plâns.
Îşi muşcă buza de jos şi deschide uşa.

sheeran Jenson.

Megan Lang.

Boston se opreşte şi se uită la domnul Hill, care scrie, iar apoi la întreaga clasă. Cineva ar trebui să spună ceva. Să-şi ia la revedere sau să-i

115

spună că totul va fi bine. Dar mi-e frică să scot vreo vorbă. Doctorul Snead are să afle.

hillary Matthews, spune domnul Hill.

Mă ridic şi merg în faţa clasei ca să-mi iau manualul cel nou. Când trec pe lângă Boston, îi întâlnesc privirea şi mă întreb dacă încă mai e supărată că am aruncat cu pietre în ea.

tardell Mitchum.

Domnul Hill îmi înmânează cartea şi aud uşa închizându-se în spatele lui Boston. Mă duc înapoi la locul meu şi mă aşez cu mâinile sub mine. Mi-e frig şi tremur puţin.

Manualul cel nou are o copertă lucioasă pe care se văd urme de degete. O societate nouă: Alabama în Epoca Toleranţei. în mijloc are un desen cu o femeie neagră şi una albă stând în mijlocul unui grup de copii zâmbitori sub steagul statului Alabama. Şi, de jur-împrejur, alte desene mai mici şi mai întunecate cu oameni încăierându-se pe străzi, bărbaţi cu glugi albe pe cap, cruci arzând şi grafitti pe un semn pe care scrie „Clinică de planning familial".

Deschid manualul la prima pagină. Citesc prefaţa.

O nouă Alabama

Alabama este un stat bogat în cultură şi în tradiţii. Ne preţuim istoria şi patrimoniul. Dar cum avansăm în Epoca Toleranţei fără să uităm de unde am pornit? Răspunsul, fireşte, îl aflăm studiind trecutul şi

identificând sursele prejudecăţilor şi ale dispreţului care au cauzat atâta tumult. Vom discuta în special despre religie şi despre felul în care aceasta a respins egalitatea...

Tresar când îmi simt buzunarul vibrând. Ridic mâna.

domnule Hill? întreb.

da, Hillary?

pot să merg la toaletă?

să te întorci repede.

Domnul Hill îmi înmânează permisiunea scrisă, iar eu ies în grabă. Mă ciocnesc de un grup care merge în cealaltă direcţie, către poarta şcolii.

ah, îmi pare rău, bâigui eu, retrăgându-mă către dulapuri.

nu face nimic, spune bărbatul în mod automat, netezindu-şi sacoul cu mâna.

E bărbatul de la bibliotecă. Cel cu piele roz şi cu păr alb, cel care îi spunea lui Mimi să scape de toate cărţile creştine. Îl însoţeşte un alt bărbat, mai scund şi mai musculos, care o ţine pe Boston. Nu de mână, ci de încheietură. Merg mai departe pe coridor, iar Boston îmi aruncă o privire îngrozită.

Aştept împietrită lângă dulapuri, strângând biletul în mână, până îi pierd din privire. Apoi alerg la toaletă, mă închid într-o cabină şi scot telefonul. Am un mesaj de la părintele Inochentie.

Cred că tu şi Carter Wesson aţi putea fi prieteni buni.

Derulez pagina. Asta-i tot? Carter Wesson şi cu mine am putea fi prieteni buni? Cine o mai fi şi Carter Wesson? Nimic altceva, nimic despre icoană sau despre Ortodoxie. îndes telefonul la loc în buzunar şi deschid uşa de la cabină cu o lovitură de picior. Ce prostie! Credeam că părintele Inochentie o să mă ajute.

3 ianuarie, 0001 ET

Nu o găsesc pe Mimi în secţiunea pentru copii. Nici în cea de non-ficţiune. Nici la recepţie, nici în mediatecă, în nici unul dintre locurile în care se află de obicei. Poate că nu lucrează miercurea? Bunica nu a putut să mă aducă ieri pentru că avea programare la coafor. Când mă duc în spate ca să arunc o privire în camera „pentru personal autorizat", aud pe cineva rostindu-i numele. Mă furişez mai aproape de uşă şi trag cu urechea.

oricum, îmi pare rău că te-am chemat în ultima clipă, dar, când am văzut că Mimi nu mai apare, am avut nevoie de ajutorul altcuiva.

nu-ţi face griji. Crezi că vine mâine?

mă îndoiesc. De fapt, dacă te interesează să lucrezi cu normă întreagă, ar trebui să trimiţi o cerere la primărie.

Cum? A plecat Mimi?

şi-a dat demisia? întreabă cealaltă voce cu tot atâta surprindere.

nu în mod oficial, dar nu cred că se mai întoarce. Am prins-o modificând listele pe care le-a cerut reprezentantul de la DTR. E bine că le-am văzut chiar înainte să le trimită; a copiat acelaşi cod de

bare peste tot şi s-a dovedit a fi chiar cardul lui.
Cineva râde.
da, n-ar fi picat prea bine.
nu. Şi oricum, nu găsesc nici una dintre cărţile pe care Departamentul pentru Toleranţă Religioasă i-a spus să le scoată din circulaţie. Ar fi trebuit să le arunce la tomberonul din spate, dar nu era în el decât colecţia Elsie Dinsmoore. Va trebui să o raportez pentru furt.
ce nebunie! Cine şi-ar fi putut închipui una ca asta despre ea?
ştiu... ah, fir-ar să fie, e deja fără cinci... trebuie să mă întorc la recepţie.
Cineva apasă pe clanţă, iar eu mă ascund repede în baia de alături. Timp de un minut, mă sprijin de peretele de lângă coşul de gunoi, respirând greu şi ascultând. Când nu se mai aude nimic de afară, mă las să alunec pe podea şi mă uit la chiuvetă o vreme, trăgându-mă de degete. Mimi a plecat fără să-şi ia rămas bun.
4 ianuarie, 0001 ET
Astăzi nu merg la doctorul Snead pentru că vomit. M-am trezit cu o durere groaznică de cap,

apoi m-am prăbuşit lângă toaletă, cu părul prins în coadă, tremurând şi dorindu-mi să se termine odată.
După o vreme vine şi bunica. Poate că s-a trezit de la zgomot. Când intră în baie, tocmai îmi clătesc gura cu apă.
ţi-e rău, draga mea? mă întreabă ea, mângâindu-mă pe spate.
încuviinţez din cap, scuipând apa şi închizând robinetul. Tremur rău de tot.
de ce nu m-ai trezit?
Ridic din umeri şi mă aşez iar lângă toaletă.
Timp de un minut, bunica nu mai scoate o vorbă, apoi mă bate pe umăr.
vin imediat înapoi.
Mă uit la gaura de pe fundul toaletei şi încerc să nu mă mai gândesc la nimic până se întoarce bunica. Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă, Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă, Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă. Oare e greşit să spui Rugăciunea lui Iisus pentru că nu vrei să mai vomiţi?
Bunica se întoarce cu pătura maronie şi pufoasă de pe canapea, cu o sticlă de Pepto-Bismol[1] şi cu o cutie de Cola Zero. îmi pune pătura pe umeri şi toarnă o linguriţă din medicamentul roz.
încearcă să bei asta, spune ea.
înghit medicamentul, dar după un minut mi se face iarăşi rău. Bunica mă mângâie pe spate
[1] Medicament împotriva problemelor cu stomacul (n. trad.).

cât timp mă aplec deasupra toaletei, apoi mă ajută să mă ridic ca să-mi clătesc gura.
poate ar trebui să aşteptăm puţin înainte să mai iei ceva, spune bunica. Vai de mine, tremuri. Haide, sprijină-te de cadă şi încearcă să respiri adânc.
încuviinţez din cap şi mă las pe spate. Bunica nu s-a machiat încă şi părul ei scurt şi cărunt e ciufulit la spate. E mai frumoasă decât în oricare clipă a zilei. în jurul ochilor şi la colţurile gurii are pielea încreţită de zâmbete şi, pentru prima oară, văd cât de mult seamănă nasul ei cu al tatei. şi cu al meu.
ce carte citeşti acum? mă întreabă ea. Aceea despre timp?
o buclă în timp, reuşesc eu să spun.
vrei să ţi-o aduc? Aş putea să-ţi citesc cu glas tare.
încuviinţez iar din cap.
Se întoarce din camera mea cu o expresie ciudată pe chip, dar mă simt prea rău şi nu vreau să o întreb ce s-a întâmplat. Se aşază încet pe covorul pufos de lângă chiuvetă şi deschide cartea.
unde ai rămas?
Mi-e atât de rău, încât nu pot să îi răspund.
O ia de la început.
era o noapte neagră şi furtunoasă.

5 ianuarie, 0001 ET

hei, spune băiatul.
Mă întorc către el. Mă sprijinisem până atunci de gardul terenului de fotbal, privind înspre pădure.
L-am mai văzut şi înainte, dar nu ştiu cum îl cheamă. E în clasa a şaptea, dar nu avem cursuri împreună. Are păr castaniu şi piele albă, cu pistrui.
hei, îi răspund, îmi întinde mâna.
sunt Carter, spune el. Tu eşti Hillary?
da, spun eu, strângându-i mâna cu stângăcie.
Care copil de doisprezece ani mai dă mâna cu
alt copil pe care l-a întâlnit în pauză?
Carter zâmbeşte larg.
cineva a spus că ar trebui să fim prieteni, îmi pică fisa.
stai puţin, nu cumva eşti Carter Wesson?
ba da, răspunde el.
Coboară vocea.
dar mă cheamă Alex, de fapt.
ca pe tata! spun eu. Şi ca pe soţul lui Mimi.
cine-i Mimi?
era prietena mea, spun eu. Dar nu ştiu sigur unde se află acum. Numele ei adevărat era Mary.
mary Russell?
nu ştiu. Lucra la bibliotecă.
122
da, e Mary Russell! spune Alex. O cunosc! Vine în fiecare duminică şi cântă în cor.
stai, ce se întâmplă duminica? întreb eu.
Dintr-odată, Alex devine grav. Se uită în jur, dar suntem singuri în colţul acela de teren.
hei, eşti... adică, nu o să mai spui la nimeni, da? mă întreabă. Pentru că părintele mi-a zis că pot să am încredere în tine.
poţi să ai încredere, spun eu.
Alex se apleacă spre mine.
liturghia tainică, îmi şopteşte.
cum? şoptesc şi eu. încă se mai ţine Liturghia? Ia parte cineva la ea?
Alex încuviinţează din cap.
ar trebui să vii. Dacă te lasă bunicii tăi. Poţi să le spui că te-am invitat la mine ca să vorbim şi să ne uităm la un film sau ceva de felul acesta.
îmi întinde o bucată de hârtie cu un număr de telefon pe ea. Scrie foarte urât ca un copil de patru ani.
acum pot să trimit şi mesaje, spune el. Am primit un telefon nou de Crăciun.
grozav, şi eu la fel, spun şi bag hârtia în buzunar. Am să o întreb pe bunica dacă pot să vin pe la tine. La ce oră?
pe la nouă şi un sfert, duminică, spune Alex. începe la zece de fapt, dar trebuie să plecăm de acasă la nouă şi jumătate.
bine.
123
ne vedem atunci, spune Alex şi dă iar mâna cu mine.
Se îndepărtează cu mâinile în buzunare şi se întoarce în grupul de băieţi care aleg echipele pentru fotbal. Doi dintre ei râd, iar unul îl loveşte în joacă peste braţ.
Când ajung acasă, adaug numărul lui Alex în telefon şi mă apuc să-i scriu un mesaj, dar nu ştiu ce să-i spun. Nu vreau să-i scriu despre Liturghie de teamă să nu citească şi alţii, dar nu am vorbit despre nimic altceva, de fapt. Poate că nu ar trebui să-i trimit nimic. Nu ştiu. Ar trebui? în cele din urmă îi trimit o faţă zâmbitoare, iar apoi îmi pare rău că am făcut asta.
7 ianuarie, 0001 ET
Duminică dimineaţa cobor ca să mănânc ceva şi o găsesc pe bunica aşezând grămăjoare de cocă în tava pentru biscuiţi.
oho, biscuiţi? spun eu.
Mă opresc lângă ea ca să arunc un ochi, apoi simt mirosul celor care se rumenesc deja în cuptor.

pentru micul dejun?

Bunica mă cuprinde strâns în braţe.

nu, prostuţo! Mă gândeam să îi iei cu tine când mergi la familia Wesson. Aşa-i că de abia aştepţi să lucrezi la proiect împreună cu Carter?

124

De fapt, sunt neliniştită. Şi îmi pare rău că am minţit-o pe bunica. Şi nici măcar nu îl cheamă Carter. Dar bunica pare atât de bucuroasă că mă duc în vizită la alt copil. Nu ies cu nici unul dintre colegii de la şcoală.

cred că da, îi răspund.

încerc să fur nişte cocă din castron, dar bunica îmi dă mâna la o parte.

găseşte-ţi nişte mâncare sănătoasă, îmi spune ea.

biscuiţii sunt mai palpitanţi.

avem Lucky Charms[1]. Şi Pop-tarts[2].

Şi asta-i mâncare mai sănătoasă decât biscuiţii?

nu mâncăm biscuiţi la micul dejun, spune bunica, scuturând din cap.

poţi să-mi faci nişte supă? o întreb.

Nişte supă fierbinte nu sună tocmai rău.

pentru numele lui Dumnezeu, Hillie-billie, prăjeşte-ţi şi tu nişte pâine! râde bunica.

îmi târâi picioarele până în cămară şi aduc cutia de Pop-tarts. Nu a mai rămas decât un pachet. Le scot din ambalajul lor argintiu şi le aşez pe un şerveţel.

mă duc să văd cu ce mă îmbrac, spun.

Bunica scoate prima tavă de biscuiţi din cuptor şi nu mă aude. Se pare că a făcut mulţi.

[1] Marcă de cereale pentru micul dejun (n. trad.).

[2] Marcă de produse de patiserie care se vând îngheţate şi se încălzesc la cuptorul cu microunde (n. trad.).

125

încerc trei ţinute la mine în cameră şi, până la urmă, aleg rochia albastră şi puloverul gri pe care le-am primit de Crăciun. E ciudat să mă pregătesc pentru biserică. Aproape că mă încalţ cu pantofii negri care îmi sunt puţin mici, dar apoi îmi amintesc că voi sta mult timp în picioare. Mai bine port ghete.

eşti frumoasă, îmi spune bunica după ce mă întorc jos.

Bunicul îşi întinde gâtul ca să mă vadă din camera de zi.

foarte drăguţ, spune el. Cere-i bunicii nişte farduri. Coşul acela de pe bărbie nici n-o să se mai vadă.

Se lasă pe spătarul fotoliului şi deschide ziarul.

richard! protestează bunica.

Mă pipăi pe bărbie şi, într-adevăr, simt o mică umflătură care mă doare când o ating. Alerg la baie.

Coşul e mic, dar roşu aprins. Cu cât mă uit mai mult la el, cu atât sare mai mult în ochi. îl strâng puţin între degete, iar pielea din jurul lui se înroşeşte şi ea.

hillary?

Bunica vâră capul pe uşă.

am un coş, spun eu.

îl ating iar cu degetul şi tresar. Doare. Cum de nu l-am simţit până acum?

e atât de mic, încât nimeni nu o să-l vadă, spune bunica.

126

bunicul l-a văzut, zic eu.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu am de ce să plâng. Nu am de ce să plâng.

nu cred că o să-i pese cuiva, spune bunica. Dar, dacă ţi-e ruşine cu el, poţi să-l acoperi cu puţin anticearcăn. E pasta aceea crem din tubul de pe chiuveta mea.

Mă duc în baia bunicii şi încerc să fac coşul mai puţin vizibil. Anticearcănul acoperă roşeaţa, dar încă mai văd umflătura. şi încă mă mai doare când îl ating. Nu mă mai simt frumoasă. Mă întorc în camera mea şi îmi trag haina maro şi voluminoasă peste rochie şi peste pulover.

e sensibilă, răsună vocea bunicii din sufragerie când cobor scările.

păi, trebuie să se călească, spune bunicul.
e o vârstă dificilă, Richard...
Bunica mă aude şi se opreşte.
eşti gata de plecare, Hillie-billie? mă întreabă ea.
cred că da, spun eu, cu privirile în podea.
chiar ai nevoie de jacheta asta groasă? Nu e chiar atât de frig azi.
Ridic din umeri.
tu hotărăşti, spune bunica.
Merge să ia cutia cu biscuiţi din bucătărie, apoi ieşim amândouă la maşină.
Alex locuieşte într-un cartier respectabil. Ne ia jumătate de oră să ajungem acolo. La început nu îi găsim casa pentru că numerele de pe cutiile
127
poştale sunt atât de extravagante, încât ne e greu să le descifrăm, dar, în cele din urmă, uşa unei case mari şi albe cu obloane verzi se deschide şi un băiat cu păr castaniu şi pistrui iese pe verandă şi ne face cu mâna.
e Carter? mă întreabă bunica, parcând maşina pe alee.
da, spun eu. Oho, ce casă mare au.
e frumoasă, spune bunica. Vreau să-i întreb despre trandafirii aceia căţărători de pe spalier. Caut de mult ceva care înfloreşte iarna.
Îşi desface centura de siguranţă şi descuie portiera.
ah, dar nu e nevoie să intri, spun eu repede.
Dacă îşi închipuie că bunica e şi ea ortodoxă?
Dacă au icoane pe pereţi?
vreau să vorbesc cu doamna Wesson, spune bunica, deschizând portiera şi coborând din maşină. Părea cumsecade la telefon. Şi vreau să-l cunosc pe Carter.
Cobor şi eu repede şi o prind din urmă pe trotuar.
bună dimineaţa, doamnă Matthews, spune Alex când ajungem pe verandă.
îi zâmbeşte larg şi îi strânge mâna.
sunt Carter.
mă bucur să te cunosc, Carter, spune bunica. V-am adus nişte biscuiţi ah! Hillary, poţi să dai o fugă şi să aduci cutia cu biscuiţi din maşină?
sigur, răspund eu.
128
şi, cum te-ai împrietenit cu Hillary? întreabă bunica în timp ce eu alerg după biscuiţi.
Nu aud ce îi răspunde Alex, dar trebuie să fie ceva grozav, căci bunica râde când mă întorc.
Uşa se deschide şi în prag apare doamna Wesson. E foarte scundă, doar puţin mai înaltă decât mine, şi gravidă. Arată cam ciudat, căci e atât de mică de parcă şi-ar fi vârât un pepene sub rochie. Dar e foarte drăguţă. Are pistrui ca Alex.
sunteţi Hillary şi doamna Matthews! spune ea.
-Ah, spune-mi Gladys. Mă bucur atât de mult să te cunosc!
încep să vorbească despre mine şi despre Alex şi despre cât de minunat e că suntem prieteni şi despre tot felul de alte chestii stânjenitoare, iar Alex se strâmbă la mine. Eu fac ochii mari şi rânjesc la el ca o nebună.
vrei să-mi vezi camera? mă întreabă Alex.
sigur, răspund eu.
Se strecoară pe sub braţul mamei lui, iar eu îl urmez înăuntru.
E o casă elegantă. Toată numai parchet lăcuit, perdele albe şi plante de interior. Miroase a oameni bogaţi. Nu am reuşit niciodată să înţeleg ce fel de miros e acela. Poate că folosesc toţi acelaşi detergent. Mi-aş dori să mă opresc ca să mă uit la fiecare obiect în parte, dar Alex mă duce direct la etaj, la o uşă cu un semn mare şi galben pe ea,
129
ca acelea pe care le vezi la marginea drumului, lângă trecerile de pietoni.
ce-i asta? întreb eu, arătând către imaginea neagră şi zgrunţuroasă de pe semn.
ah, e un narval.

un ce?

un narval, spune Alex. Un fel de încrucişare între balenă şi unicorn. E grozav.

Deschide uşa şi îmi face loc să trec.

oho! spun eu.

Camera lui Alex nu seamănă deloc cu restul casei. în primul rând, e îngrozitor de dezordonată. Pe toată podeaua stau împrăştiate haine, cărţi, piese de Lego şi sticle de suc pe jumătate goale. Pereţii sunt acoperiţi cu afişe şi cu anunţuri imobiliare, iar pe feţele oamenilor sunt desenate bărbi şi mustăţi. Are un pat suprapus, cu perne în formă de felii de pizza. Patul de jos e acoperit cu o draperie improvizată dintr-o pătură.

vrei să desenezi pe tavan? mă întreabă el.

Râd.

-Ce?

Apoi văd că tavanul de deasupra patului e plin de mâzgăleli.

e grozav! spun eu.

Ne căţărăm pe scară până în pat. Are un pachet uriaş de carioci acolo, sus.

nu-mi vine să cred că ai voie să faci asta, spun, scoţând capacul de pe o carioca verde şi începând să scriu.

nu-i aşa? spune Alex, luând o carioca maro. Tata vrea să zugrăvească tavanul şi a spus că pot să desenez pe el dacă vreau. Ce scrii acolo?

afro seen, spun eu.

E rândul lui să râdă.

-Ce?

afro seen, repet eu. întinde gâtul ca să vadă.

ce vrea să însemne şi asta?

e numele meu adevărat, spun eu. Euphrosyne. În caz că se mai uită şi altcineva.

Sub cu vinte desenez un omuleţ cu ochelari şi pieptănătură afro.

tare, spune Alex.

Se lasă pe spate şi începe să deseneze un pui de găină uriaş.

După câteva minute, doamna Wesson deschide uşa.

trebuie să plecăm, copii. Alex! Ce-i cu dezordinea asta? Ţi-am spus să-ţi strângi lucrurile când vine Hillary!

le-am strâns. Dar s-a făcut dezordine la loc, spune Alex. Apropo, numele ei adevărat e Euphrosyne.

Doamna Wesson oftează.

mă bucur să te cunosc, Euphrosyne, spune ea. îmi pare rău că prin camera lui Alex pare să fi trecut un uragan.

nu mă deranjează, spun eu.

Alex îmi face un semn de aprobare.

În camera ei e probabil la fel de multă dezordine, nu-i aşa, Euphrosyne?

de fapt, e destul de curată, răspund eu cu o privire spăşită.

păi, eu am dislexie, spune Alex.

Eu râd, iar mama lui Alex spune:

nu are nimic de-a face cu asta. Haideţi acum, altfel o să întârziem.

Coborâm pe scară.

mergi în blugi? îl întreb pe Alex.

Are pantaloni cu găuri în genunchi şi un tricou cu Minecraft.

da, în caz că ne opreşte poliţia, spune el. Au obiceiul să oprească mai mulţi oameni duminica, aşa că luăm nişte apă la noi şi spunem că mergem la plimbare.

-Ah!

Mai bine nu mă îmbrăcam în rochie.

Domnul Wesson aşteaptă lângă uşa din faţă cu şase sticle de apă sub braţ. E foarte înalt, are păr blond şi o barbă scurtă şi roşcată. O sărută pe doamna Wesson pe buze şi se uită la ceas.

trebuie să plecăm, spune el. O aşteptăm pe Jenny?
nu, cred că doarme la o prietenă, spune doamna Wesson.
jenny e sora ta? îl întreb pe Alex.
Se strâmbă.
da. Nu prea mai vine la Liturghie.
-Ah!
132
Nu ştiu ce aş putea să-i răspund.
Familia Wesson are o furgonetă verde, cu
două rânduri de scaune în spate. Eu şi Alex ne aşezăm în spatele părinţilor lui. Lăsăm scaunul dintre noi gol, ca să nu ne atingem din greşeală mâinile. Doamna Wesson îmi pune o grămadă de întrebări pe drum, despre şcoală şi despre ce îmi place să fac. Pare foarte drăguţă.

Drumul durează cam jumătate de oră, dar pare mai lung. Ieşim din oraş şi ne afundăm şi mai mult printre păduri şi câmpuri, până când cotim în cele din urmă pe un drum de pământ care şerpuieşte mile întregi. Furgoneta saltă şi se zdruncină printre hârtoape şi pietre. Mă simt cam rău când oprim într-un luminiş, lângă o rulotă şi alte cinci sau şase maşini. Domnul Wesson parchează în spate şi ne dăm jos din furgonetă.

Când trântesc portiera aud şi alt sunet, unul care îmi dă fiori pe şira spinării. Un sunet pe care nu l-am mai auzit de luni întregi. în rulotă sună clopotele. Clopote ortodoxe. Triste şi vesele, şi mânioase, şi uimite în acelaşi timp. Ca şi cum ştiu şi ele ce s-a întâmplat şi cântă despre asta.

fug înainte trebuie să-mi găsesc roba şi să primesc binecuvântarea, îi spune tatălui lui.

O ia la goană prin luminiş, înspre rulotă. Noi îl urmăm mai încet. îmi încrucişez braţele strâns pe piept şi mă cuprinde dintr-odată frigul, chiar dacă vremea nu e chiar atât de rea. Nu îmi vine să cred ce se întâmplă. Că există un astfel de loc.
133
Domnul Wesson ne conduce pe treptele de
lemn şi deschide uşa. Eu şi doamna Wesson îl urmăm înăuntru.

Mă loveşte ca un val. Mirosul dens şi străin al tămâii. Căldura corpurilor şi a lumânărilor. Clinchetul cădelniţei. Oamenii dinăuntru se întorc ca să vadă cine intră şi, timp de o clipă, nu pot distinge feţele adunării de chipurile din icoanele de pe pereţi. Se învârtejesc unele în altele. Mâna dreaptă mi se ridică la frunte aproape de una singură şi îmi face semnul crucii pe trup.

Doamna Wesson închide uşa în spatele nostru şi se apropie de domnul Wesson, ca să se închine şi să facă trei mătănii. înaintează prin mijlocul încăperii şi se închină la icoana de pe piedestal. Mă grăbesc să fac şi eu trei închinăciuni. M-am dezobişnuit. Mă închin înaintea icoanei tremurând, apoi merg în faţă ca să sărut icoana lui Hristos şi a Sfintei Fecioare. Printr-un panou cu icoane mai mari aşezate pe şevalete, văd preotul şi trei paracliseri în veşminte aurite, învârtindu-se în jurul altarului.

Mă duc lângă domnul şi doamna Wesson, pe latura din dreapta a rulotei. Nu am mai fost la biserică de luni bune, dar corpul meu ştie ce să facă picioarele lipite, mâinile împreunate în faţă, genunchii puţin îndoiţi ca să nu leşin, ochii mari ca să nu-mi scape nimic.

Preotul apare în deschizătura dintre şirurile de icoane. Apuc să îi văd barba neagră şi argintie
134
înainte să se întoarcă înspre altar. E părintele Inochentie.

a Ta este împărăţia, puterea şi slava, cântă el, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh... acum şi pururea şi în vecii vecilor.

amin, cântă nişte voci în colţul rulotei.

în pace Domnului să ne rugăm, cântă părintele Inochentie.

doamne, miluieşte.

Arunc pe furiş o privire către colţ. În cor sunt patru sau cinci persoane. Mi se taie respiraţia când recunosc două dintre ele. Mimi stă la marginea rândului, uitându-se la un teanc de partituri, cu faţa pe jumătate ascunsă într-un batic negru. Lângă ea, un tânăr oacheş cu barbă scurtă, pe care îl recunosc de îndată. E Daniel Liakos, fiul cel mai mare al domnului Liakos. Credeam că e în siguranţă pe undeva, prin Europa.

Trebuie să aştept până la sfârşitul Liturghiei ca să vorbesc cu Mimi. Mă mut nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Vreau să mă duc la ea şi să o strâng în braţe. Poate se uită înspre mine, ca să îi pot

face semn cu mâna.
Terminăm primele cântece nu-mi mai aduc
aminte cum se cheamă. Ar fi trebuit să ştiu. Tata
obişnuia să ne vorbească, mie şi lui Kat, despre înţelesul fiecărei părţi a slujbei, dar poate că nu l-am ascultat cu prea multă atenţie. E cântecul cu „fericiţi cei prigoniţi" şi „fericiţi cei curaţi cu inima" şi cel cu „Cel Ce ai înviat din morţi" pe care
135
le cânt mereu în gura mare pentru că ştiu părţile acelea pe dinafară. Şi cântecul cu „Sfinte Dumnezeule", care sună atât de trist şi în timpul căruia facem trei mătănii.

Totul pare mai misterios şi mai straniu după ce nu am mai fost de mult timp la biserică, îmi dau seama pentru prima oară cât de puţin înţeleg din tot ce se întâmplă. Mi-a plăcut de la bun început, dar nu m-am întrebat niciodată de unde provine fiecare parte. Ce înseamnă prokeimenon, până la urmă? De ce repetăm totul de câteva ori?

încep să îmi obosească picioarele. Nu mai sunt obişnuită să petrec mult timp fără să stau jos. Mă bucur când părintele Inochentie începe să vorbească, iar noi putem să ne aşezăm şi să îl ascultăm. Vorbeşte despre botezul lui Iisus şi despre pogorârea Sfântului Duh.

hristos S-a botezat! spune el.

în râul Iordan! răspund toţi.

Până şi eu, deşi uitasem că ştiu răspunsul.

Ne ridicăm din nou, iar corul cântă despre heruvimi, în timp ce părintele Inochentie şi paracliserii păşesc în jurul încăperii şi se roagă pentru toată lumea. A mai rămas destul din Liturghie tatăl Nostru şi Crezul şi împărtăşania. Eu nu mă aşez la rând pentru împărtăşanie, pentru că nu ştiu dacă ar trebui sau nu. Nu am mai postit, nu m-am mai spovedit, nu m-am mai rugat şi nici nu am mai fost la biserică dacă mă duc acolo,
136
în faţă, şi părintele Inochentie îmi spune în auzul tuturor să nu mă împărtăşesc? Mai bine aştept şi il întreb mai târziu ce am de făcut.

înainte să se termine slujba, cântăm „Mulţi ani trăiască" pentru cei care îşi sărbătoresc aniversarea şi „Veşnica pomenire" pentru cei care au murit. Părintele Inochentie citeşte multe nume. Aud cinci Alex, două Nicole şi o Katerina copil şi mă întreb dacă printre ei se află şi familia mea, dacă au fost pomeniţi în tot acest timp.

Când se termină Liturghia, ne aşezăm la rând ca să sărutăm crucea de aur şi să primim o binecuvântare de la părintele Inochentie. Sunt puţin neliniştită, dar el îmi întinde crucea şi îmi spune „Dumnezeu să te binecuvânteze" cu aceeaşi voce joasă cu care mi-a urat Crăciun fericit în anticariat.

Când îmi trece rândul, Mimi a dispărut, iar familia Wesson e gata să plece acasă. Părintele nu mi-a spus cum să iau înapoi icoana Sfântului Nicolae şi nici ce ar trebui să fac acum, când m-am împrietenit cu Alex.

Mă duc acasă mai nedumerită ca niciodată.
9 ianuarie, 0001 ET

Bunicul comandă pizza la cină. E mare lucru, pentru că bunica ne pregăteşte cina aproape de fiecare dată. Dar în seara asta iese cu nişte prietene
137
la restaurant sau ceva de felul acesta. aşa că am rămas singură cu bunicul.

cum a fost la şcoală? mă întreabă bunicul, desfăcându-şi o bere.

bine, răspund eu cu gura plină de pizza. Am luat notă mare la testul de vocabular de vineri.

bravo ţie, încuviinţează din cap bunicul. Şi cum te mai descurci la matematică?

înghit bucata de pizza şi muşc încă una. E foarte gustoasă. Nu mai sunt atentă la ce spun.

bine, acum. Recapitulăm ce am învăţat înainte de vacanţa de Crăciun. Dar cred că săptămâna viitoare începem un capitol nou. Pare greu.

Bunicul se lasă pe spătarul scaunului şi se uită la mine cu ochii mijiţi. Trece un minut până să îmi dau seama că s-a întâmplat ceva rău. Bunicul pare furios. Aşez felia de pizza înapoi pe farfurie. Ce am făcut? Stăteam de vorbă şi totul era în regulă.

bunicule? spun eu cu sfială. E doar matematică. O să pricep eu cumva.

încă mai spui astfel de lucruri? mă întreabă el, tăindu-mi vorba.

ce fel de lucruri?

Sunt nedumerită.

să ştii că bunica îşi face multe griji pentru tine, spune bunicul. Te-am adus în casa noastră şi am avut grijă de tine când tatăl tău şi-a bătut joc de viaţa lui, te hrănim, te ducem la şcoală şi la un psihiatru scump, iar tu tot mai vorbeşti despre

138

crăciun şi te cerţi cu doctorul despre Dumnezeu şi despre Iisus şi cine mai ştie despre ce. Ce-i în capul tău?

Nu ştiu ce să-i răspund. Inima îmi bate cu repeziciune.

Bunicul îşi trânteşte berea pe masă.

-Am spus ce-i în capul tău? mârâie el.

îmi pare rău... şoptesc eu.

părerile de rău nu rezolvă nimic, spune bunicul. Vrei să ne omori pe toţi? Ca pe părinţii tăi? Crezi că s-a terminat?

nu, spun eu.

Am vocea piţigăiată.

bine, pentru că nu s-a terminat, spune bunicul. Dacă mai vorbeşti aşa, o să fim arestaţi sau împuşcaţi sau mai rău. Trebuie să te potoleşti, Euphrosyne.

ce? întreb eu, zdruncinată.

am spus să te potoleşti.

dar m-ai strigat Euphrosyne, spun eu.

ba nu. Să nu mai spui numele ăsta.

dar aşa m-ai strigat!

nu, spune bunicul.

Se ridică şi scaunul se prăbuşeşte în urma lui.

nu fi impertinentă, Hillary.

Mă înfurii.

nu mă cheamă Hillary. Şi ştii şi tu asta m-ai strigat Euphrosyne.

ţi-am spus să nu fii impertinentă! răcneşte bunicul.

139

Mă apucă de braţ şi mă ridică de pe scaun.

-Au! strig eu, iar bunicul mă împinge pe scări în sus, trăgându-mă după el când mă împiedic de o treaptă. Mă doare!

te învăţ ceva ce are să-ţi salveze viaţa, spune bunicul.

Deschide uşa de la camera mea cu o lovitură
de picior şi mă azvârle pe pat.

Eu mă dau înapoi, strângându-mi braţul la piept. Mâna lui mi-a lăsat o urmă roşie.

Bunicul îmi deschide rucsacul şi îl goleşte pe podea. Caută prin buzunare şi scoate creioanele, pixurile şi ambalajele de gumă de mestecat. începe să smulgă sertarele de la birou şi să arunce lucrurile din ele într-o grămadă.

nu! strig eu, când apucă mânerul de la sertarul de sus.

Bunicul deschide sertarul şi scoate O buclă în timp. O azvârle de o parte şi caută mai adânc. Apoi înjură.

în mână ţine două dintre figurinele din iesle. Pruncul Iisus şi Sfânta Fecioară.

Le dă drumul pe birou şi scoate îngerul cu aripa spartă.

ar fi trebuit să-mi închipui că o să faci asta, spune el.

Mă uit la omuleţii care zac neajutoraţi pe birou şi simt cum totul se prăbuşeşte în jurul meu.

întinde mâna, spune bunicul.

Nu fac nici o mişcare. Mi-e prea frică.

140

am spus să întinzi mâna, repetă bunicul cu
o voce înfricoşătoare.

Întind mâna tremurând.

Bunicul mi-l pune pe Pruncul Iisus în palmă. E rece. Ţine ochii închişi, de parcă ar dormi liniştit.

sparge-l, spune bunicul.
-Ce?
am spus să îl spargi, repetă el.
Mă uit la chipul copilaşului, iar apoi la bunicul.
e o bucată de porţelan! răcneşte bunicul. îţi pasă mai mult de o tâmpenie de obiect decât de mine şi de bunica? Sparge-l, Hillary!
O înşfacă pe Sfânta Fecioară de pe birou şi o aruncă de perete. Se sfărâmă în bucăţi de porţelan pictat.
încep să plâng. Dar nu vreau să îl sparg pe Pruncul Iisus.
Bunicul întinde mâna după figurină. încerc să o feresc de el, dar mi-o smulge dintre degete şi o azvârle cât colo. O aud spărgându-se.
nu mai plânge, spune bunicul.
Plâng şi mai tare.
-Am spus să te opreşti, spune bunicul. Maturizează-te. Trebuie să înveţi cum să supravieţuieşti în lumea asta.
Suspin şi iar suspin, uitându-mă la el de parcă s-ar fi prefăcut într-un monstru. Cum de se întâmplă una ca asta?
trebuie să înveţi, spune bunicul.
141
Mă apucă de umeri şi mă scutură înainte şi înapoi.
trebuie să înveţi, Hillary!
nu mă cheamă Hillary! strig la el.
Bunicul mă plesneşte peste faţă.
Mă ustură atât de rău, încât, timp de o clipă, mă opresc din plâns şi duc mâna la obraz.
Bunicul se îndreaptă de spate, respirând greu. Nici nu pot să mă uit la el.
trebuie să înveţi, spune el cu voce joasă.
Ia îngerul de pe birou şi iese din cameră, scărpinându-se pe ceafă.

CAPITOLUL V

10 ianuarie, 0001 ET

Bunica intră în cameră la 6:45 pentru că nu m-am dat încă jos din pat.
trezeşte-te, Hillary, spune ea. Vai, ce dezordine e în camera asta. Ai dormit cu lumina aprinsă noaptea trecută?
da, spun eu de sub plapumă.
Vreau să rămân aici. Vreau să mă lase toată lumea în pace.
O aud pe bunica umblând prin jur şi dând la o parte draperiile. Se opreşte lângă peretele unde zac cioburile de porţelan. Tot aştept să îmi spună ceva, dar nu scoate nici o vorbă. Doar vine şi se aşază pe pat. Poate că aşteaptă să vorbesc eu mai întâi. Nu vreau nici să vorbesc, nici să mă gândesc. Vreau doar să mă ascund sub plapumă.
Mă mângâie uşor pe braţ, în cele din urmă. Tresar. Cred că am o vânătaie.
143
o să pun de cafea, spune bunica. Vrei să ne oprim la McDonalds în drum spre şcoală şi să luăm micul dejun?
da, răspund eu.
Se ridică să plece.
bunico?
-Da?
bunicul a plecat deja la muncă?
da, a plecat mai devreme astăzi, răspunde bunica.
Mai rămâne un minut, aşteptând să mai spun ceva. Apoi coboară.
Când mă duc la baie, găsesc o vânătaie pe braţ şi un semn roşu pe obraz. Fac faţa să arate normal cu puţin anticearcăn de la bunica şi îmbrac o bluză cu mâneci lungi ca să îmi ascund braţul. îmi ia destul de mult timp să înghesui toate cărţile şi dosarele şi celelalte lucruri înapoi în rucsac.
Trecem pe la McDonalds în drum spre şcoală şi cumpăr un McMuffin cu ouă şi brânză, ceea ce pare o idee bună până când muşc din el şi îmi aduc aminte că ultima oară am mâncat unul de Paşti,

cu domnul Liakos. încerc să îl termin ca să nu o supăr pe bunica, dar stomacul meu se împotriveşte. Mă bucur să mă dau jos din maşină şi să intru în şcoală, unde nimeni n-o să îmi dea atenţie.

E o zi plictisitoare de miercuri. Domnişoara Linda ne împarte jurnalele în care vrea să scriem tot restul semestrului şi ne spune că putem

144

scrie despre ce vrem, pentru că o să ne păstreze secretul. Ştiu deja că e o minciună, pentru că îi povesteşte totul doctorului Snead, aşa că scriu despre cât de mult îmi plac hainele pe care le-am primit de Sărbători şi că vreau să ajung creatoare de modă când cresc mare.

De fapt, nu ştiu ce vreau să ajung când cresc mare, dar celelalte fete din clasă spun tot timpul că vor să ajungă creatoare de modă şi că mamele lor cred că au talent, aşa că pare o minciună potrivită. Desenez câteva rochii şi nişte pantofi în josul paginii ca să par mai convingătoare.

Pe terenul de picnic, mă aşez pe bordura de lemn care împiedică pietricelele să se împrăştie peste tot şi îmi bag mâinile în buzunarele de la jachetă ca să mă încălzesc. Mă uit la pădure prin ochiurile gardului şi îmi las gândurile să cutreiere.

hei, Euphrosyne!

Tresar.

Alex se trânteşte lângă mine.

cum îţi merge?

Mă uit în jur să văd dacă mai e cineva prin apropiere.

nu-mi spune aşa aici! şuier. Am putea să dăm de mare necaz!

am avut grijă să nu mai fie nimeni prin preajmă, spune Alex, ridicând din umeri.

ai grijă să nu-mi spui aşa aici.

măi să fie, ce ţâfnoasă eşti azi!

145

-Ascultă, nu-i de glumit cu asta, îi spun. Trebuie să fii atent. Poate că nici nu ar trebui să vorbim unul cu altul.

ştiu că nu-i de glumit, spune el. Dar, haide, suntem copii. Nu ne dă nimeni atenţie.

ba da, spun eu. Toţi mă supraveghează pe mine. Ar trebui să-ţi petreci timpul cu altcineva, ca să nu înceapă să te supravegheze şi pe tine.

ar trebui să fim prieteni, nu mai ţii minte? subliniază Alex. E normal să petrecem timp împreună. Altfel ar fi ciudat să vii pe la mine.

Mă dau puţin într-o parte, ca să nu mai stăm atât de aproape.

păi, încearcă să te porţi normal atunci. Nu-mi mai spune aşa aici.

Alex râde.

tu nu te porţi normal! Relaxează-te.

Mă loveşte uşor peste braţ.

au! spun.

hai, doar nu te-a durut, spune el.

Ţin mâna pe locul de unde m-a apucat bunicul şi simt cum mi se umplu ochii de lacrimi.

lasă-mă în pace, îi spun. Nu mă simt bine.

Mai am puţin şi plâng. Vreau să plece odată.

hei, îmi pare rău, spune Alex. Chiar te-a durut? îmi pare rău, n-am vrut...

Şi chiar arată spăşit. încep să mă simt prost pentru că l-am făcut pe el să se simtă prost când nici măcar nu e vina lui, apoi mă zăpăcesc pentru

146

că simt prea multe lucruri în acelaşi timp şi o lacrimă îmi alunecă pe obraz.

n-are nimic, mormăi eu. Vreau doar să rămân singură.

bine, spune Alex. îmi pare foarte rău.

Se ridică şi aşteaptă stânjenit, ca şi cum nu ştie dacă ar trebui să mă îmbrăţişeze sau să-şi ceară iar scuze sau altceva.

Eu îmi muşc buza şi încerc să nu plâng.

După un minut, Alex îşi vâră mâinile în buzunare şi se îndepărtează cu capul în jos. îmi trag gluga pe cap şi mă uit ţintă la pădure.

11 ianuarie, 0001 ET

bine ai venit înapoi, Hillary, spune doctorul Snead.

Părul i-a revenit la normal, dat pe spate cu gel. Se aşază pe scaun şi îmi deschide dosarul.

nu ne-am văzut de ceva timp. Te simţi mai bine?

da, spun eu.

se pare că ai petrecut două săptămâni bune la şcoală, spune el. S-a întâmplat ceva deosebit de când am vorbit ultima oară?

Hmm... A dispărut Mimi. A dispărut Boston. I-am cunoscut pe Alex şi pe familia lui. Am mers la prima Liturghie din ultimele luni. A reapărut Mimi. Bunicul mi-a găsit ascunzătoarea, a spart tot ce era înăuntru şi mi-a dat o palmă.

147

nu ştiu, spun.

Doctorul Snead chicoteşte, dar pare cam iritat.

hai, nu începe iar cu „nu ştiu". Spune drept dacă nu vrei să vorbeşti despre asta.

nu vreau să vorbesc despre asta.

de ce nu?

nu vreau şi gata.

haide, Hillary, poţi să fii sinceră cu mine. Am purtat o discuţie atât de folositoare data trecută. Am simţit că te-ai deschis cu adevărat şi că ţi-ai împărtăşit gândurile. Nu-i aşa că ţi-a fost de ajutor să vorbeşti despre grijile care te macină?

nu, răspund eu.

Se uită la mine cu asprime şi cu insistenţă, încruntând din sprâncene. Apoi închide dosarul şi îl aşază pe birou. Se apleacă, sprijinindu-se pe coate ca să-şi apropie faţa de a mea.

s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? mă întreabă el calm.

Nu răspund nimic, îi înfrunt doar privirea.

s-a întâmplat într-adevăr ceva, spune el. Ştii cum îmi dau seama, Hillary? Pentru că eşti furioasă.

Tot nu vorbesc.

primele dăţi când ai venit să mă vezi, erai neliniştită tot timpul. Erai speriată. Tresăreai şi te trăgeai de degete şi erai mereu foarte timidă.

Mă ţintuieşte fără să clipească.

Mă mănâncă ochiul stâng, dar, dacă îl închid, atunci pierd.

148

ştii ceva, Hillary? spune doctorul Snead. Azi nu te-ai tras de degete nici măcar o singură dată. Şi nu tremuri. Nu eşti speriată, ci furioasă.

Vreau să bat din palme în faţa lui ca să-l fac să clipească.

te-ai certat cu noul tău prieten? Cum îl cheamă... Carter?

nu-i (şi spun un cuvânt urât) dumitale de treabă!

Doctorul Snead râde şi se plezneşte peste genunchi de parcă aş fi spus ceva teribil de amuzant.

Strâng din pumni. Voiam să-l intimidez. Acum par doar un copil prost. Poate că nici nu am folosit cuvântul aşa cum trebuie.

te-ai schimbat atât de mult, Hillary, spune doctorul Snead fără să se oprească din râs. Mă impresionează cât de mult ai evoluat! Ai mai multă încredere în tine decât până acum.

am spus un cuvânt urât şi dumneavoastră vă bucuraţi.

e semn că te maturizezi, spune doctorul Snead. Şi că îţi exteriorizezi sentimentele.

ba nu. E un cuvânt prostesc şi urât şi nu ar fi trebuit să îl spun.

e în regulă să înjuri, Hillary.

ba nu! spun iarăşi. Sunt doar un copil!

până şi copiii au nevoie de libertate să se exprime.

Atunci de ce îmi urmăreşti fiecare mişcare şi fiecare cuvânt? întreb în sinea mea. încep să mă supăr

149

destul de rău şi, dacă mai vorbesc, ştiu că o să dezvălui ceva.

e în regulă să-ţi foloseşti întregul vocabular, Hillary, repetă doctorul Snead când vede că am tăcut de-a binelea. Poţi să foloseşti toate cuvintele care te fac să te simţi mai bine.

Are o privire ciudată şi nerăbdătoare în ochi. De parcă ar vrea să folosesc cuvântul din nou. De

parcă ar însemna că a reuşit în sfârşit să mă supere.
Nu mai scot nici o vorbă tot restul şedinţei
şi terminăm mai devreme. Când plec cu bunica, mă simt murdară şi tristă. Pentru că doctorul Snead are dreptate. Hillary cea veche adică Euphrosyne nu ar fi spus aşa ceva nici în ruptul capului.
12 ianuarie, 0001 ET

Telefonul sună la ora 22.00.

Aproape că adormisem şi sar de sub pături.
Scot telefonul de sub pernă. Străluceşte. Am primit un mesaj de la un număr pe care nu-l recunosc. Ating ecranul ca să îl citesc.

Ai terminat „O buclă în timp"?

Mă uit cu ochii mari la ecran. în afară de bunica şi de bunicul, doar o singură persoană mai ştie că citesc asta.

Da, trimit.

150

Pe ecran apare un şir de puncte. îmi scrie ceva.

AAAAAM AJUUUUNS

Râd.

Mi-ar plăcea să mă teleportez, scriu eu.

Unde te-ai duce?

Oriunde, numai să plec de aici.

îmi trimite o faţă încruntată. Atât de rău e?

Da.

Punctele apar, apoi dispar, apoi apar din nou, apoi dispar din nou. Nu se poate hotărî ce să-mi răspundă.

Te-am văzut cântând, scriu eu.

Am auzit că ai fost acolo! răspunde ea. Mi-a părut atât de rău că nu ne-am întâlnit! Mai vii?

Cred că da.

Bine.

Unde eşti acum? o întreb.

Urmează o pauză. Nu vreau să-ţi răspund printr-un mesaj, spune ea.

Ah. Bine. E de înţeles. Scriu: Mi-ar plăcea să locuiesc cu tine.

încă o faţă încruntată. Bunicii tăi par oameni de treabă.

Bunica e drăguţă, scriu eu.

Şi bunicul tău nu?

Mi-a dat o palmă ieri pentru că a aflat că ascund nişte lucruri, răspund eu. Nu i-am mai povestit nimănui până acum.

Punctele apar şi dispar de câteva ori până primesc în sfârşit un răspuns.

151

Asta mă înfurie foarte tare. Vreau să vin să te iau chiar acum. Eşti bine?

Sunt bine, îi răspund. Inima îmi bate cu repeziciune. Vrea să vină să mă ia?

Bunicii tăi dorm?

Nu ştiu. Stai puţin.

Pun jos telefonul şi traversez camera în vârful picioarelor. Deschid uşa şi îl aud pe bunicul sforăind. Pentru nişte adulţi, se duc devreme la culcare. Mă furişez înapoi în pat şi iau telefonul în mână.

Da, dorm.

Ajung cam într-o oră. Poţi să împachetezi nişte haine şi să te strecori afară din casă fără să îi trezeşti?

Da, răspund. Inima începe să îmi bată şi mai tare.

Unde locuieşti? îi trimit adresa.

Bine. Ştii cum să ştergi toată informaţia din telefon?

Nu. Adaug o faţă încruntată, îmi trimite instrucţiuni.

Trebuie să îl laşi acolo, căci pot să îl urmărească, scrie ea.

Bine.

Ne vedem în curând.
Bine.
Aprind lanterna de la telefon şi scot toate cărţile din rucsac. înghesui înăuntru toată lenjeria de corp şi toate şosetele, două perechi de blugi şi două tricouri. îmi scot pijamaua şi mă îmbrac cu
152
ultimii blugi, cu o bluză de trening şi cu jacheta. Nu mai e loc pentru încă o pereche de pantofi, aşa că nu iau decât pantofii de tenis pe care îi am în picioare. îmi prind părul într-o coadă de cal, apoi şterg tot ce am în telefon şi îl las pe pernă.
Chiar facem asta? Mă simt speriată şi agitată.
Bunicul nu se opreşte din sforăit când cobor scările. în jur e linişte. Ceasul de pe cuptorul cu microunde clipeşte adormitor. Nu-mi vine să cred că fug de acasă. Descui uşa de la intrare şi mă furişez afară.
E o noapte rece şi liniştită de ianuarie. Mă aşez lângă coşul de gunoi de la capătul aleii, îmi strâng genunchii la piept şi aştept. Stelele sclipesc la fel de misterios ca în noaptea în care a nins. Răceala asfaltului îmi pătrunde prin pantaloni.
începe să mi se facă iar somn când o maşină veche şi albă întoarce pe strada noastră. Timp de o clipă mă gândesc să o iau la goană şi să mă ascund. Dacă nu e ea, e ciudat să vezi un copil aşezat lângă un coş de gunoi în mijlocul nopţii.
Maşina încetineşte şi se opreşte în faţa casei. Când lumina dinăuntru se aprinde, mă ridic şi îmi iau rucsacul în spate. E Mimi.
13 ianuarie, 0001 ET
Cu toate că lumina soarelui pătrunde prin geamuri, în cameră e răcoare. Dar păturile sunt
153
călduroase. Şi grele. Mai ales la picioare, pentru cine ştie ce motiv. îmi strâng genunchii la piept şi aud un grohăit ca de porc dinspre capătul patului. Când trag cu ochiul peste marginea plăpumii, văd un câine cu pete albe şi negre şi cu botul turtit uitându-se jignit la mine.
îmi pare rău, şoptesc eu.
Câinele grohăie iar şi se târâie spre mine ca să mă lingă pe bărbie.
bleah. încetează, spun eu.
Pare atât de dezamăgit, încât îl las să-mi mai umple degetele de bale timp de câteva minute. Tot clipeşte către mine pieziş, grohăie şi se agită. Parcă ar fi un porc, cu corpul micuţ ca de purcel, cu nasul turtit şi cu urechile în formă de triunghi. Şi cu picioarele scurte.
eşti ciudat, îi spun.
Câinele deschide botul şi îmi zâmbeşte cu gura până la urechi. Parcă ar fi câinele din Winn-Dixie e de vină![1]
ar trebui să te cheme Walmart sau Publix[2] sau ceva de felul acesta, îi spun eu. Sau Porcuşor. Ha!
Mă uit după un ceas, dar nu găsesc nici unul. Pe lângă pereţi stau îngrămădite teancuri de cărţi, mai puţin acolo unde se află patul şi o noptieră
[1] Because of Winn-Dixie în original, roman pentru copii de Kate DiCamillo, publicat în 2000, despre un câine pe nume Winn-Dixie, după supermarketul în care a fost găsit (n. trad.).
[2]Supermarketuri americane (n. trad.).
154
cu nişte lumânări şi un volum cu titlul Cât timp nu avem chipuri[1]. Când mă ridic în capul oaselor, o văd pe Mimi într-un sac de dormit pe podea, cu capul pe o pernă de la canapea şi cu faţa ascunsă sub braţe. Respiră rar şi adânc.
Unde suntem? Noaptea trecută a fost prea întuneric ca să pot vedea ceva. Mă aplec ca să mă uit pe fereastră şi nu dau cu ochii decât de ramuri de copaci.
Drumul a durat o veşnicie. Cred că am adormit, căci îmi amintesc ca prin vis că Mimi m-a scuturat şi mi-a spus că am ajuns. Apoi am mers împiedicându-ne prin întuneric şi am aşteptat să găsească cheia potrivită ca să deschidă uşa.
încep să înţeleg cu adevărat că am fugit de acasă. Numai Mimi ştie unde mă aflu. Oare bunica e îngrijorată? O să cheme poliţia? Ce or să spună la şcoală când or să vadă că nu apar? Ce o să facă doctorul Snead?
îmbrăţişez câinele-porc drept consolare, iar el fornăie şi se mai agită puţin, încercând să se

răsucească şi să mă lingă pe faţă.

Mimi se mişcă pe podea. Câinele o aude, se strecoară printre braţele mele ca să sară jos din pat şi începe să o lingă pe Mimi pe faţă.

bleah, Wart, potoleşte-te. Eşti dezgustător, spune ea, dând botul câinelui la o parte.

Eu chicotesc.

[1] Till We Have Faces: A Myth Retold (1956), roman de C.S. Lewis (n. trad.).

155

wart? o întreb.

e dintr-o carte, mormăie ea, frecându-se la ochi.

Wart ne aude vorbind despre el şi se bucură iar. Se aşază şi se uită de la una la alta. Dacă ar fi fost Hershey, pun pariu că ar fi lovit cu coada în podea. Dar cred că Wart nici măcar nu are coadă. Grohăie fericit.

de ce scoate sunetul ăsta? întreb eu.

are probleme cu respiraţia. Pentru că are botul atât de teşit, spune Mimi.

-Ah! Sărmanul Wart... întind braţele către el.

Câinele sare entuziasmat şi se caţără înapoi în pat, sărindu-mi în poală şi aproape rostogolindu-se pe spate de atâta fericire.

trebuie să-l scot la plimbare, spune Mimi, deschizând fermoarul de la sacul de dormit.

Poartă un tricou larg şi albastru, cu cuvântul „SPAM" imprimat cu litere galbene, pantaloni de pijama în dungi şi şosete pufoase şi roz. îmi dau seama pentru prima oară că e puţin cam scundă pentru un adult. Nu e mult mai înaltă decât mine şi pare mai tânără cu părul desfăcut.

Îi ajunge până aproape de umeri şi capetele se ondulează spre interior.

haide, Wart, spune ea, întinzând braţele până când îi pocnesc coatele. Vrei să mergi la oliţă?

Wart sare din pat, aterizează greoi pe podea şi tropăie către uşă.

156

ne întoarcem imediat, spune Mimi.

Cât timp scoate câinele la plimbare, eu mă dau jos din pat şi mă mai uit puţin prin cameră, îmi strâng braţele la piept ca să mă încălzesc. în teancurile de lângă pereţi sunt multe cărţi de la bibliotecă, probabil cele pe care ar fi trebuit să le arunce. Câteva exemplare din Narnia şi cărţi de Madeleine LEngle, de Max Lucado[1] şi de cineva pe nume George MacDonald[2]. Şi nişte cărţi pentru adulţi, Izvor de pace[3], Puterea şi slava[4] şi Adăpostul[5]. Mă întreb dacă Mimi le-a citit pe toate.

într-un colţ găsesc o cutie mare de carton. E plină cu haine. Cred că nu are şifonier.

Ies din dormitor şi ajung într-o cameră pe jumătate sufragerie, pe jumătate bucătărie tocmai când Mimi şi Wart intră în casă. Wart mă întâmpină săltând de parcă nu m-ar mai fi văzut de mult timp.

hei, Wart! îi spun, scărpinându-l pe spate în timp ce el se răsuceşte încercând să mă lingă pe mână. Ah, Mimi, unde-i baia?

după colţ, la stânga, răspunde Mimi.

[1] Max Lucado (n. 1955), scriitor şi predicator american (n. trad.).

[2] George MacDonald (1824-1905), scriitor şi preot scoţian (n. trad.).

[3] Peace Like a River (2001), roman al scriitorului american Leif Enger (n. trad.).

[4] The Power and the Glory (1940), roman al scriitorului britanic Graham Greene (. trad.).

[5] The Hiding Place (1971), autobiografia lui Corrie ten Boom (n. trad.).

157

Când mă întorc o găsesc pe Mimi în bucătărie, căutând ceva în dulap. Văd pentru prima oară că nu are frigider.

nu pot să trag apa la toaletă şi chiuveta nu funcţionează, îi spun. M-am spălat pe mâini cu dezinfectant.

ah, îmi pare rău, am uitat să-ţi spun că nu am apă, spune Mimi. Eu folosesc o groapă, afară.

Mă uit ţintă la ea.

nu ai apă?

am apă de băut, spune Mimi.

Deschide dulapul de sub chiuvetă şi îmi arată şiruri întregi de bidoane vechi de lapte.

dar cum te speli? o întreb.

am un butoi afară care se umple ori de câte ori plouă, răspunde ea. îl folosesc ca să umplu cada.

dar e rece! spun eu.

da, spune Mimi, strâmbându-se. Mă spăl repede.

n-ai putea să încălzeşti apă pe aragaz?

nu am nici curent electric.

de ce nu?

aici nu locuia nimeni înainte, răspunde Mimi. Dacă ar da cineva drumul la apă şi la electricitate, guvernul ar băga de seamă. Şi, de altfel, nu mai pot să-mi folosesc cardul. Pot să-mi vadă

tranzacţiile.

Timp de un minut nu mai scot o vorbă şi mă uit cu ochii mari în jur. Nu mă gândisem la nimic

158

din toate acestea. îmi închipuisem, într-un fel, că apa şi curentul electric sunt incluse automat în casă. Chiar suntem complet deconectate? Avem toaleta afară?

Mimi se sprijină de bufet.

îţi pare rău că ai venit aici?

Compar căsuţa friguroasă şi plină de cărţi a lui Mimi şi a lui Wart cu casa bunicilor, unde e cald şi toaletele funcţionează, dar bunicul mi-a dat o palmă şi trebuie să merg la şcoală şi la doctorul Snead şi să dorm singură în cameră.

-Nu.

bine, spune Mimi.

îşi încrucişează braţele la piept şi arată puţin ca mine, atunci când mă simt copleşită şi îngrijorată. Nu e prea încurajator să vezi un adult arătând aşa.

ce vrei la micul dejun? mă întreabă Mimi.

Vin lângă ea ca să văd ce are în dulap. Numai

lucruri care nu trebuie ţinute la frigider covrigi şi pâine, mere, biscuiţi, unt de arahide, miere, conserve de legume, chili, ton, prăjiturele, batoane de cereale, stafide, alune, supă, prune uscate, banane şi carne uscată de curcan. De fapt mi-e poftă de ceva cald şi gustos la micul dejun, dar nu vreau să o fac să se simtă prost.

pot să îmi fac o tartină cu banană şi unt de arahide? o întreb.

sigur că da, spune Mimi. Găseşti tacâmuri în sertarul acela de lângă chiuvetă şi farfurii în dulapul din dreapta.

159

Ne facem nişte tartine şi ne aşezăm pe covorul din sufragerie, căci nu avem masă. Mimi aduce două pături din dormitor ca să ne ţină de cald, iar câinele se ghemuieşte lângă mine şi sforăie.

Nu vorbim nici una prea mult. Mi s-a părut periculos şi palpitant să fug de acasă noaptea trecută. Acum, că am evadat, nu ştiu ce ar trebui să fac mai departe.

crezi că putem merge să-mi iau icoana? întreb cu gura plină.

ce icoană? spune Mimi.

cea care a făcut o minune, răspund eu. L-am rugat pe părintele Inochentie să mă ajute să o găsesc.

cred că putem face asta, spune Mimi. Dacă tot a venit vorba de părintele Inochentie, unde mi-am pus telefonul? I-am trimis un mesaj noaptea trecută şi i-am spus că vin să te iau.

Se ridică şi caută în geanta de pe bufet. Când găseşte telefonul se opreşte un minut, citeşte ceva, apoi se întoarce şi se aşază încet. Are sprâncenele încruntate.

ce s-a întâmplat? o întreb. A răspuns?

da, spune Mimi. Vine încoace. Trebuie să ne îmbrăcăm de îndată ce terminăm de mâncat.

Nu văd nimic rău în asta. De ce pare Mimi atât de îngrijorată?

vine încoace? Doar nu... doar n-o să mă oblige să mă întorc acasă?

160

nu ştiu, spune Mimi. E posibil să fi făcut o mare prostie.

Se uită ţintă la resturile care i-au rămas pe farfurie.

Nu înţeleg despre ce vorbeşte, dar acum sunt şi eu îngrijorată. încerc să-mi termin micul dejun şi mi-e greu să înghit untul lipicios de arahide. Când sunt gata, Mimi ia amândouă farfuriile şi le pune pe bufetul din bucătărie.

Ne îmbrăcăm, ne spălăm şi îl închidem în cuşcă pe Wart, ca să nu sară pe părintele Inochentie atunci când soseşte. Mimi se spală pe dinţi afară şi scuipă în tufişurile netunse de lângă casă, iar eu

storc nişte pastă pe deget şi încerc să-mi curăţ dinţii cât de bine pot. Mi-am uitat periuţa la bunici. Măcar n-o să-mi miroasă gura.

Apoi ne aşezăm pe verandă şi ne uităm la pădure şi la aleea acoperită cu pietriş, aşteptându-l pe părintele Inochentie. Arată ca pădurea de lângă biserica din rulotă şi ca pădurea în care am ascuns icoana Sfântului Nicolae, dar, pe de altă parte, toate pădurile mi se par la fel. După câte ştiu, am putea fi chiar lângă terenul de joacă al şcolii. Ceea ce mă face să mă întreb cum o mai duce Alex Wesson şi ce o să creadă despre mine dacă nu merg luni la şcoală.

în cele din urmă, o maşină aurie apare la capătul aleii şi se apropie huruind de noi. Mimi se ridică, aşa că mă ridic şi eu. Ne uităm cum parchează lângă maşina veche a lui Mimi. Mai întâi

iese părintele Inochentie, apoi, spre surprin derea mea, din scaunul de lângă şofer coboară Daniel Liakos. Mimi se apropie de părintele, se înclină, atingând pământul cu degetele şi întinzând apoi mâinile pentru binecuvântare. Părintele o ia de mână şi o binecuvântează. Eu aştept stânjenită pe verandă şi nu ştiu dacă să o imit.

hai să mergem înăuntru şi să vorbim, spune părintele Inochentie.

Nu pot să-mi dau seama la ce se gândeşte. Barba îi ascunde gura şi are o privire severă în ochi.

îmi pare rău că nu am scaune, spune Mimi când intrăm. Părinte, în cealaltă cameră e un pat, dacă vreţi să mergem acolo.

e bine, spune preotul.

Adulţii intră în dormitor, iar eu îi urmez. Părintele Inochentie se aşază pe pat mai bine îl făceam înainte să sosească -, iar noi ne aşezăm pe podea. Trag sacul de dormit al lui Mimi înspre mine şi îmi vâr picioarele înăuntru ca să le încălzesc.

aşadar, spune părintele Inochentie, până acum au chemat cu siguranţă poliţia. Au anunţat DTR. Toţi cei cu care Euphrosyne a vorbit sau cu care a fost văzută împreună în ultimele câteva luni vor fi interogaţi. Am avertizat deja familia Wesson.

Mimi pare să se simtă groaznic.

bunicul ei o maltrata, spune ea. îmi pare rău, dar a trebuit să o iau de acolo.

Părintele Inochentie se întoarce către mine.

te-a rănit? Ai păţit ceva?

sunt bine, spun eu cu jumătate de glas.

A fost doar o palmă. N-ar fi trebuit să povestesc nimănui, ci să fiu mai puternică. Atunci Alex şi familia lui n-ar mai fi fost în pericol.

eşti sigură? întreabă el. Trebuie să te ducem la doctor dacă eşti rănită.

n-a fost nimic grav. N-ar fi trebuit să spun nimic, răspund eu, trăgând sacul de dormit mai aproape pentru siguranţă.

ba a fost grav, spune părintele Inochentie şi, chiar dacă nu vorbeşte prea tare, vocea lui mă sperie puţin pentru că e atât de serios. E foarte, foarte grav să răneşti un copil. Mai ales un copil pe care ar trebui să îl protejezi şi să-l îngrijeşti.

Se opreşte, uitându-se în ochii mei, şi nu sunt sigură dacă ar trebui să spun ceva sau dacă a terminat de vorbit. înclin din cap.

dar, deşi mă bucur că bunicul tău nu-ţi mai poate face rău, Mimi te-a pus poate în şi mai mare pericol atunci când te-a luat de acolo. Speram că vei putea rămâne la bunici, în siguranţă, până creşti mai mare, practicând Ortodoxia în secret şi poate chiar recuperându-ţi icoana. Acum ai dispărut şi faptul că nu te-au găsit încă le dă de înţeles că te ajută un adult. Dacă încercăm acum să te trimitem înapoi acasă, în loc să te supravegheze, te vor lua de acolo şi vor încerca să afle despre noi.

Arunc o privire înspre Mimi. Se uită ţintă la perete şi încearcă să nu plângă.

atunci pot să stau cu Mimi? întreb eu.

aici nu vă puteţi adăposti decât pentru o vreme, spune părintele Inochentie. Până şi Mary ştie asta. E doar o problemă de timp până când cineva cercetează pădurea sau identifică un număr de înmatriculare sau vă recunoaşte când mergeţi să cumpăraţi mâncare.

Mă trag de degete şi mă uit de la Mimi la Daniel, care nu a scos nici o vorbă până acum.

dar ce putem face, atunci? Putem să mergem în altă ţară?

nu avem paşapoarte, spune Mimi, fără să-şi ia ochii de la perete. Şi graniţele sunt supravegheate.

dar de ce ne urăsc? izbucnesc eu. şi cine sunt ei, de fapt? De ce fac asta? De ce nu ne lasă în pace?

îşi spun neo-emersonieni, vorbeşte Daniel. Au câştigat popularitate în ultimii câţiva ani, vorbind despre dreptul de a avorta şi de a te căsători cu cineva de acelaşi sex, criticând „intoleranţa rigidă" a creştinilor. Spun că singurul păcat e să îi judeci pe alţii. Fireşte că ei îi judecă şi îi persecută pe creştini dar creştinismul a fost dintotdeauna luat în vizor pentru că nu se supune regulilor societăţii. Iar Ortodoxia reprezintă apogeul lui.

îmi aduc aminte cum îmi spunea doctorul Snead că Dumnezeul meu e un Dumnezeu nemilos

al iadului, iar Dumnezeul adevărat, cel în care crede el, e iubirea şi acceptarea din noi înşine.

cum pot să creadă că fac dreptate atunci când ne chinuie pe noi? întreb, gândindu-mă la bărbaţii care l-au împuşcat pe domnul Liakos la marginea drumului.

un înţelept a spus: „Nu cred în Dumnezeu, dar îl urăsc", spune părintele Inochentie. Unii dintre ei ar putea fi atât de înşelaţi, încât să creadă într-adevăr că fac dreptate. Bănuiesc că majoritatea au aderat la neo-emersonianism pentru că le justifică ura faţă de Dumnezeu. încearcă să distrugă religia care nu le permite să facă tot ce vor.

Mă sprijin de Mimi. E prea multă informaţie dintr-odată.

Mimi mă strânge de genunchi prin sacul de dormit.

ce ar trebui să facem cu Euphrosyne, părinte? întreabă ea.

Părintele Inochentie oftează din greu.

nu ştiu încă, spune el. Daniel are nişte cunoştinţe în Austria şi s-a oferit să îi contacteze. Dacă reuşim să vă scoatem pe amândouă din ţară, veţi fi în siguranţă.

pe amândouă? întreabă Mimi.

pe amândouă, spune părintele Inochentie. Ai plecat de la bibliotecă cu destulă zarvă. Nu cred că Departamentul pentru Toleranţă Religioasă va trece cu vederea.

Mimi pare stânjenită.

ah. Aşa-i.

şi, de altfel, va trebui să aibă cineva grijă de Euphrosyne.

Părintele Inochentie se ridică de pe pat.

daniel, ai spus că încerci să iei legătura cu ei după-amiază?

da, spune Daniel. însă, dacă acceptă să ne ajute, cum le facem rost de paşapoarte?

să ajungem mai întâi acolo, spune părintele.

Aşa spun oamenii când nu ştiu ce să facă şi cu

cât se gândesc mai mult, cu atât se îngrijorează mai tare.

ne vedem mâine la Liturghie, ne spune părintele Inochentie mie şi lui Mimi.

Mimi se ridică pentru binecuvântare şi, de data aceasta, mă înclin şi îi sărut mâna părintelui, chiar dacă mi-e teamă. Are degetele reci şi curate şi miroase a săpun.

După ce părintele şi Daniel pleacă, Mimi îi dă drumul lui Wart din cuşcă şi stăm puţin pe verandă, uitându-ne cum adulmecă prin curte.

să ceri binecuvântare ori de câte ori vrei să faci un lucru important, cum ar fi, de exemplu, să răpeşti un copil de doisprezece ani, spune Mimi, uitându-se ţintă la pădure.

14 ianuarie, 0001 ET

în dimineaţa următoare, Mimi face o baie, apoi umple iar cada pentru mine. încerc apa cu mâna şi e rece ca gheaţa. Nici nu mă gândesc să intru în ea, nici măcar pentru câteva minute. Mă uit prosteşte la cadă şi până la urmă hotărăsc să mă spăl măcar pe cap. îmi înmoi părul în apă şi iau nişte şampon de la Mimi. E cu aromă de fructe. Mă clătesc, apoi mă spăl la subraţ cu un prosop umed ca să nu miros urât. La urmă las apa să se scurgă. Tremur destul de rău din cauza părului ud.

Când ies din baie, o găsesc pe Mimi îngropată sub toate păturile şi plăpumile de pe pat.

ce faci acolo? o întreb cu dinţii clănţănind.

mi-e atât de frig! se aude vocea ei înăbuşită de sub învelitori.

şi mie! spun eu.

Mă vâr lângă ea, sub pături. Poartă o fustă lungă pentru biserică şi o jachetă, dar are încă mâinile

îngheţate. Ne ţinem în braţe ca să ne încălzim, ceea ce mi s-ar părea ciudat de obicei pentru că nu-mi place să ating alţi oameni, dar mi-e atât de frig, încât nu-mi pasă, iar Mimi îmi place mai mult decât ceilalţi adulţi.

trebuie să mergem la biserică, oftează Mimi după vreo zece minute, când se face în sfârşit cald sub pături.

dar e atât de frig, îi amintesc eu.

167

tot trebuie să mergem la biserică.

dacă murim îngheţate?

suntem în Alabama.

nu-i imposibil.

în biserică au radiatoare şi o toaletă care funcţionează şi cafea fierbinte, uneori, spune Mimi.

hai să mergem.

Se dovedeşte că biserica nu e departe de casa lui Mimi. Ne târâm picioarele pe aleea cu pietriş, apoi o luăm la dreapta pe o potecă prin pădure. După câteva minute de mers corpul începe să mi se încălzească, dar faţa îmi rămâne rece şi urechile mă dor de la frig. Aş vrea să am şi eu batic, ca Mimi.

Poteca se învârte printre copaci şi coline. în unele părţi e năpădită de vegetaţie şi suntem nevoite să dăm la o parte nişte crengi. Frunzele uscate trosnesc sub paşi. Ne ia cam douăzeci de minute ca să ajungem în luminişul unde se află rulota. Afară se îngrămădesc câteva maşini. Eu şi Mimi urcăm treptele şi intrăm.

Mă izbeşte căldura de la lumânări şi de la radiatoare. Trag mirosul de tămâie în piept şi simt un fior străbătându-mi şira spinării. Săptămâna asta nu au mai venit atât de mulţi oameni. Nu văd familia Wesson şi mă simt vinovată gândindu-mă că ar putea fi în pericol pentru că am fugit de acasă. Au venit câteva familii şi câţiva adulţi singuri. Părintele Inochentie e în altar, în spatele

168

panoului-iconostas. Eu şi Mimi ne închinăm la icoana Botezului lui Hristos din mijlocul bisericii, apoi la icoana lui Hristos şi la cea a Sfintei fecioare din faţa altarului. Când sărut chipul Fecioarei şi al Pruncului Iisus, încep să sune clopotele. începe slujba.

vrei să stai lângă mine şi să cânţi în cor? şopteşte Mimi.

Clatin din cap. Cânt destul de bine, dar mă emoţionez în public. Şi nu am mai cântat de mult la biserică. Nu mai ţin minte toate cuvintele.

Ne dăm repede înapoi când părintele iese din altar cu cădelniţa, ca să nu îi stăm în cale.

eşti sigură? întreabă Mimi. Vrei să stau cu tine, atunci?

Clatin iarăşi din cap.

Mimi pare puţin îngrijorată.

bine, şopteşte ea, atingându-mă pe braţ. Sunt acolo, dacă ai nevoie de mine.

Lasă capul în jos şi se închină când trece prin faţa icoanei din centru, apoi îşi ia locul lângă Daniel şi ceilalţi corişti.

Eu merg lângă una dintre familiile cu copii mici şi îmi încrucişez braţele pe piept.

cu pace Domnului să ne rugăm, cântă părintele.

doamne, miluieşte, cântă corul.

pentru pacea de sus şi pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

doamne, miluieşte.

169

pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici şi pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm.

doamne, miluieşte.

pentru sfântă biserica aceasta şi pentru cei ce cu credinţă, cu evlavie şi cu frică de Dumnezeu intră într-însa, Domnului să ne rugăm.

doamne, miluieşte.

Tot atâţia „Doamne, miluieşte". Pentru marinari. Pentru călători. Pentru soldaţi. Pentru bolnavi. Chiar şi pentru preşedinte. încep să-mi pierd firul gândurilor. Corul e mic, dar vocile se armonizează atât de bine, încât sună de parcă ar cânta un grup mai mare. E un sunet prea puternic şi prea complex pentru doar câţiva oameni. Trag cu ochiul să văd dacă toţi cei din jurul meu cântă. Unii dintre ei, da.

Alţii ascultă în tăcere, îmi dau seama că buzele mi se mişcă şi că, fără să ştiu, am cântat în surdină.

Aproape de mine, un băieţel stă pe vârfurile pantofilor din piele lăcuită ai tatălui său. Are părul blond şi ochii căprui închis şi se joacă cu cataramele de la ghete. Mă surprinde uitându-mă la el şi se ascunde după piciorul tatălui lui. îmi încrucişez mai strâns braţele şi mă concentrez iar asupra slujbei. îmi amintesc cum mă ridica tata în braţe uneori, când oboseam în biserică, înainte să apară Kat. Când eu eram cea mai mică.

Corul sună într-adevăr frumos. Mai frumos ca niciodată, chiar mai frumos decât la Sfântul Ioan,
170

unde venea multă lume şi unde cânta întreaga familie Liakos. Când cântăm „Sfinte Dumnezeule", aproape că disting pe fundal nişte acorduri pe care nu le-am mai auzit până acum. Arunc o privire la Mimi, dar şi ea, şi ceilalţi urmăresc mâinile lui Daniel, care îi dirijează, şi nu par să facă nimic neobişnuit.

Când dau cu ochii de celălalt preot din altar, nu îmi amintesc dacă a fost acolo de la bun început, însă eu pur şi simplu nu am băgat de seamă, îl ajută pe părintele Inochentie ca un diacon sau ca un paracliser, dar e cu câţiva centimetri mai înalt decât părintele şi pare... diferit. Mai strălucitor sau mai colorat sau ceva de felul acesta. Aş vrea să-i văd faţa. E îmbrăcat în roşu, nu în auriu şi are un epitrahil alb cu cruci albastre petrecut în jurul gâtului şi peste un umăr.

Mă uit în jur să văd dacă mai sunt şi alţii surprinşi de prezenţa lui.

Băieţelul cu păr blond se uită la el cu ochii mari. La fel şi bebeluşul din braţele femeii de lângă mine. în spate, două fetiţe arată cu degetul spre el şi şoptesc ceva. Nici unul dintre adulţi nu pare să observe nimic.

Dar, dacă mă uit mai bine, şi în adunare se află străini. Mai mulţi oameni decât atunci când a început Liturghia. E ciudat îi văd doar când întorc capul şi, când mă uit repede înapoi, dispar, dar îmi amintesc scânteierea unei culori sau un chip. Două fete cam de vârsta mea stau pe
171

loc îndeajuns cât să mă uit bine la ele. Una, cam de treisprezece ani, are cel mai lung păr pe care l-am văzut vreodată, atât de lung, încât îi acoperă umerii şi spatele şi se încolăceşte pe podea. Lângă ea, o fată mai mare cu capul acoperit ţine o cruce înfrunzită în mână.

Am înnebunit cumva? Nu mai vede nimeni altcineva asta?

Nu, băieţelul blond întinde precaut mâna şi atinge buclele negre cu vârful degetului.

Fata cu părul lung se uită în jos şi îi zâmbeşte. Părinţii lui nu văd nimic. Când ridică capul, îmi întâlneşte privirea şi zâmbeşte şi mai larg. îmi face semn cu mâna.

îi fac şi eu semn cu sfială. E diferită, la fel ca preotul care îl ajută pe părintele Inochentie. Când te uiţi la ea, ţi se pare că tot restul lumii e cenuşiu şi şters. în afară de fata cu crucea înfrunzită de lângă ea. Amândouă sunt cele mai colorate lucruri din încăpere, chiar dacă poartă rochii maro şi simple.

Bebeluşul din braţele femeii de lângă mine gângureşte şi întinde braţele după fata cu părul lung şi după prietena ei. Mama lui îl leagănă uşor şi îl mângâie pe spate.

Preoţii şi paracliserii ies din altar ca să citească din Scriptură, iar eu ajung în spatele preotului pe care nu-l cunosc. Miroase a tămâie şi a altceva-a ace de pin? Mă uit la spatele veşmântului roşu. Cu cât mai mult îl văd, cu atât simt că îl cunosc de undeva.
172

Părintele Inochentie citeşte Scriptura.

slavă Ţie, Doamne! Slavă Ţie! cântă cu toţii. în jurul meu, totul devine din ce în ce mai cenuşiu. Totul, în afară de icoane şi de străini. Acum îi văd mai bine. Par să umple întreaga încăpere. Au vârste diferite, unii bătrâni, unii tineri, iar chipurile le strălucesc. Unii poartă coroane, mulţi dintre ei ţin cruci în mâini. Unii sunt îmbrăcaţi în zdrenţe, dar atât de frumoşi, încât zdrenţele par şi ele frumoase. Oare mă pot vedea şi ei? îmi privesc mâinile şi arată palide şi
cenuşii în comparaţie cu cele ale străinilor.

De departe îl aud pe părintele Inochentie începând predica. Cineva mă atinge pe umăr. Mă întorc şi îl văd pe unul dintre oamenii strălucitori un bărbat înalt cu o expresie timidă pe chip, bărbos şi cu părul castaniu şi ciufulit. Nu scoate o vorbă, dar zâmbeşte şi mă împunge pe nas cu un deget bătătorit, aşa cum obişnuia să facă şi tata. Bagă mâna într-un buzunar de la şorţul lui alb şi curat şi scoate un obiect mic şi rotund, pe care mi-l strecoară în mână. Desfac degetele şi mă uit la el. Un măr. Roşu şi

galben şi la fel de viu colorat ca oamenii cei strălucitori. Vreau să muşc din el chiar acum, dar, când îl ridic la gură, bărbatul clatină din cap şi arată către altar.
Părintele Inochentie se adresează tuturor, dar vocea lui sună ca un ecou înăbuşit. Celălalt preot stă lângă el, înalt şi strălucitor. îmi amintesc dintr-odată visul cu uriaşul din copac, visul

care m-a ajutat să îl găsesc pe părintele Inochentie şi să ajung aici. Preotul cel înalt se întoarce către mine şi, pentru prima oară, îi văd limpede chipul.

El e. Acum nu are sânge pe piept, dar ştiu că el e.

Fata cu părul lung şi fata cu crucea înfrunzită mă iau de mâini. Bărbatul care mi-a dat mărul mă sărută pe creştetul capului, apoi ieşim din biserică.

E ca un vis. Dar e foarte adevărat. Simt aerul rece de ianuarie pe obraji, aud frunzele uscate trosnind sub paşi şi miros răşina copacilor din jurul nostru. Vântul răvăşeşte părul fetei din dreapta mea şi clatină frunzele de pe crucea din mâna celeilalte fete. Ele ştiu unde mergem şi nu se tem. Când ieşim dintre copaci şi traversăm asfaltul unei şosele, nici măcar nu se uită după maşini, merg înainte, fără ca picioarele lor încălţate cu sandale să facă prea mult zgomot. Când ajungem la linia din centru, se opresc o clipă şi se uită la asfalt. Mă uit şi eu.

Văd o pată neagră. Nu ştiu dacă încă se mai află aici sau o văd pentru că fetele strălucitoare mă ţin de mână, dar o văd şi mă uit în jurul meu şi ştiu unde suntem. Căci acesta este locul unde a murit domnul Liakos.

Pentru prima oară, eu sunt cea care le conduce. Traversăm şoseaua şi intrăm iarăşi în pădure. Copacii sunt goi şi lipsiţi de culoare, dar îmi

amintesc verdele frunzelor şi soarele galben de Paşti, când alergam în picioarele goale, strângând icoana Sfântului Nicolae la piept. în susul şi în josul unui deal. Către locul unde bărbatul m-a împuşcat şi mai departe, către izvorul unde am petrecut acele câteva zile cumplite pe care încerc din răsputeri să le uit şi, în cele din urmă, la stejarul prăvălit şi scorburos.

Cele două fete strălucitoare îmi dau drumul la mâini, iar eu merg înainte. Bag mâna în scorbură şi ating cu degetele o bucată de lemn lustruit. Scot încet icoana. Copacul a adăpostit-o de ploaie şuviţa uscată de sânge e încă acolo. O întorc şi văd scrisul mamei pe spate. E singurul lucru care mi-a rămas de la ea.

mulţumesc, spun, întorcându-mă către fetele strălucitoare.

Dar sunt singură în pădure.

e cineva? strig. E cineva?

Dar nu e nimeni. Nu se aud nici măcar zgomote, doar o cioară croncănind undeva, în depărtare. Culorile copacilor şi cea a cerului par să fie obişnuite. Mâinile mele nu mai sunt cenuşii. Sângele uscat încă se mai vede pe icoană. în afară de asta, totul pare normal. Ochii pictaţi ai Sfântului Nicolae se uită la mine fără să clipească.

Unde mă aflu? în spatele meu e şoseaua, dar nu ştiu cum să mă întorc la biserică. Am urmat o potecă sau am mers de-a dreptul prin pădure?

Nu-mi amintesc. Şi e frig. Mă gândesc iar că aş vrea baticul lui Mimi.

Strâng icoana cu grijă la piept, fără să ating sângele, şi urc dealul ca să mă întorc la şosea. Merg cu capul aplecat, iar frunzele foşnesc atât de tare sub paşi, încât nu aud maşina până nu opreşte în faţa mea. Mă dau înapoi, speriată.

E o limuzină neagră cu un şir de lumini deasupra şi fără însemne. Portiera se deschide, iar din maşină coboară doctorul Snead.

bună, Hillary, spune el. Mă gândeam eu că te găsesc aici.

CAPITOLUL VI

14 ianuarie, 0001 ET ora 12:33

în partea din spate a maşinii miroase a transpiraţie şi a fum. Stau pe bancheta din piele neagră şi roasă, mă trag de degete şi îmi examinez pantalonii. Doctorul Snead e în faţă, lângă şofer, cu un perete de sticlă separându-l de mine. Mi-a luat icoana şi acum se uită la ea îndeaproape.

Credeam că îmi vor pune o grămadă de întrebări, dar până acum doctorul Snead nu a făcut decât să mă salute, ca şi cum ne-am fi aflat la el în birou, pentru o şedinţă. Apoi m-a forţat să intru în

maşină. Aş fi putut să fug. Poate că ar fi trebuit să fug. Dar, dacă m-ar fi căutat prin pădure, ar fi găsit oare rulota? Sau casa în care se ascunde Mimi?

Mă întreb ce o să creadă Mimi când îşi va da seama că am dispărut. îmi închipui că o să-i întrebe pe oameni dacă m-au văzut, că o să mă strige prin jurul bisericii şi că va fi nevoită să se
177
întoarcă acasă singură, fără să ştie ce s-a întâmplat. Ochii mi se umplu de lacrimi şi mă trag de degete până începe să mă doară.

Părintele Inochentie a spus că mă vor întreba unde am fost şi cine m-a ajutat. N-am să spun nimănui, îmi zic. Niciodată.

Oare părintele, Mimi şi Daniel ştiu că nu trebuie să le fie frică? Oare or să mute biserica sau or să se ascundă?

Spatele maşinii e atât de urât şi de rău mirositor şi mă simt atât de singură, încât mi-e greu să îmi amintesc cât de colorate şi de adevărate au fost cele două fete strălucitoare sau Sfântul Nicolae sau bărbatul care mi-a dat un măr.

Mărul. Bag mâna în buzunarul de la jachetă şi pipăi un obiect tare şi rotund. Doctorul Snead şi şoferul nici nu se uită la mine. îl scot afară, iar petele galbene şi roşii de pe coajă sunt la fel de viu colorate ca şi înainte. Muşc din el. E cel mai bun măr pe care l-am mâncat vreodată, dulce şi acrişor în acelaşi timp, atât de gustos, încât îmi lasă gura apă. Mestec şi înghit încet şi mai prind puţin curaj. Pun restul la loc în buzunar, pentru mai târziu.

Drumul e lung. Ne îndreptăm spre oraş, trecând pe lângă restaurantul unde domnul Liakos şi-a mâncat ultimul mic dejun, prin cartiere şi pe lângă malluri, pe lângă cotitura care duce spre casa bunicilor, pe lângă bibliotecă, pe lângă şcoală şi prin centru, pe lângă anticariatul părintelui
178
Inochentie şi pe strada unde se află biroul doctorului Snead, până la o clădire arcuită cu pereţi din sticlă reflectorizantă şi cu un lac artificial în faţă. Pe o firmă uriaşă de metal scrie: „Departamentul pentru Toleranţă Religioasă".

Şoferul parchează în spatele clădirii, iar doctorul Snead mă obligă să cobor în faţa unei uşi mici şi maronii. Aştept cu genunchii tremurând în timp ce el introduce un cod în aparatul de lângă uşă, ca să o descuie. Aş putea să fug.

Mă conduce înăuntru. Coridoarele sunt goale, cu pardoseală albă, pereţi albi şi lumini fluorescente. Miroase ca într-un spital, ceea ce mă sperie şi mai tare. Toate uşile de pe coridor sunt închise şi nu au ferestre. Sunt numerotate, dar nu scrie nicăieri ce e înăuntru.

Luăm liftul până la etajul al treilea şi mergem pe un coridor identic. Doctorul Snead încă mai ţine icoana sub braţ şi vreau să-i spun să aibă grijă de ea, dar mi-e teamă că va începe să-mi pună întrebări. Aşa că mă ţin după el până la uşa
cu numărul 338. Mi-o deschide şi îmi face semn

să intru.

Oho!

Pereţii sunt zugrăviţi în culori deschise, roz, albastru şi verde, şi plini de picturi cu copii, curcubee şi autobuze de şcoală. Copiii parcă ar fi scoşi din nişte desene animate proaste au degete umflate şi capete uriaşe, fără nasuri. Sunt îmbrăcaţi diferit, unii purtând haine hippy cu
179
semnele păcii pe ele, alţii cu un A roşu aprins pe cămăşi, vreo doi cu stele cu cinci colţuri prinse la gât. Pe un semn mare scrie „Departamentul pentru copii" cu litere mari şi înflorite, iar sub el văd o fereastră de ghişeu, ca în biroul unui dentist. E prea cald şi miroase a alcool pentru frecţii.

Doctorul Snead îmi pune mâna pe spate şi mă împinge spre recepţionistă. Pe scaune mai aşteaptă câţiva oameni, cei mai mulţi dintre ei nişte adulţi speriaţi, şi îi simt urmărindu-ne din priviri.

e Hillary Matthews, îi spune doctorul Snead recepţionistei. Trebuie să îl vedem pe doctorul Wilcott de îndată ce se eliberează.

bine, spune recepţionista cu veselie.

Pare puţin mai în vârstă decât Mimi şi are părul tuns băieţeşte, cu bretonul vopsit în purpuriu. Poartă unul dintre colierele acelea cu stele, ca în picturile de pe pereţi. Scrie ceva la calculator, apoi zâmbeşte.

vă primeşte în câteva minute.

Doctorul Snead mă împinge către un scaun şi se aşază lângă mine. Nu mi-a oferit nimeni ceva de băut şi nici nu m-a întrebat dacă am nevoie să merg la toaletă. Mi-e frică să întreb.

Doamna de pe scaunul de lângă mine e însărcinată. îşi ţine mâna protector pe pântece şi se tot uită la mine cu teamă. Mă întreb dacă îşi aşteaptă copilul.

în scurt timp, uşa din spate se deschide şi pe ea iese un bărbat în costum.

180

hillary? spune el.

E bărbatul de la bibliotecă. Piele roz, păr alb, costum elegant. Cel care a luat-o pe Boston de la şcoală.

haide, spune doctorul Snead, ridicându-se.

Bărbatul de la bibliotecă ne conduce într-o

cameră cu o masă şi trei scaune. Nu mai e nimic altceva înăuntru, în afară de oglinda mare, prinsă pe un perete. Nici culori vesele, nici picturi, doar pereţi albi şi pardoseală albă. Doctorul Snead şi doctorul Wilcott se aşază de o parte a mesei, iar eu sunt nevoită să mă aşez în faţa lor. Doctorul Snead pune icoana în mijlocul mesei, aşa că Sfântul Nicolae se uită în sus, la luminile albe şi bolnăvicioase.

Nici unul dintre ei nu scoate o vorbă. Se uită la mine şi aşteaptă. E înspăimântător când doi adulţi se uită la tine în tăcere, atât de mult timp.

le-aţi spus bunicilor? întreb eu în cele din urmă.

vor fi anunţaţi, răspunde doctorul Snead.

Se lasă iar tăcerea. Ştiu că vor să mă sperie,

ca să încep să dezvălui secrete. Dar e la fel ca atunci când eu şi doctorul Snead ne-am privit în ochi. Iar eu am câştigat. Pot să rămân aici la fel de mult ca ei, fără să spun nimic. Fără îndoială. Ar cam trebui să merg la toaletă, aşa că o să fac pipi pe scaun până la urmă, dar tot n-o să spun nimic.
Doctorul Wilcott rupe tăcerea.

181

e sânge acolo? spune el pe neaşteptate, încruntându-se la icoană.

-Aşa am găsit-o, spune doctorul Snead.

Doctorul Wilcott o trage înspre el şi o întoarce pe cealaltă parte.

al mamei ei?

probabil că da. Hillary s-a străduit din răsputeri să o recupereze.

Doctorul Wilcott încuviinţează din cap.

spune-mi, Hillary, mă întreabă el, cine e pictat aici?

Şovăi, dar nu văd cum aş putea dezvălui vreun secret.

sfântul Nicolae, răspund în cele din urmă.

adică un fel de Moş Crăciun? întreabă doctorul Wilcott.

da, spun eu.

nu prea arată a Moş Crăciun, spune el zâmbind. Nu pare prea vesel.

întoarce icoana spre mine şi văd privirea aspră şi gura severă ale Sfântului Nicolae.

Nu răspund nimic, ridic doar din umeri. Nu mi se pare un lucru rău că Moşul nu e gras şi ridicol.

credeam că în creştinism nu sunt venerate astfel de lucruri, spune doctorul Wilcott. Chipuri cioplite. Nu duce la idolatrie?

E ca fotografia unui prieten, îmi spun eu. Nu un idol. Dar, dacă mă implic prea mult, s-ar putea să dezvălui unele lucruri, aşa că spun doar:

nu ştiu.

182

Doctorul Snead chicoteşte.

aceeaşi Hillary dintotdeauna, care se închide în ea.

Se apleacă spre mine şi se sprijină în mâini. Mă străduiesc să mă uit la el. Pot să-i văd toţi porii de pe nas şi toate firele de păr date cu gel.

acum nu mai suntem la mine în birou, spune el cu voce joasă. Regulile s-au schimbat oarecum. Speram că vei înţelege până la urmă, Hillary. Credeam că începi să-ţi dai seama că legalismul şi minciunile creştinismului nu duc decât la violenţă. Dar se pare că ai făcut o alegere. Aşa că mă văd nevoit să te întreb cine te-a ajutat să îţi recuperezi icoana?

nimeni, răspund eu.

ai mers pe jos de la casa bunicilor tăi şi până în pădure? întreabă neîncrezător doctorul Wilcott. E la o oră distanţă cu maşina.

a fost familia Wesson? Carter şi părinţii lui? întreabă doctorul Snead.

nu, răspund eu.

Aşteptăm în tăcere timp de câteva minute. Doctorul Snead se uită la mine de parcă nu se poate hotărî ce are de făcut.

aminteşte-ţi că regulile s-au schimbat, Hillary, spune el. Nu suntem la şcoală, nu e un joc.

Minciunile au consecinţe.

vreau să merg acasă, spun eu cu vocea tremurând.

Doctorul Snead nici nu mă bagă în seamă. Se ridică în picioare şi ia icoana sub braţ.

183

-Ea mea, spun eu.

Doctorul Wilcott se ridică şi el. îşi netezeşte costumul scump şi se uită la ceas.

ce recomanzi să facem? îl întreabă pe doctorul Snead.

ce crezi că e mai bine, răspunde doctorul Snead şi aruncă o privire către mine. Eu aş alege o metodă directă. E încăpăţânată.

clasa e plină, spune doctorul Wilcott. Dar mâine se va mai rări puţin. O trimit în celula numărul 14 peste noapte.

Doctorul Snead încuviinţează din cap.

ne vedem mâine, Hillary, spune el.

Apoi pleacă şi mă lasă singură cu doctorul Wilcott.

Asta-i tot? Fără alte întrebări?

haide, îmi spune doctorul Wilcott, uitându-se iar la ceas.

Aş putea să mă împotrivesc, dar e mult mai puternic decât mine. Aşa că mă ridic şi ies pe uşă în urma lui. Mă conduce pe câteva coridoare care arată toate la fel şi, în cele din urmă, ajungem la o uşă de metal cu un dispozitiv electronic. Doctorul Wilcott formează un cod, apoi intrăm.

înăuntru e întuneric beznă.

uit de fiecare dată, mormăie doctorul Wilcott.

întinde mâna şi apasă pe un întrerupător de cealaltă parte a uşii. Lumina inundă încăperea şi aud strigăte.

184

Camera e la fel de mare ca un depozit şi împărţită în celule cu pereţi din sticlă, cam de mărimea unui compartiment de birou. în cele mai multe sunt copii, copii cam de vârsta mea, ghemuiţi pe podea şi acoperindu-şi ochii cu mâinile. Mă întreb de cât timp nu a mai aprins nimeni lumina.

Doctorul Wilcott mă apucă de braţ şi mă trage după el, pe lângă primul rând de celule. Ne oprim lângă o celulă goală, marcată cu numărul 14. Şovăi când îmi deschide uşa, iar el mă împinge nerăbdător înăuntru.

numai puţin! spun eu. Am nevoie la toaletă, închide uşa în urma mea şi spune ceva ce nu

aud, arătând spre colţul celulei. în podea e o gaură. Dar nu există hârtie igienică. Când mă întorc, doctorul Wilcott se îndreaptă deja către ieşire.

hei! strig eu, lovind cu pumnul în sticlă. Hei! Veniţi înapoi!

Fie nu mă aude, fie nu îi pasă. Uşa de metal se trânteşte în spatele lui, apoi lumina se stinge.

15 ianuarie, 0001 ET

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât...

185

biruitor vei fi când vei judeca Tu. Că iată în tru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Curăţă-mă... stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite...

Mă trezesc pe podeaua rece cu frânturi din psalm în minte. Nu-mi mai amintesc deloc o parte, iar restul e probabil greşit. încă mai aud vocea tatei recitându-l în timpul rugăciunilor de seară, dar a

trecut atât de mult timp... Atunci îl ştiam pe dinafară.

Ceva mă înţeapă în coaste. Mă răsucesc şi pipăi orbeşte. Ating un obiect tare şi rotund. Mărul.

Nu am mâncat şi nu am băut nimic de la tartina cu unt de arahide pe care mi-am făcut-o la Mimi, înainte să merg la biserică. Nu ştiu dacă a fost ieri sau azi, dar mă doare stomacul şi am gura uscată. Mănânc mărul cât de încet pot. Mănânc chiar şi partea amară de la mijloc. Tot, în afară de seminţe şi de coadă. Am suc lipicios pe mâini, aşa că le ling ca să le curăţ. Sunetul pe care îl fac când mestec e singurul care rupe tăcerea. Ceea ce mi se pare cam sinistru, pentru că ştiu că mai sunt şi alţi copii în celulele din jurul meu.

Mă târăsc până la unul dintre pereţii de sticlă şi bat cu unghia în el. Aştept câteva minute, apoi

186

bat mai puternic. Nimic. Ca şi cum aş fi complet singură în întuneric.

Nimic de văzut, nimic de auzit, nimic de făcut. Folosesc gaura din colţ cu neîndemânare, iar apoi mă ghemuiesc lângă uşă. Mă gândesc la planete negre şi la oraşe fără culoare locuri în care nu trebuie să te integrezi sau să-ţi pierzi credinţa dacă vrei să nu ţi se întâmple ceva rău. A ştiut oare Mimi că o să sfârşesc aici? Aşa mi-a dat să citesc toate cărţile acelea?

Mă gândesc la ea şi la câinele-porc Wart, singuri în casa cea rece. Sper că sunt bine. Sper că voi fi şi eu bine.

16 ianuarie, 0001 ET

Când se aprinde lumina, scot un ţipăt şi îmi ascund faţa în mâini.

E mai rău decât atunci când bunica aprinde lumina într-o dimineaţă de iarnă ca să te scoată din pat, mai rău decât atunci când sora ta mai mică îţi pune o lanternă în ochi ca să glumească şi chiar mai rău decât atunci când îţi verifici dioptriile, iar apoi eşti nevoit să ieşi într-o parcare însorită din Alabama. Pur şi simplu nu pot să deschid pleoapele. Nu vor să se mişte. Până şi lumina roşie care străbate prin ele e dureroasă. Rămân paralizată până când uşa celulei se deschide şi mă loveşte în ceafă.

187

au! strig, ghemuindu-mă şi mai strâns.

O pereche de mâini puternice mă apucă di umeri şi mă ridică în picioare. Sunt atât de ameţită de sete şi de întuneric, încât aproape că mă prăbuşesc la loc.

Mâinile mă împiedică să cad şi mă răsucesc către uşă.

haide, spune o voce de femeie.

Nu sună prea prietenoasă.

haide, mergi. N-am de gând să te car.

Mă împleticesc spre ea orbeşte şi o aud oftând. Mă apucă de păr cu o mână, răsucindu-şi degetele ca să mă doară, iar pe cealaltă mi-o pune pe umăr. Alţi copii sunt scoşi la rândul lor din celule. Undeva, o fetiţă plânge. Femeia mă împinge înainte şi foloseşte părul ca să mă dirijeze înspre ieşire. încă nu pot deschide ochii. încerc, dar pleoapele doar tremură.

Coridorul e zgomotos şi haotic. în jurul meu se încrucişează plânsete, proteste şi rugăminţi, năucindu-mă. Femeia care mă ţine de păr nu mă dirijează cu atenţie şi mă ciocnesc de oameni de câteva ori, sau mă împiedic de picioarele lor. Cotim de mai multe ori şi, cum e prea multă gălăgie şi nu văd nimic, sunt prea năucită ca să îmi dau seama încotro mergem.

Drumul e destul de lung, iar lumina de pe coridor destul de palidă, încât, atunci când ne oprim, pot să-mi deschid ochiul drept timp de câteva secunde. Ceilalţi copii din jurul meu sunt

188

murdari şi slabi. Doi sau trei dintre ei plâng şi au mare nevoie de batiste.

Ne-am oprit în faţa unei uşi. Se deschide şi dau cu ochii de doctorul Wilcott. O fetiţă de lângă mine, cam de vârsta lui Kat, scânceşte.

bine aţi venit la şcoală, spune doctorul Wilcott. Haideţi, staţi jos, ca să începem să învăţăm.

Sala de clasă nu se deosebeşte prea mult de cea a domnişoarei Linda. Are o tablă, afişe pe pereţi şi câteva rânduri de mese. Dar mesele arată ciudat, iar lângă tablă se află o fântână ţâşnitoare, înghit în sec. Mi-e atât de sete... Femeia care mă ţine de păr mă apasă cu mâna între omoplaţi, mă trage de păr şi mă obligă să merg cu spatele arcuit până la masa numărul paisprezece. Strâng din dinţi ca să nu încep să plâng ca un copil mic.

Mesele sunt plate, cu nişte obiecte ciudate din metal de fiecare parte, aproape ca nişte cătuşe.

Femeia îmi vâră braţele în ele, apoi încuie partea de deasupra. Sunt prinsă. Mişc mâinile, dar am antebraţele fixate de masă. Un fir de păr începe să mă gâdile de îndată pe obraz, dar nu pot să îl împiedic cu nimic.

vă mulţumesc, doamnelor, spune doctorul Wilcott când toţi copiii sunt prinşi de mese.

Femeile care ne-au târât încoace ies şi rămânem singuri, clipind către doctor în timp ce ochii ni se obişnuiesc cu lumina.

Doctorul Wilcott scoate o batistă din sertarul de la biroul lui şi şterge nasul fetiţei de la masa numărul patru.

189

cum te cheamă? o întreabă el cu blândeţe. Pare înspăimântată.

g-g-grace, se bâlbâie ea.

Doctorul Wilcott ridică îngrijorat din sprâncene.

eşti sigură? spune el. Credeam că te cheamă Miley. Aşa scrie în acte.

Grace sau Miley deschide gura, dar nu scoate nici un sunet.

ţi-e sete, Miley? întreabă doctorul.

Fetiţa încuviinţează tremurând din cap.

-spune: da, domnule.

d-d-da, domnule.

ştii ceva, Miley, spune doctorul Wilcott. Dacă poţi să-ţi scrii numele pe tablă, numele tău adevărat, te las să bei o gură de apă. Cum ţi se pare? Ai voie să foloseşti orice culoare vrei.

Fetiţa încuviinţează din cap.

Doctorul Wilcott scoate o telecomandă neagră din buzunarul de la piept. O îndreaptă spre fetiţă de parcă ar fi un televizor şi cătuşele i se desfac cu un pocnet.

Merge poticnindu-se în faţa clasei. E atât de slabă, încât braţele îi arată ciudat când se întinde după carioca roşie. De parcă pielea nu i se mai potriveşte.

Ridică mâna şi ezită. Fântâna e chiar lângă ea, argintie şi strălucitoare, şopotind veselă.

Se opreşte, muşcându-şi buza.

190

Doctorul Wilcott o priveşte în tăcere, întinde mâna către burete, se gândeşte o clipă, apoi se întoarce la tablă.

foarte bine, Miley, spune doctorul Wilcott. Ai cinci secunde la fântână. Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.

Miley înghite câtă apă poate. Aleargă înapoi la locul ei. Unii copii se uită la ea cu gelozie. Alţii, cu dezgust.

Doctorul Wilcott apasă din nou pe telecomandă şi cătuşele i se închid.

în clasa mea sunt două reguli, ne spune el.

Desface o carioca verde şi scrie pe tablă, scârţâind. Regula numărul unu: învăţătura se răsplăteşte. Regula numărul doi: Ridicaţi mâna înainte să vorbiţi.

Chicoteşte şi şterge regula numărul doi.

am glumit, doar.

îşi drege glasul şi scrie. Regula numărul doi: Minciunile vă pot face rău.

aveţi întrebări? spune.

Nu-i răspunde nimeni. Miley mai are nevoie de o batistă.

minunat, spune doctorul Wilcott. Atunci să ne prezentăm, mai întâi. Vrei să începi tu, Numărul Unu? Doar numele şi vârsta.

Numărul Unu e un băiat cam de vârsta mea.

connor, spune el. Am unsprezece ani.

191

foarte bine, Connor. Ai cinci secunde la fântână.

Connor poate să se ridice şi să bea apă.

sunt Graylin, spune Numărul Doi. Am nouă ani.

Graylin primeşte şi el apă.

Numărului Trei i se citeşte încăpăţânarea pe faţă.

sunt John, spune el. Paisprezece ani.

ești sigur, John? întreabă doctorul Wilcott.
da, răspunde John.
bine, atunci. Miley, ştim deja cum te cheamă. Câţi ani ai? spune, întorcându-se către ea.
John nu primeşte apă.
Vreau apă atât de mult... Copiii care o primesc se întorc uşuraţi, oftând şi ştergându-şi picăturile de pe buze. Numerele Cinci şi Şase primesc apă. Numerele Şapte şi Opt, nu.
Şi atunci John începe să strige.
-Au! Au, opriţi-l! Vă rog, opriţi-l!
ce s-a întâmplat, John? întreabă calm doctorul Wilcott.
Şapte şi Opt se uită precauţi la John, care trage frenetic de cătuşe.
arde! Vă rog, opriţi-l! Opriţi-l! strigă el. închide ochii şi strânge din pumni, suspinând.
Apoi se opreşte, respirând greu. Ţintuieşte masa cu privirea.
Ce s-a întâmplat? Nu am văzut nici o schimbare. Şapte şi Opt par speriaţi. Doctorul Wilcott
192
continuă cu Nouă, Zece şi Unsprezece. Toţi primesc apă. Numărul Doisprezece e nevoită să-şi repete răspunsul de două ori pentru că Şapte începe să urle, iar apoi Opt ţipă şi el. Se zbat şi se smucesc de mese.
Doisprezece şi Treisprezece primesc amândoi apă.
numărul Paisprezece? întreabă doctorul Wilcott, uitându-se la mine nerăbdător.
Ezit.
numărul Paisprezece, cum te cheamă?
euphrosyne, răspund eu în cele din urmă. Doisprezece ani.
un nume ciudat, e tot ce spune doctorul Wilcott. Numărul Cincisprezece, numele şi vârsta?
Numărul Cincisprezece e un băiat de zece ani pe nume Mitchell. Primeşte apă, dar pare trist.
Doctorul Wilcott se aşază la biroul lui şi deschide calculatorul. Ştiu ce o să se întâmple. Poate că şi el aşteaptă, căci îl văd uitându-se la mine. Strâng pumnii şi trag aer adânc în piept.
Cătuşele de metal se încălzesc din ce în ce mai mult. Mă ard atât de tare, încât deschid gura să ţip ca Numărul Şapte, dar o închid la loc şi îmi las capul pe masă, închid ochii şi îmi încordez toţi muşchii, în timp ce braţele îmi iau foc. Durează cam cinci secunde, timpul în care aş fi putut să beau apă. Apoi cătuşele se răcesc la loc. Rămân cu capul pe masă.
Când mă ridic în cele din urmă, ochii tuturor sunt aţintiţi asupra mea.
193
ești bine, Euphrosyne? mă întreabă doctorul Wilcott.
încuviinţez din cap, fără să pot vorbi.
ești sigură că te cheamă Euphrosyne?
închid ochii şi încuviinţez din nou.
Durerea se întoarce.
euphrosyne obişnuia să facă parte dintre aşa-numiţii creştini „ortodocşi", spune doctorul Wilcott.
Urechile îmi ţiuie şi abia îl aud.
aţi mai auzit despre ei? Nu? Credeau că unii creştini sunt mai buni decât alţii. Le făceau portrete şi îi venerau. Credeau că ortodocşii sunt mai buni decât toţi ceilalţi şi că Dumnezeu îi iubeşte mai mult. Crezi că ești mai bună decât
toţi ceilalţi? mă întreabă el. Mai bună decât Miley şi decât Mitchell?
îmi muşc limba până simt gust de sânge şi, până la urmă, cătuşele se răcesc din nou.
nu, şoptesc eu.
crezi că ești deosebită, Euphrosyne?
Mă chinui să respir regulat. Şi îmi amintesc că icoana a oprit glonţul şi că i-am văzut pe Sfântul Nicolae, pe fata cu părul lung şi pe fata cu crucea. Şi că am primit mărul de la bărbatul cu barbă şi cu păr ciufulit.
da, spun eu.
Doctorul Wilcott clatină din cap.
de ce ai crede una ca asta?
poate că trebuie să fac un lucru important.
194

ai doisprezece ani, spune doctorul Wilcott. Crezi că vei salva lumea?

îmi zâmbeşte ca un adult care tocmai a auzit un copil spunând ceva amuzant şi se întoarce la biroul lui.

haideţi să vorbim despre Iisus, spune el. Iisus a fost un om adevărat, o personalitate istorică. Dar a fost, într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu? Numărul Unu connor —, ce crezi?

Connor se întoarce şi se uită la mine, iar apoi se uită în jos. Nu scoate o vorbă.

connor? îl îndeamnă doctorul Wilcott.

Lui Connor îi tremură buzele. Nu pot să-i văd ochii din cauza bretonului lung şi neîngrijit, dar sunt sigură că e pe cale să plângă.

Doctorul Wilcott se apleacă şi se uită pe sub bretonul lui Connor.

dacă Iisus era Dumnezeu, atunci de ce a murit? De ce nu S-a salvat?

Connor mormăie ceva.

ah! Connor spune că a murit ca să ne salveze pe noi.

Doctorul Wilcott se îndreaptă de spate şi se plimbă printre birouri.

dar de cine ne-a salvat?

Connor pare nedumerit. La fel şi o mare parte dintre copii.

a murit ca să-L împiedice pe Dumnezeu să mai trimită oamenii în iad, nu-i aşa? întreabă doctorul Wilcott. Vi se pare un Dumnezeu iubitor? Dumnezeul Care-Şi ucide propriul Fiu?

195

Nimeni nu scoate o vorbă. Ştiu că e ceva în neregulă cu ceea ce spune, dar nu pot să văd lucru rile limpede pentru că mă dor foarte rău braţele. Clatin uşor din cap.

Doctorul Wilcott vede.

— Nu eşti de acord, Numărul Paisprezece? întreabă el repede.

Te rog, nu. Te rog, nu vreau să mă mai doară.

— Nu Dumnezeu... L-a omorât pe Iisus, spun eu cu greutate. Oamenii L-au omorât.

— Şi totuşi, nu-i acelaşi lucru? întreabă doctorul Wilcott. Dumnezeu e atotputernic, nu-i aşa? Nu se petrec toate după voinţa Lui? Nu e vina lui Dumnezeu că Iisus a murit?

Simt cum cătuşele încep să se încălzească puţin. Nu pot să gândesc. Nu pot să gândesc şi nu-mi mai amintesc, şi toată lumea se uită la mine, dar dacă eu nu am curaj, atunci nimeni altcineva nu va avea şi poate că pentru asta mă aflu aici.

— Putem... să... alegem, spun. Să facem lucruri bune... sau lucruri rele. Dumnezeu... ne lasă.

— Ah, crezi în liberul arbitru, spune el, încuviinţând din cap.

Nu ştiu ce înseamnă asta. Cătuşele nu s-au încins chiar atât de puternic, dar căldura care îmi atinge braţele arse doare mai rău decât oricând.

— Dar spune-mi, Euphrosyne, adaugă doctorul Wilcott. Cum rămâne cu toate pasajele din Biblie unde se vorbeşte despre predestinare? Şi despre cei aleşi?

196

Foloseşte cuvinte complicate, iar creierul meu refuză să se concentreze. Nu-mi amintesc. Nu pot gândi.

iisus... mă... iubeşte, spun, cu dinţii încleştaţi.

Nu e un răspuns. E singurul lucru care mi-a trecut prin minte.

dacă te iubeşte, spune doctorul Wilcott cu voce joasă, aplecându-se spre mine la fel cum a făcut în faţa lui Connor. Dacă e atât de puternic şi te iubeşte, atunci de ce te afli aici?

Nu pot vorbi. Cătuşele s-au încins şi deschid gura ca să urlu în tăcere.

— Cine te-a ajutat să fugi de acasă, Euphrosyne? întreabă el. Unde se ascund?

Mimi. Mi-o închipui aranjând cărţile pe rafturi în bibliotecă, parcând maşina ca să mă salveze de bunicul, dormind pe podea ca să îmi lase mie patul.

îmi las capul pe masă.

unde se ascund, Euphrosyne? întreabă doctorul Wilcott. De ce nu au avut grijă de tine? De ce nu are Dumnezeu grijă de tine?

ba are, spun eu cu voce frântă.

Doctorul Wilcott râde. Ţin capul jos şi nu îl văd, dar îi aud costumul foşnind când se îndreaptă de spate şi începe să se plimbe printre mese.

are cineva grijă de Euphrosyne? îi întreabă pe ceilalţi copii.

Cătuşele încep să se răcească. Durerea rămâne.

197

să credeţi că există un Dumnezeu care vă poartă de grijă e ca şi cum aţi crede în Moş Crăciun, spune el cu dispreţ. Asta-i realitatea, copii.

Undeva, pe la mijlocul discursului nu mai înţeleg ce se întâmplă şi în jurul meu se face întuneric.

17 ianuarie, 0001 ET

Vomit în celulă. Reuşesc să ajung la timp la gaura din colţ. Nici măcar nu iese cine ştie ce, doar puţin lichid. Mai încerc de vreo două ori, dar nu mi-a mai rămas nimic în stomac. Tremur şi sunt transpirată toată. E atât de cald... Iar braţele parcă mi-au luat foc. Mă dor atât de tare, încât vreau să ţip. Nu le pot vedea pe întuneric şi mi-e frică să le ating. Mă întind pe podea şi încerc să le ţin în sus, ca să nu se atingă nimic de arsuri.

Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă.

Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă.

Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă. Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă.

Doamne Iisuse Hristoase miluieşte-mă Doamne Iisuse Hristoase miluieşte-mă. Doamne Iisuse Hristoase miluieşte-mă Doamne Iisuse Hristoase miluieşte-mă Doamne Iisuse Hristoase miluieşte-mă Doamne Iisuse Hristoase miluieşte-mă...

Mă doare când îmi ţin braţele în sus. Mă doare când le las pe podea.

198

Nu mă aude nimeni aici. Plâng o vreme şi mi-e necaz, pentru că mi-e atât de sete, încât nu vreau să irosesc apa pe nişte lacrimi.

Când se aprind luminile, nu mă pot ridica, nici măcar atunci când femeia mă loveşte cu piciorul. Zac pe podea cu ochii închişi şi recit Rugăciunea lui Iisus. în cele din urmă, pleacă.

Ameţesc şi mi se întunecă privirea, ceea ce e bine, pentru că acum nu mă mai dor braţele atât de tare. Aud voci şi simt cum cineva mă atinge şi mă ridică, dar încerc să nu mă trezesc.

Nu ştiu cât de mult timp a trecut, însă nu mai pot rămâne în lumea mea şi mă văd nevoită să deschid ochii. Sunt întinsă pe un pat. Şi am un tub prins de braţ. Lângă mine vorbesc doi oameni.

spune că a venit pentru o Hillary Matthews? Spune că e tatăl ei.

alex Matthews a murit anul trecut, în aprilie.

Recunosc a doua voce doctorul Snead.

să îi spun să plece, domnule doctor?

nu, nu. în nici un caz. Trimite-l sus.

O pauză.

spui că e singur? Ai grijă să-i verifici geanta şi buzunarele înainte să îl laşi să intre.

da, domnule.

Paşi care se îndepărtează.

Dintr-odată, faţa doctorului Snead apare deasupra mea. Mă trag înapoi şi scâncesc.

îmi pare rău că te-am speriat, spune doctorul Snead. Am vrut doar să văd ce faci. Cum te mai simţi?

199

Braţele îmi ard. Poate că şi restul corpului. în chid ochii şi încerc să-mi pierd din nou cunoştinţa.

nu cred că mai ai nevoie de asta, spune doctorul Snead şi îmi scoate tubul din braţ. Ar fi trebuit să mă doară, dar nu simt nimic. Ce febră ai, adaugă el, punându-mi mâna lui groasă pe frunte.

Vreau să-i spun să nu mă mai atingă. Să mă lase în pace. Şi, de fapt, de ce mă aflu aici, în loc să fiu în clasă? Seamănă mult cu vechiul lui birou. Mobilă frumoasă, citate înrămate pe pereţi, o plantă artificială. Şi icoana Sfântului Nicolae pe birou. Privirea mi se opreşte asupra ei.

da, am examinat-o cu atenţie, spune doctorul Snead, urmărindu-mi privirea. O reproducere bine făcută. Am testat şi sângele altă grupă decât a ta. Al cui e sângele, Hillary? Al mamei tale? Sau al cuiva care te ajuta?

mă cheamă Euphrosyne, spun eu.

Am buzele atât de uscate, încât se crapă puţin când deschid gura.

Doctorul Snead clatină din cap.

credeam că vei alege Hillary, după ziua de ieri, spune el. Din ce mi-a povestit doctorul Wilcott, n-ai prea înţeles nimic.

Când nu-i răspund, continuă.

nu ştiu, spune el cu voce ascuţită. Nu contează, adaugă cu vocea lui normală. Tatăl tău ne va spune mai multe decât ai fi putut tu.

Tatăl meu?

200

Cineva bate la uşă. Recepţionista cu tunsoare băieţească şi cu steaua în cinci colţuri la gât intră în birou. în spatele ei se află un bărbat mai în vârstă, cu barbă şi îmbrăcat într-o sutană neagră. E părintele Inochentie. Recepţionista îi aruncă o privire înspăimântată şi iese din cameră cât de repede poate. Apoi se întoarce grăbită înăuntru.

asta avea în servietă, spune ea, trântind o pungă sigilată pe birou şi ieşind în grabă.

Părintele Inochentie şi doctorul Snead se uită unul la altul, fără să scoată o vorbă. Pare greşit să se afle în aceeaşi clădire, poate chiar în aceeaşi lume. Parcă ar fi personaje din două cărţi diferite, apărând alături. Hershey aproape că s-a luat la bătaie cu un alt câine, odată, şi arătau amândoi exact aşa. Stăteau şi se ţintuiau duşmănos cu privirea şi părul de pe spate li se zburlise.

e totul în regulă, Euphrosyne? întreabă părintele Inochentie în cele din urmă, cu voce joasă.

Doctorul Snead rânjeşte de parcă ar fi câştigat ceva şi se aşază pe scaunul de la birou, cu mâinile încrucişate.

da, spun eu, ceea ce e o minciună.

O minciună destul de clară, căci zac pe o targă cu braţele arse.

Doctorul Snead ia punga şi o goleşte pe birou.

puterea şi slava? îl întreabă pe părintele Inochentie, ridicând o carte şi întorcând-o pe partea cealaltă. Ce ironie! Măcar nu eşti beat, din câte văd.

201

şi nu sunt nici catolic, spune părintele Inochentie fără să-şi ia ochii de la mine. Nu ştiam că citeşti literatură creştină.

Doctorul Snead râde fără veselie.

iată, spune el. Mereu gata să-i judeci pe ceilalţi.

e păcatul meu, spune părintele Inochentie, înclinând capul. Dar e numai al meu, şi nu al Ortodoxiei.

sigur că da. Aşadar. Presupun că ai venit după una dintre acestea, spune doctorul Snead, arătând de la mine către icoană. Sau după amândouă?

după amândouă, spune părintele Inochentie.

ce-ar fi să facem o învoială? spune doctorul Snead. Ţi-o dau pe una dintre ele. Tu alegi.

atunci trebuie să o iau pe Euphrosyne.

pe orfana bolnavă în locul sfintei icoane? Uită-te la ea. N-o să ajungă nici până la maşină.

aici se află două icoane, spune părintele.

Doctorul Snead clipeşte nedumerit din ochi.

şi cred că Sfântul Nicolae poate să-şi poarte singur de grijă, spune părintele Inochentie. Mă simt tentat să-i urmez exemplul.

ce vrei să spui? întreabă doctorul Snead.

mi-ar plăcea să îţi trag un pumn, spune părintele Inochentie cu toată seriozitatea.

Doctorul Snead păleşte. Părintele Inochentie e un bărbat înalt şi puternic.

suntem într-o clădire guvernamentală, spune el. Cu pază. N-ai să îndrăzneşti. Nu ştiu nici măcar cum te aştepţi să ieşi de aici.

202

Stomacul mi se întoarce iarăşi pe dos. Cum plănuieşte să iasă de aici? Nu ştie că suntem amândoi prinşi în capcană?

— Mă aştept să ne laşi pe amândoi să plecăm, spune părintele Inochentie.

Doctorul Snead râde.

— De ce aş face asta? Acum eşti al nostru. Un preot. Ce a mai rămas din Ortodoxie se învârte în jurul tău şi contează pe sprijinul tău. Odată cu dispariţia ta, are să se destrame. Iar tu poţi să ne dezvălui toate numele şi toate secretele lor. Ai făcut o mare prostie când ai venit aici.

— Mă aştept să ne laşi să plecăm, James, pentru că te cunosc, spune părintele.

Timp de o clipă uit de arsurile de pe braţe şi mă uit uluită de la părintele Inochentie la doctorul Snead. Se cunosc?

— Poate crezi că nu-mi amintesc de un mic paracliser cu părinţi mai în vârstă care îl ţineau foarte din scurt. De un băieţel care nu a mai trecut pe la biserică de îndată ce a devenit adolescent şi care a intrat în încurcături cu droguri şi cu alţi tineri, s-a alăturat laicilor radicali şi s-a ridicat în rândurile lor. Dar eu îmi amintesc de James.

Doctorul Snead se albeşte şi mai tare la faţă. Poate din cauză că e atât de furios.

Gândurile mi se învârtejesc în minte. Doctorul Snead a fost ortodox? Acum înţeleg de ce ştia atâtea lucruri despre post şi despre Paşti şi despre credinţa părinţilor mei.

203

aproape toţi avem rădăcini în religie, spu ne doctorul Snead. Nu-i va păsa nimănui dacă se va afla.

nu din cauza asta ne vei lăsa să plecăm.

nu? Atunci de ce aş face asta?

deoarece cred că şi tu îţi aminteşti, James, spune părintele Inochentie. Ai fost în altar şi ai luat anafură. Urăşti tot ce ţine de lumea aceea, dar îţi aminteşti şi ştii. Ştii ce e icoana de pe biroul tău, oricât de mult ai încerca să negi, şi ştii ce e şi copilul. Şi ştii ce sunt eu. Şi ce soartă te aşteaptă dacă ni te împotriveşti acum.

Doctorul Snead stă nemişcat, iar muşchii fălcilor i se încordează şi i se destind. îşi mută privirea spre icoană şi ştiu că se gândeşte la sângele care nu se potriveşte cu al meu şi la glonţul care nu a străbătut lemnul subţire.

Părintele Inochentie nu îl aşteaptă să ia o hotărâre. Vine cu paşi grei lângă patul meu şi mă ridică în braţe. Sunt înaltă pentru vârsta mea. Simt cum îi tremură braţele. Deschide uşa cu o lovitură de picior şi iese din biroul doctorului Snead, prin coridorul pustiu, prin sala de aşteptare cu picturi sinistre şi prin sala principală.

nu avem prea mult timp, îmi spune el, respirând din greu şi alergând împleticindu-se către lift. Trebuie să ieşim de aici înainte să se răzgândească. Te mai doare şi altceva în afară de braţe?

Nu, răspund eu cu un geamăt. Dar mai sunt şi alţi copii or să-i chinuie...

204

o să îi salvăm şi pe ei cumva, gâfâie el. Mai întâi trebuie să scăpăm de aici cu viaţă. Apasă butonul acela, te rog.

Lovesc butonul de la lift cu piciorul şi văd o lumină portocalie aprinzându-se. Mişcarea mă ameţeşte şi braţul care atinge sutana părintelui Inochentie mă doare atât de tare, încât încep să plâng, lăsând urme umede pe pieptul lui.

Uşa se deschide şi părintele intră în lift cu mine în braţe, tocmai când o uşă din josul coridorului se dă de perete şi doctorul Snead apare în prag.

stai pe loc! strigă el, alergând spre noi.

Uşa liftului i se închide în faţă şi începem să

coborâm.

Ne scufundăm din ce în ce mai mult şi îl aud pe părintele Inochentie şoptind Rugăciunea lui Iisus.

nu am luat icoana, spun eu printre lacrimi.

nu pot să vă duc pe amândouă, iar pe tine te dor braţele, spune preotul.

Plâng şi mai tare la gândul că Sfântul Nicolae a rămas singur cu doctorul Snead şi cu doctorul Wilcott.

Liftul se deschide şi părintele Inochentie o ia la fugă către un panou albastru pe care scrie Antecameră. Aud strigăte şi zgomot de paşi în spatele nostru, dar nu văd dincolo de umărul părintelui. Un pocnet puternic îmi face urechile să ţiuie şi aud alte trei împuşcături în timp ce cotim şi intrăm

205

într-o antecameră luxoasă cu podeaua pardosită şi cu picturi urâte pe pereţi.

aşteptaţi! Aşteptaţi, domnule! strigă recepţionista, ridicându-se de la birou. Nu puteţi...

Părintele Inochentie se răsuceşte şi se repede cu spatele prin uşile rotitoare din sticlă, apoi prin încă un rând de uşi, pe urmă ieşim, alergând către o maşină albă cu un chip cunoscut în spatele volanului. Mimi. Pare îngrozită, dar o văd spunându-mi numele.

Părintele deschide uşa din spate, iar patru gardieni ies în goană din clădire. Se răsuceşte ca să mă

vâre în maşină şi, timp de o clipă, văd un gardian ridicându-şi pistolul. Totul mi se pare nespus de familiar. Apoi încă o împuşcătură străbate aerul.
CAPITOLUL VII
Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.
Ceata sfinţilor a aflat izvorul vieţii şi uşa Raiului; să aflu şi eu calea prin pocăinţă: eu sunt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorul meu, şi mă
mântuieşte.
Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.
Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu aţi mărturisit şi aţi fost junghiaţi ca nişte miei, fiind mutaţi la viaţa cea neîmbătrânitoare şi pururea veşnică, sfinţilor,
Aceluia cu dinadinsul, mucenicilor, vă rugaţi să ne dăruiască nouă dezlegare datoriilor. Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.
Cei ce aţi umblat pe calea cea strâmtă şi cu chinuri, toţi care în viaţă Crucea ca jugul aţi luat şi Mie urmatu-Mi-aţi cu credinţă, veniţi de luaţi darurile ce am gătit vouă şi cununile cereşti.
207
Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.
Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, deşi port rănile păcatelor; miluieşte zidirea Ta, Stăpâne, şi o curăţeşte cu îndurarea Ta şi moştenirea cea dorită dăruieşte-mi, făcându-mă pe mine iarăşi cetăţean al Raiului.
Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.
Cela ce cu mâna Ta dintru nefiinţă m-ai zidit şi cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăşi m-ai întors în pământ din carele am fost luat, la Cel după asemănare mă ridică, cu frumuseţea cea dintâi iarăşi împodobindu-mă.
Binecuvântat eşti, Doamne, învaţă-ne pe noi îndreptările Tale.
(Binecuvântările morţilor)
Ziua dintâi

Nu mă doare decât o clipă, apoi pornesc la drum. Gonesc printre clădiri şi printre copaci, şi peste câmpuri, şi printre alţi copaci, şi printr-o uşă bătută în scânduri pe care aproape că o recunosc, şi într-o casă întunecoasă. Iar acolo mă opresc.

E linişte. Nici o mişcare.

hei! strig, înspăimântată.

Dar pe gură nu-mi iese nici un sunet.

părinte Inochentie? încerc să spun. Mimi?
208

Cuvintele nu răsună decât în mintea mea. Ce se întâmplă? Unde mă aflu? De ce nu pot să vorbesc?

Mă simt copleşită de tot ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce să fac. Mă sprijin de perete şi mă las să alunec pe podea. Când îmi trag picioarele la piept, nu pot să-mi văd genunchii. Simt că sunt acolo, dar parcă ar fi invizibili. Izbucnesc iarăşi în plâns, pentru a mia oară poate.

Trece o vreme până să dau cu ochii de băiat. Apare ca o lumină difuză şi străluceşte din ce în ce mai puternic. Mă opresc din plâns ca să mă uit la el. Sunt atât de uimită, încât nu-mi găsesc cuvintele.

Băiatul îmi zâmbeşte. E mult mai înalt decât mine, chiar şi stând jos, şi are părul castaniu şi cârlionţat, strâns într-o coadă de cal. Dacă n-aş fi atât de supărată, l-aş invidia poate pentru asemenea păr. E mai frumos decât al oricărei fete. De fapt, chiar băiatul e mai frumos decât orice fată. Nu pot să-mi iau ochii de la el. Poartă blugi şi o jachetă roşie şi de centură are prins un obiect care mă împunge.

— E o sabie, spune el.

— Ce? spun eu şi, cu toate că nu scot nici un sunet, el mă aude.

— E o sabie, spune din nou.

îşi întinde picioarele şi se răsuceşte ca să scoată sabia din husa de piele. Chiar dacă încăperea e slab luminată, sabia străluceşte sidefiu.
209

Husei i se spune teacă, zice el, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

pot să o ţin în mână? îl întreb.

poţi să încerci, spune băiatul. Dar nu cred că vei reuşi acum.

îmi întinde sabia ca să o iau de mâner, întind o mână invizibilă şi încerc să o apuc.

Timp de o clipă ating metalul rece, dar mâna îmi alunecă prin el de parcă aş fi o fantomă.

te-ai descurcat mai bine decât cele mai multe suflete, zâmbeşte băiatul. Mulţumită mărului, poate. Şi, oricum, eşti deosebită.

de ce nu pot să ating nimic? întreb eu cu vocea tremurândă. De ce nu-mi pot vedea mâinile?

Faţa băiatului capătă o expresie serioasă.

să nu te sperii, bine?

Semn rău.

ce se întâmplă cu mine? şoptesc eu.

Băiatul mă bate pe umăr. Chiar dacă nu pot

să ating nimic, el poate să mă atingă pe mine. Ciudat.

eşti cum să spun ai murit. Dar numai cu trupul, adaugă el iute. Când te-a împuşcat gardianul.

sunt moartă? întreb eu cu voce ascuţită.

Sunt pe cale să plâng pentru a o mie şi una

oară.

numai cu trupul, spune băiatul, de parcă aşa n-ar fi nici o problemă.

sunt fantomă? întreb.

210

nu, spune băiatul, râzând de parcă aş fi spus ceva nostim. Eşti suflet.

atunci o să merg în Rai?

Mi-e frică să întreb despre cealaltă posibilitate.

nu eu hotărăsc, spune băiatul. Dar ai trăit bine. în locul tău, nu mi-aş face griji. Dumnezeu vede inima şi tot ceea ce se află în ea. Iar tu eşti copilul Său.

dacă nu sunt decât un suflet, atunci de ce am corp invizibil? Şi cine eşti tu?

Băiatul îşi pune sabia la loc în husă şi îşi îndoaie din nou picioarele ca să îşi poată sprijini coatele pe genunchi.

ai trăit timp de doisprezece ani într-un corp, spune el. Sufletul tău încă îi mai păstrează forma.

E cam ciudat, dar pare să aibă noimă.

dar cine eşti tu?

sunt Shamar, răspunde el. îngerul tău păzitor.

îmi amintesc de îndată icoana care obişnuia să atârne între patul meu şi al lui Kat, cu îngerul cu păr creţ în veşminte albastre şi mantie roşie, cel cu o sabie în mână.

ai fost tot timpul aici? întreb eu.

Shamar încuviinţează din cap.

încă de când te-ai botezat.

erai destul de mare să fii înger păzitor încă de atunci?

Nu poate avea mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani.

211

sunt mai mare decât par, spune el zâmbind. -Ah.

E ciudat să mă gândesc că m-a vegheat toată viaţa. Mă gândesc la toate prostiile pe care le-am făcut, la toate dăţile când m-am purtat urât cu Kat şi când m-am văicărit la mama şi la tata. E cam stânjenitor.

Rămânem tăcuţi şi ascultăm cântecul greierilor. Ferestrele sunt prinse în scânduri şi văd încăperea nedesluşit în lumina care pătrunde printre crăpături.

unde suntem? întreb în cele din urmă.

nu-ţi mai aduci aminte? întreabă Shamar. E casa ta cea veche.

Chiar dacă nu mai am corp adevărat, simt un fior pe şira spinării. îmi spune adevărul — acum recunosc forma camerei de zi. Unde au murit tata şi Hershey. Se mai află oare aici?

Shamar mă strânge uşor de braţ, de parcă ar şti la ce mă gândesc.

au strâns totul şi au închis casa cu luni în urmă, spune el cu voce joasă. Au mai rămas nişte mobilă şi alte câteva lucruri, dar nimic care să-ţi facă rău. Vrei mai multă lumină?

încuviinţez din cap fără să scot o vorbă şi îl prind de mână cu mâna mea invizibilă. Mă aştept să strălucească mai puternic sau ceva de felul acesta. în schimb, apasă pe întrerupător şi mă ajută să mă ridic.

Camera de zi e aproape goală. Canapeaua încă se mai sprijină jalnic de peretele din spate şi
212
pe podea au mai rămas nişte cioburi de sticlă. Asta-i tot. Icoanele au dispărut de pe pereţi, iar masa cu icoane din colţ şi candela de deasupra ei nu se mai află aici. Eu şi Shamar ne apropiem de locul unde s-au prăbuşit tata şi Hershey. Mă uit pe podea. Tot sângele a fost curăţat.

tata a mers în Rai? întreb eu.

da, spune Shamar cu fermitate.

Simt puţină căldură înăuntrul meu.

Şi mama şi Kat?

da, s-au rugat pentru tine, răspunde el.

vreau să merg şi eu acolo, spun eu cu glas slab. Putem să mergem acum?

nu încă, spune el. Ţi-au mai rămas încă trei zile aici, apoi poţi să-ţi începi călătoria. Dar voi fi tot timpul cu tine.

îl strâng de mână drept consolare.

Mergem pe coridor şi ne oprim la uşa camerei pe care am împărţit-o cu Kat. Pereţii au rămas roz. Perdelele au fost scoase, iar cearşafurile şi cuverturile au dispărut de pe paturi. Şi toate jucăriile noastre. Sub patul meu nu se află nimic. Sub al lui Kat găsesc o bucată de hârtie împăturită pe care cineva a trecut-o cu vederea. încerc să o ridic şi degetele îmi trec prin ea.

poţi să mă ajuţi? îl întreb pe Shamar.

ştii că nu poţi să o iei cu tine, mă avertizează el.

vreau doar să mă uit la ea.

Shamar se apleacă şi ia hârtia. O despătureşte ca să o văd. E felicitarea de Sfântul Valentin cu
213
inimi roz şi purpurii pe care am desenat-o pentru Kat acum trei ani. Nu ştiam că o păstrase în tot acest timp. Shamar o împătureşte cu grijă şi o pune la loc sub pat.

— Ştii, şi-a petrecut cele trei zile cu tine, îmi spune el.

— Aşa a făcut? întreb. Când eram în pădure? încuviinţează din cap.

— Mama şi tatăl tău, la fel. Te iubesc foarte mult.

Intrăm în camera mamei şi a tatei. şi de aici au dispărut perdelele şi cearşafurile. Nu vreau să mă uit sub pat pentru că nu îmi place să-mi aduc aminte cum m-am ascuns acolo. Cineva a desenat lucruri ciudate pe pereţi şi într-un colţ sunt câteva cutii de bere îndoite. îmi amintesc dimineţile de sâmbătă când mă strecuram înăuntru împreună cu Kat şi îl dădeam pe tata jos din pat ca să ne facă clătite. Se ţinea de tăblie în timp ce eu şi Kat îl trăgeam de picioare, iar mama se ascundea sub pături şi ne spunea să plecăm de acolo cu toţii şi că n-a făcut greşeală mai mare decât atunci când a avut copii. Dar mă strângea de fiecare dată în braţe când îi spuneam că i-am adus cafea.

O să fie la fel în Rai? Nu se poate să fie la fel, nu după tot ceea ce s-a întâmplat. De altfel, au rămas doar ei trei aproape un an de zile. Oare se mai gândesc încă la mine?

se roagă pentru tine în fiecare zi, îmi spune Shamar.
214

E tare ciudat că ştie de fiecare dată la ce mă gândesc.

Mă întind pe patul mamei şi al tatei şi îmi încrucişez braţele pe pieptul meu invizibil. Salteaua nu se îndoaie deloc sub mine.

Shamar îşi desprinde sabia de la brâu şi se întinde lângă mine. Mă lipesc de el şi mă gândesc că aşa te simţi atunci când ai un frate, dacă fratele tău are câteva mii de ani şi e un înger mai înţelept decât ţi-ai putea închipui vreodată.

vrei să mai mergi şi în altă parte astăzi? mă întreabă Shamar.

Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Mimi, cu părintele Inochentie şi cu familia Wesson. Dar acum vreau să rămân aici. Aşa că scutur din cap.

bine, şopteşte Shamar.

După o clipă întreb:

sufletele dorm şi ele?

nu e nevoie, spune el. Dar poţi, dacă vrei. Te păzesc eu.

închid ochii şi mă las să plutesc.

Ziua a doua

Când mă trezesc, lumina soarelui se revarsă prin ferestrele fără perdele. înăuntru ar trebui să fie frig, dar mie mi-e cald. Poate pentru că Shamar mă ţine în braţe sau pentru că nu mai am corp.
215
Shamar are deja ochii deschişi. Sau poate că nu a dormit deloc. Când simte că mă mişc, mă strânge uşor în braţe.
te-ai odihnit acum? mă întreabă el.
da, aşa cred.
Mă uit la desenele de pe pereţi şi la ferestrele goale. Parcă nici nu mai e camera mamei şi a tatei. Pot să plec acum.
Shamar se ridică.
unde vrei să mergi azi? mă întreabă el.
vreau să îi văd pe Mimi şi pe părintele Inochentie, răspund eu.
Vreau să mă ridic, apoi îmi dau seama că s-a schimbat ceva. Nu-mi mai simt greutatea. Parcă aş pluti în apă. Nici măcar nu ştiu dacă ating patul, pentru că nu-mi mai simt picioarele. îmi amintesc unde ar trebui să fie, dar nu se mai află acolo.
mă simt ciudat, îi spun lui Shamar. Ca o fantomă.
Chiar dacă nu mai sunt solidă, Shamar reuşeşte să mă îmbrăţişeze.
nu eşti fantomă, îmi aduce el aminte. Eşti suflet. Ştiu că te sperie, dar nu vei rămâne aşa veşnic.
tu ai murit vreodată? îl întreb.
nu, răspunde el zâmbind. Dar Stăpânul meu a murit. Toată durerea ta, El a simţit-o deja. Şi a construit o casă pentru tine.
îmi imaginez o căsuţă în care mă aşteaptă mama, tata şi Kat.
216
ar trebui să pornim, spune Shamar. Nu are rost să-ţi iroseşti timpul aici.
— Când ajungem? întreb eu.
de îndată, spune el. Ești gata?
-Da.
Camera pare să se învârtă, apoi se destramă în jurul nostru. Stăm în mijlocul pădurii, lângă luminişul cu biserica din rulotă. Cel puţin, Shamar stă. Eu plutesc, într-un fel.
în luminiş sunt parcate două maşini pe care le recunosc. Una aurie şi una albă. Cea albă are un geam lipsă şi câteva găuri rotunde în uşa din spate. Numărul de înmatriculare a dispărut.
— Mimi e în biserică? îl întreb pe Shamar.
da, spune el. Și părintele Inochentie, la fel.
asta înseamnă că sunt şi eu înăuntru?
— Corpul tău e înăuntru, spune Shamar. Tu eşti aici, cu mine.
Mă apropii de el plutind.
va trebui să mă văd când intru? întreb.
Am vocea ascuţită, ca de fiecare dată când
mi-e frică. încerc să mă trag de degete, dar nu le mai am.
— Nu. Te-au pus într-un sicriu, spune Shamar. Mâine e panihida[1]. Vei fi înmormântată cu onoruri.
— Bine, spun eu.
Nu mi-a trecut frica, dar vreau să o văd pe Mimi. Vreau să mă conving că e bine.
[1] Pomenire, parastas (n. trad.).
217
Traversăm curtea şi urcăm scările către verandă. Mă întreb dacă vor putea şi alţii să îl vadă pe Shamar.
Eu îl aud şi îl văd de parcă ar fi om. Ce-or să-şi închipuie dacă dau cu ochii de un băiat intrând cu sabia la şold?
Shamar trece prin uşă fără să o deschidă, la fel ca mine. Ca şi cum uşa se dă la o parte pentru el. Şi ne trezim în biserică.
Ne întâmpină lumina palidă a lumânărilor. Cineva le-a aprins în tăvile cu nisip din faţa icoanei lui Hristos, a Sfintei Fecioare şi a Sfântului Nicolae. în mijlocul încăperii se află o cutie de lemn, iar în faţa ei stă cineva, cu capul acoperit şi cu genunchii traşi la piept.
mimi? spun eu.
nu te aude, spune Shamar. Dar poate că o să te simtă dacă te apropii îndeajuns.

Plutesc către ea. Shamar rămâne în urmă, privind în tăcere.

E primul om pe care l-am văzut de când am murit. Când mă apropii îmi dau seama că pot vedea mai mult decât ceea ce se află la suprafaţă, îi văd şi sufletul. şi mă întristează. Nişte cicatrici întunecate îi întretaie strălucirea argintie. Are o crestătură deasupra inimii şi alta pe mâna dreaptă, mâna cu care îşi acoperă faţa când plânge. Cea de pe inimă pare veche, dar cea de pe mână e proaspătă. Plutesc până la ea, încercând să o ating.

doamne, ai milă, Doamne, ai milă, Doamne, ai milă, şopteşte ea iar şi iar.

218

îşi face semnul crucii, iar degetele lasă o dâră de lumină care zăboveşte timp de o clipă înainte să dispară. Lângă ea, pe jos, e o bucată mototolită de hârtie. Desenul pe care i l-am făcut cadou de Crăciun, cu ea stând în mijlocul personajelor din cărţi.

doamne, ai milă, Doamne, ai milă, Doamne, ai milă, şopteşte ea.

îmi doresc atât de mult să o îmbrăţişez şi să-i spun că sunt bine... Mă las să alunec până ajung în dreptul ei, plutind în acelaşi spaţiu în care se află şi ea. Se linişteşte puţin. Se roagă şi simt cum începe să respire regulat. Rămânem aşa o vreme.

Intră părintele Inochentie. Nu îl văd până nu ajunge lângă noi şi se aşază pe podea cu oarecare greutate. Şi pe sufletul lui sunt cicatrici, dar cele mai multe vindecate. De la frunte până la stomac şi de la un umăr la altul strălucesc slab dâre de lumină, de parcă şi-ar fi făcut semnul crucii de atâtea ori, încât l-a desenat acolo pe vecie.

Părintele ridică bucata de hârtie şi o netezeşte cu mâna. Zâmbeşte puţin când vede desenul, cu toate că ochii îi rămân trişti.

Mimi se închină iar şi nu scoate o vorbă, cu ochii la sicriu.

l-a făcut pentru tine? întreabă părintele cu voce joasă.

de Crăciun, răspunde Mimi. L-a desenat ea. Era o artistă talentată.

te-a iubit, spune părintele Inochentie.

219

ar fi trebuit să o las în pace, spune Mimi, ştergându-şi ochii de lacrimi. Dacă n-aş fi fost eu, nu ar fi murit.

Nu, vreau să-i spun. N-a fost vina ta!

dacă n-ai fi fost tu, poate că ar fi renunţat la credinţă. A murit ca un martir. Iar trupul ei m-a protejat de gloanţe.

Mimi clatină din cap.

nu avea decât doisprezece ani. Prea tânără pentru un astfel de sacrificiu.

era mai matură şi mai puternică decât noi doi, în multe privinţe, spune părintele Inochentie. Euphrosyne a fost deosebită. Poate pentru că familia ei a murit, poate pentru că au ajutat-o sfinţii. Au pregătit-o pentru ceea ce avea de făcut.

ce vrei să spui? Că era menită să moară? întreabă Mimi.

cu toţii suntem meniţi să murim, spune părintele. Dar Euphrosyne a fost trimisă pe pământ ca să ne fie lumină. Şi a fost întărită pentru acest scop.

vorbeşti de parcă ar fi fost Iisus, spune Mimi.

nu a fost Domnul şi Mântuitorul nostru, Fiul lui Dumnezeu, spune părintele Inochentie. Dar sfinţii sunt în Hristos şi Hristos în noi şi ne ajută prin Duhul Sfânt.

crezi că Euphrosyne a fost sfântă?

nu pot să-ţi dau un răspuns. Dumnezeu hotărăşte cine e sfânt, nu oamenii. Dar ştiu că a fost mai puternică decât oricare alt copil de doisprezece

220

ani. I-ai văzut arsurile de pe braţe. Puţini adulţi pot trece prin asemenea dureri fără să cedeze.

şi a mai fost şi icoana, spune Mimi.

da. A mai fost şi icoana.

dar de ce a mai salvat-o Sfântul Nicolae dacă îi era sortit să moară? întreabă Mimi, clătinând din cap.

O vreme, părintele Inochentie nu scoate o vorbă. Se uită la cutia de lemn cu priviri lipsite de viaţă.

nu înţeleg tot ce s-a întâmplat, spune el în cele din urmă. Euphrosyne mi-a salvat viaţa, dar aş fi ales să mor ca să nu fie lovit un copil de glonţul care-mi era menit mie. Nu vreau un asemenea schimb.

Dar s-a petrecut ceva mai profund, ceva care mă face să cred că aşa a fost să fie. Că a fost vorba de Euphrosyne, nu de mine.

ce anume? întreabă Mimi.

sfântul Nicolae.

adică icoana?

icoanele.

Mimi pare nedumerită.

au fost două?

două icoane, spune părintele Inochentie pe gânduri. Două împuşcături, două gloanţe, două icoane. Suntem cu toţii făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Ţi-a povestit vreodată despre minunea care i-a salvat viaţa atunci când dascălul Mark a fost ucis? A ţinut icoana în dreptul pieptului...

221

încerc să înţeleg ce spune, când îl aud pe Shamar chemându-mă. Plec de lângă Mimi şi mă apropii de uşă, unde mă aşteaptă el.

trebuie să mergem, spune el. Bunica ta are nevoie de tine.

Biserica se învârte şi se destramă în jurul nostru, la fel cum a făcut casa mea cea veche. De data aceasta trece mai mult timp până când lumea revine la normal.

Stau alături de Shamar pe o alee bine cunoscută, în faţa unei case bine cunoscute cu tufişuri tunse fără cusur şi fără copaci. Camioneta bunicului şi maşina bunicii sunt parcate pe alee, iar maşina albastră a unchiului Robert, afară, în stradă. Ştiu că bate vântul pentru că îl văd răvăşind frunzele tufişurilor şi părul lui Shamar. Dar eu nu îl mai simt.

nu vreau să intru, şoptesc eu.

Shamar nu-mi răspunde.

Mă uit la fereastra camerei de zi. Dinăuntru se vede licărind ecranul televizorului. Oare ştiu că am murit? Ar fi trebuit să afle până acum.

îmi amintesc că bunica mi-a citit atunci când am fost bolnavă şi că am făcut biscuiţi împreună. Shamar a spus că are nevoie de mine.

vii cu mine, da? spun în cele din urmă.

Shamar încuviinţează din cap.

o să fiu chiar lângă tine. Iar ei nu te pot vedea.

bine.

222

Mergem încet la uşa din faţă. Ghirlanda de Sărbători încă mai atârnă pe ea. Cred că nu s-a gândit nimeni să o dea jos. Lemnul din care e făcută uşa pare să se dea la o parte ca să ne lase să trecem, la fel ca la biserică.

înăuntru nu s-a schimbat nimic. Nu a desfăcut nimeni bradul. La televizor se transmite un meci de fotbal, iar bunicul, unchiul Robert şi mătuşa Cindy stau strânşi în jurul lui. Ochii bunicului par lipsiţi de viaţă. Lângă fotoliu are o grămadă de cutii de bere goale.

Shamar cel angelic şi din altă lume arată straniu aici, sub lumina gălbuie şi palidă. Profilul lui ascuţit şi degetele lungi care se sprijină pe mânerul săbiei nu se potrivesc cu perdelele ponosite ale bunicilor şi nici cu pizza pe jumătate mâncată de pe măsuţa pentru cafea. Ne uităm la ei fără să fim văzuţi şi, mai mult decât oricând, mă simt de parcă aş fi o fantomă. Unchiul Robert mai ia o felie de pizza din cutie şi se concentrează asupra meciului.

Unde-i bunica? Lumina e stinsă în bucătărie. Mă mai uit o dată prin camera de zi, apoi plutesc pe scări în sus. Shamar mă urmează. La etaj, casa pare pustie. Plutesc mai întâi în camera bunicii, dar e goală, numai cu nişte haine aruncate pe podea (ciudat, pentru că bunica e foarte ordonată) şi cu un teanc de romane de dragoste pe măsuţa de toaletă. E întuneric şi în baie. şi în camera de oaspeţi. Nu a mai rămas decât camera mea.

223

Shamar mă aşteaptă. Mă îmbrăţişează cumva

nu ştiu cum poţi îmbrăţişa pe cineva fără corp şi ne întoarcem la uşa mea.

Nimic nu s-a mişcat din loc de când am fugit de acasă. Pe podea sunt împrăştiate cărţile şi hârtiile pe care le-am golit din rucsac şi sertarele din care mi-am scos hainele au rămas deschise. Ceasul ticăie

liniştit. Bunica zace ghemuită pe patul răvăşit. Pare mai mică şi mai bătrână ca niciodată. Nu s-a mai fardat.

se simte bine? îl întreb pe Shamar.

nu, spune el cu voce joasă. Dar poate că se va simţi mai bine, în cele din urmă. Nu ştiu ce urmează să se întâmple.

Sufletul bunicii nu are la fel de multe cicatrici ca al lui Mimi, dar pare mai puţin strălucitor. Ca o lumânare într-un borcan pătat cu fum. Poate pentru că e mai bătrână, poate că nu. Plutesc în acelaşi loc în care se află şi ea, la fel cum am făcut cu Mimi. De îndată ce mă apropii, începe să plângă. Tremură în tăcere şi îşi acoperă gura ca să nu o audă cei de jos.

eşti sigur că nu pot vorbi cu ea? îl întreb pe Shamar.

Mă doare să o văd aşa. Nu i-a înlocuit pe părinţii mei, dar s-a purtat frumos cu mine. Pentru mine, a fost importantă.

te poţi ruga pentru ea, spune Shamar.

Aşa că spun iar şi iar Rugăciunea lui Iisus.

Shamar vine lângă noi şi îi pune mâna pe umăr.

224

Bunica nu dă semn că ar simţi ceva. Pe buze îi scapă un suspin şi întinde mâna după perna mea ca să îşi acopere faţa. Sub pernă e ascuns ceva.

Bunica ridică capul şi atinge cartea. Se şterge la ochi şi o trage către ea. O buclă în timp. Ultima carte pe care am citit-o. O deschide şi trece cu degetul peste pagina de titlu, unde mi-am scris numele. Nu Hillary. Euphrosyne. Probabil că nu am fost atentă.

Pe obrazul bunicii se prelinge încă o lacrimă.

euphrosyne, şopteşte ea.

Mă opresc în mijlocul Rugăciunii lui Iisus. Vorbeşte cu mine sau citeşte cu glas tare?

îmi pare atât de rău, draga mea, murmură bunica, strângând cartea la piept. îmi pare atât, atât de rău...

Bunica îşi lasă din nou capul pe pat şi închide ochii.

Te iert, gândesc către ea.

Bunica oftează din greu şi respiraţia i se încetineşte. Eu încep din nou să recit Rugăciunea lui Iisus. După o vreme, o aud sforăind în surdină.

vrei să mergem în altă parte? întreabă Shamar după câteva minute, când mă opresc din rugăciune.

nu încă. Vreau să rămân cu ea.

bine.

Aşa că petrecem mult timp aici, chiar şi după ce auzim maşina unchiului Robert şi a mătuşii

225

Cindy plecând, iar soarele apune şi razele lunii pătrund prin fereastră, luminând figurinele sparte de pe podea. Televizorul rămâne aprins toată noaptea şi nu îl aud pe bunicul urcând scările.

Dimineaţa, bunica se trezeşte şi se uită nedumerită în jurul ei. Când îşi aminteşte, chipul i se umple de durere şi cred că îi vine iar să plângă. Se ridică şi îşi duce mâna la frunte.

Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de bunica, gândesc eu.

Bunica se ridică încet din pat şi se uită la ceas. Se îndreaptă şchiopătând către uşă, dar se opreşte când ceva îi atrage privirea. Lumina soarelui străluceşte pe cioburile Pruncului Iisus şi ale Sfintei Fecioare. Bunica se apleacă şi ridică o bucată de porţelan.

Ţine în mână capul, gâtul şi umerii Pruncului Iisus. Buzele Lui îi zâmbesc.

Se uită timp îndelungat la bucata de porţelan. Nu îmi dau seama dacă e fericită sau tristă sau mânioasă. Strânge porţelanul în pumn şi furişează o privire către uşă. De jos se aude doar televizorul.

Ridică mâna la frunte cu încetineală, apoi o duce la stomac şi de la un umăr la altul. Consternarea i se citeşte pe faţă, de parcă nu i-ar veni să creadă ce a făcut. Nu poate vedea crucea luminoasă pe care a desenat-o. Dar îşi ţine spatele puţin mai drept.

226

Ziua a treia

Mai am ceva de făcut înainte să plec.

Simt că mă schimb. Că îmbătrânesc. Nu mai sunt copil. Poate că aşa se întâmplă când mori sau poate că, odată ce sufletul nu mai face parte din trup, vârsta nu mai contează atât de mult. Nu am

devenit altcineva. Am rămas tot Euphrosyne. Dar simt că tot egoismul şi toată nesiguranţa de copil de doisprezece ani au început să dispară. Shamar nu arată atât de bătrân, chiar dacă a apărut pe lume cu câteva mii de ani înaintea mea. Mă întreb dacă mama şi tata se simt mai tineri în Rai. şi cum arată Kat.

Shamar mă conduce prin coridoarele goale şi prin antecamera cu picturile oribile cu copii fără nas. Trecem pe lângă gardieni, oameni de afaceri şi infirmiere. Nu ne vede nici unul. Din sufletele unora dintre ei nu au mai rămas decât umbre. Par cu toţii mai îngrijoraţi şi mai tensionaţi decât oricare alţi adulţi. Cum de nu am băgat de seamă înainte?

Mă opresc o clipă în faţa uşii care duce la camera întunecoasă cu celule.

putem să îi ajutăm? îl întreb pe Shamar.

ne-a fost încredinţată o altă îndatorire, răspunde el.

Sună atât de rece...

-Dar nu-i putem lăsa aici.

există un plan, spune Shamar cu mai mul tă blândeţe. Există speranţă şi pentru ei. Aşa

cum cineva a avut grijă de tine, va avea grijă şi de ei.

adică vor muri cu toţii? întreb eu.

aproape toţi oamenii mor, spune Shamar. Să nu-ţi fie teamă de cei care ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul.

Nu înţelege. Nu a murit niciodată.

eu nu am murit, dar Domnul meu, da.

Aş vrea să nu-i fie atât de uşor să ghicească la ce mă gândesc.

există nădejde şi pentru ei, spune Shamar, iar tu le-ai adus deja o lumină. Nu vor fi abandonaţi aici. Alţii asemenea mie îi au în pază.

E greu să trec pe lângă uşă fără să intru. Dar cred ce îmi spune Shamar. Şi, înainte să mergem mai departe, îmi zâmbeşte şi apasă pe întrerupător.

data viitoare vor fi pregătiţi, îmi şopteşte el.

Biroul doctorului Snead e gol.

Nu ştiu dacă mă simt dezamăgită sau uşurată. Nu cred că am să-l mai întâlnesc vreodată.

Găsesc icoana Sfântului Nicolae pe birou, între un dosar şi un teanc de documente.

o ridici tu? îl întreb pe Shamar.

cred că vei putea şi tu, de data aceasta, spune el.

dar nu mai am corp. Nu mai simt nimic. Shamar ridică icoana şi mi-o întinde.

ia-o, îmi spune. Ţi-a salvat viaţa.

Nu mai am mâini, nu pot să o ţin. Dar, când Shamar îi dă drumul, rămâne cumva cu mine. De parcă ar fi una cu sufletul.

nu poţi să o iei cu tine atunci când plecăm de tot, spune Shamar, la fel ca atunci când am vrut bucata de hârtie a lui Kat. Ce să facem cu ea?

să o ducem undeva, în siguranţă, răspund eu. Până când altcineva are nevoie de ea.

dar unde anume?

Mă gândesc o clipă.

la bibliotecă, spun. în rafturile de non-ficţiune. Dacă se pierde acolo, nu-i mai poţi da de urmă.

Biroul doctorului Snead se destramă.

Plecarea

Aud vocea lui Mimi, a lui Daniel şi a părintelui Inochentie. şi a altor oameni. Ca şi cum ar veni de undeva, de departe.

Doamne, miluieşte...

e vremea, spune îngerul meu păzitor.

Nu mai poartă blugi şi jachetă, ci o robă albastră şi o mantie roşie. Ţine sabia în mână şi arată mai degrabă a uriaş decât a om.

Doamne, miluieşte...

stai lângă mine, spune Shamar.

aşa am să fac.

Mi-e frică, dar abia aştept.

întru veşnica pomenire a roabei lui Dumne
zeu, Euphrosyne...

Întreaga lume se destramă.

DIFUZARE:
S.C. Supergraph S.R.L.
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3, 031216, Bucu reşti tel. 021-320.61.19, fax 021-319.10.84 e-mail: contact@supergraph.ro www.librariasophia.ro www.sophia.ro

în America dintr-un viitor nu foarte îndepărtat se instaurează Epoca Toleranţei, unde creştinismul şi „rigiditatea" lui nu îşi mai au locul. Nenumăraţi creştini sunt ucişi în noaptea de înviere, iar cei rămaşi se văd constrânşi să îşi uite credinţa, sub ameninţarea pedepsei cu moartea.

însă Euphrosyne, o fetiţă în vârstă de doisprezece

ani, nu poate să uite, căci a văzut o minune: în noaptea în care şi-a pierdut familia, icoana Sfântului Nicolae i-a salvat viaţa.

Icoana este o poveste contemporană despre destinul unui copil care, prins în conflictul dintre îndoială şi credinţă, găseşte puterea de a porni în căutarea adevărului.

Editura Sophia
www.sophia.ro ISBN 978-973-136-605-0
97897336605